9

COLECȚIA SCIENCE FICTION

LUIGI MENGHINI

AZENEG!

EDITURA BRÂNCUȘI

LUIGI MENGHINI

AZENEG!

Traducere: Vasile Sichitiu

(ISENEG!, 1990)

PREZENTAREA AUTORULUI

Între obiectivele pe care literatura ştiinţifico-fantastică în proză şi le propune, primul este tocmai acela de a descoperi posibilele scenarii după care omenirea va trebui să acţioneze în viitor; dimensiuni spaţio-temporale situate la limita oricărei forme de imaginaţie acceptată, dacă nu chiar dincolo de această limită, sau lumi foarte apropiate, realităţi posibile chiar în spatele acesteia. Azeneg! *se înscrie în acest ultim filon şi nu trebuie deloc să ne mirăm dacă subiectul căutat era deja atât de aproape de noi. Într-adevăr, multe descrieri din text, restructurate de patina romanului, pot foarte bine să-şi găsească locul în cronicile zilelor noastre, pot să se refere la ţara noastră, la oraşul nostru, la vecinul de casă, la noi înşine…*

Pornind de la aceste premise, cheile de lectură ale operei apar ca multiple chiar de la primele pagini (sfătuiesc ca prologul să nu fie subevaluat, acesta fiind în măsură să ofere cititorului atent posibilitatea de a rezolva anticipat enigmele care apar).

Azeneg! *se poate citi ca un plăcut exerciţiu de imaginaţie, o povestire de aventuri în care acţiunea şi loviturile de teatru formează împreună o punere în scenă abilă, aproape cinematografică, în linia stilului celui ce scrie. Chiar dacă, trădând un pic vocaţia fanteziei fără limite, opera se îndepărtează prin conţinut şi temă de cele precedente, menţinând, totuşi, o legătură ideală cu tipologia caracterizărilor: fără supereroi, fără situaţii prestabilite.*

Pentru cine are chef să stăruie mai îndelung asupra situaţiilor expuse, romanul este şi o invitaţie la meditaţie asupra unei problematici cunoscute literaturii moderne, chiar dacă aceasta se prezintă sub eticheta prozei de evaziune.

Tema luată în studiu este raportul între ştiinţă şi om într-o epocă aşa cum este a noastră, în care ştiinţei i se atribuie totul sau aproape totul. De ea depind soluţiile pentru marile ameninţări care planează asupra umanităţii. Castele care pe vremuri conduceau destinele colectivităţilor, suveranii, războinicii, murii preoţi deţin o putere doar aparentă, compusă din ritualuri, dar adevărata putere a unei naţiuni se naşte din superioritatea laboratoarelor de cercetare, din binomul ştiinţă şi tehnologie. Un popor se poate amăgi că, prin intermediul mecanismelor democraţiei, ar putea controla clasa conducătoare, dar nicio alegere nu va putea să-i oprească pe cei care şi-au propus să manipuleze viitorul genetic al rasei umane.

Azeneg! *punctează această realitate şi pune cititorul în situaţia de a face alegeri. Polii de atracţie sunt, în principal, trei: pe de o parte ştiinţa laică, care, deşi în slujba omului, îi rezervă o greutate imitară nu cu mult diferită de cea a moleculelor universului pe care el îl reprezintă; pe de altă parte, ştiinţa idealistă, îmbibată de supranatural, care recunoaşte fiinţei umane un loc precis în desenul divin şi faţă de care nu îi este permis să se îndepărteze; între ele, copleşit de micimea sa, stă individul uman, mai mult victimă decât stăpân al deciziilor pe care trebuie să le ia. Evident rămâne ca cititorul să identifice exponenţii fiecărei tipologii, iar de rezultatul acestei identificări poate să depindă chiar tipul de concluzie la care se poate, ajunge, chiar dacă până la urmă nu va fi atât de simplu să ne facem o idee clară despre toată ţesătura naraţiunii.*

Romanul prezintă mai mulţi protagonişti clasicii buni şi răi, ca în atâtea şi atâtea povestiri de-ale oamenilor.

Dificultatea constă în a-i deosebi pe unii de alţii, iar în această privinţă Azeneg! *prezintă multe situaţii complexe de acest gen; aşadar este greu să-l determini pe campionul absolut al întâmplărilor: poate fi funcţionând de stat, poliţistul suficient de cinstit pentru a-şi face probleme de conştiinţă, dar nu destule pentru a-l scoate din angrenajul care este pe punctul de a-l zdrobi; sau poate este vizionarul, acel profet popular incapabil de a menţine raportul adecvat între idealuri şi realitate; mai poate fi marginalizaţi pierdui în propriul său egoism*; *nu lipseşte, în sfârşit, naivul care se lasă patetic stăpânit de forţele oculte care trag sforile întregii întâmplări. Pe deasupra, lista se îmbogăţeşte cu încă o categorie de figuri cărora ar fi imposibil să li se atribuie în mod voit trăsături specifice: artificialii, creaturi născute în laboratoare genetice, insule pierdute în masa ostilă a umanităţii, care pot fi compătimite, admirate sau dispreţuite în funcţie de desfăşurarea faptelor. Într-adevăr, enigmele sunt mai multe, iar cel ce scrie speră ca dozajul lor să stimuleze dorinţa cititorului de a ajunge la sfârşitul povestirii* aşa *cum este normal cu orice operă bună de literatură ştiinţifico-fantastică.*

Un ultim avertisment: nu vă lăsaţi copleşiţi de tragica ipoteză iniţială a romanului: fiii noştri sunt la fel de inteligenţi ca noi şi poate chiar mai inteligenţi, şi dacă Pământul va avea un viitor, depinde numai de ei.

LUIGI MENGHINI

PROLOG

Toate, sau aproape toate persoanele cele mai importante ale Marii Naţiuni erau adunate în sala de şedinţe a preşedinţiei: exponenţi ai lumii politice, industriale şi ştiinţifice. Stăteau aşezaţi pe mai multe rânduri în jurul unei mese în formă de elipsă, după o subtilă alchimie care ştia să dea o greutate diferită chiar şi acestor fiinţe care în mod normal se considerau de o valoare inestimabilă. În rândul celor prezenţi se puteau observa, în mare, patru grupuri distincte: la cele două extremităţi ale mesei erau politicienii, într-o parte cei strânşi în jurul secretarului de stat, iar în cealaltă capii grupului de opoziţie. Pe cele două laturi mai lungi stăteau, în schimb, faţă în faţă, tehnicienii: experţi ai problemei supuse spre dezbatere, antreprenori, oameni de ştiinţă.

Abia fusese citită o comunicare în urma căreia unii s-au arătat consternaţi, iar alţii s-au arătat complet indiferenţi, o indiferenţă însă care prin liniştea sa glacială anunţa o iminentă furtună…

— Domnule secretar, aş vrea să-mi exprim mulţumirea că am fost invitat la această întâlnire de informare; acest fapt reprezintă o recunoaştere a activităţii depuse de partidul meu care, în ciuda faptului că se află în opoziţie, a acţionat întotdeauna în interesul ţării şi…

Urmară fraze după fraze, cărora poate nimeni nu le dădu importanţă, până ce, consumat fiind arsenalul celor care folosesc cuvintele ca pe nişte arme, acestea se îndreptară spre miezul problemei în discuţie care, oricum, trebuia să

fie dezbătută.

— Datele sunt proiecţii statistice, şi în acest stadiu pot să fie supuse dezbaterii – preciză secretarul de stat – dar, din păcate, nu pot fi negate.

— La treabă! ironiză un bancher din opoziţie – una este să susţii că ai noştri concetăţeni s-au lenevit, altceva este să afirmi că numai peste câteva generaţii nepoţii noştri vor fi doar o turmă de idioţi.

— Eu aş folosi un alt termen – interveni şi profesorul Howard cu un gest de liniştire. Eu i-aş numi întârziaţi mintali. V-aş ruga să luaţi în consideraţie cu atenţie conţinutul comunicării ce vi s-a prezentat şi vă veţi da seama că deja de pe acum coeficientul nostru de inteligenţă, considerat ca medie naţională, este inferior celor al generaţiilor trecute. Şi nu mă refer doar la numărul mic de tineri care termină studiile, sau la testele de aptitudini pentru militarii de carieră; ne aflăm în faţa a ceva şi mai grav: zece la sută din cei născuţi astăzi prezintă tare ereditare în ceea ce priveşte facultăţile mintale. Iar acest procent va spori când aceştia vor ajunge la maturitate şi vor procrea alţi nenorociţi. Acesta este un simptom indiscutabil: cromozomii noştri slăbesc pe zi ce trece, nu putem ignora acest aspect, sau spera într-o inversare accidentală a tendinţei. Astăzi am venit aici pentru a decide dacă şi cum putem interveni.

Interlocutorul rămase uluit, evaluă din ochi starea de spirit a vecinilor săi şi abia apoi se hotărî să răspundă.

— Şi în străinătate? se mărgini să întrebe.

— Este un fenomen generalizat – răspunse secretarul de stat. Interesează deopotrivă blocul occidental cât şi pe cel oriental, ţări dezvoltate, cât şi ţări în curs de dezvoltare. Nu avem totdeauna disponibile date precise, dar aceasta este realitatea.

— Şi cauzele?

— Aici opiniile sunt divergente: unii vorbesc de diverse

contaminări, alţii de radiaţii cosmice sau de deviaţii genetice, sunt aduse în discuţie şi experienţele nucleare din secolul trecut. Mult mai plauzibil ar fi să le considerăm pe toate împreună – explică secretarul de stat aducând din nou în discuţie subiectul iniţial. Oricum, noi suntem fără apărare în faţa acestui fenomen care se anunţă a fi o catastrofă totală. Îl cunoaşteţi, desigur, pe profesorul Howard, cel mai distins biofizician contemporan; el şi echipa sa de cercetători s-au ocupat şi au rezolvat problema. Noi, în calitate de conducători responsabili ai naţiunii trebuie să decidem dacă aplicăm sau nu o astfel de soluţie. Acum nu mai este vorba doar de a face politică, de a obţine voturi sau de a ne menţine la putere; trebuie să evaluăm cu simţ de răspundere care ar fi drumul de parcurs pentru a garanta viitorul naţiunii noastre şi al întregii umanităţi. Nu ne putem permite nicio dezbatere publică şi de aceea ne consultăm cu cei mai reprezentativi membri ai opoziţiei pentru a ne asuma împreună responsabilitatea acestei alegeri. Tot ce se spune în această încăpere trebuie să rămână absolut secret, iar Serviciile Speciale ale Federaţiei vor garanta acest lucru, chiar dacă asta ar însemna condamnarea la moarte a vreunuia dintre noi. Noi suntem răspunzători de soarta acestei ţări şi trebuie să hotărâm. Aceste cuvinte se dovediră a fi ca un semnal de alarmă pentru ascultători.

— Este o ameninţare? întrebă cu glas şovăielnic unul care se afla de partea cealaltă a mesei.

— Poate – răspunse celălalt. În orice caz, drept o garanţie a seriozităţii acestei întruniri, independent de alegerea pe care o vom face, Preşedintele, chiar dacă nu va cunoaşte decizia luată de noi, o va gira şi o va face operativă printr-un decret special. Noi toţi, la sfârşitul mandatului, ne vom retrage în viaţa privată. Serviciile Speciale se vor ocupa de respectarea acestei hotărâri.

— Un fel de sinucidere politică în masă – observă caustic

un senator. Bine, rămâne să vedem. Şi în ce constă această soluţie?

Profesorul Howard scoase din mapa sa un teanc de foi pe care le împărţi celor prezenţi; apoi, imediat ce fu sigur că toţi aveau în faţă propunerile sale, începu să vorbească. Când termină, în sală părea că timpul s-a oprit. Pe deasupra mesei se încrucişau priviri nesigure, confuze, prin care răzbăteau gânduri şi idei contradictorii.

— Să… să fie oare cu putinţă? întrebă, în sfârşit, timid, capul opoziţiei.

— Au fost deja efectuate experimente care s-au soldat cu un succes deplin – confirmă secretarul de stat. Singura greutate care se iveşte ar fi aceea referitoare la costul operaţiei; dacă aprobăm această cale, cea mai mare parte a investiţiilor statale pentru cercetare ştiinţifică va fi înghiţită de acest proiect. Asta înseamnă abandonarea oricărei tentative de a cuceri noi zone ale spaţiului cosmic, politica de înarmare va suferi o revizuire drastică, iar printr-o legislaţie adecvată vom absorbi şi fondurile destinate industriei private.

— Vor fi voci în Congres care se vor opune.

— Nu, dacă noi toţi vom alege aceeaşi cale.

— Multe firme se vor închide dacă le tăiem comenzile de stat.

— În compensaţie altele îşi vor spori activitatea.

— Nu ştiu dacă noi suntem autorizaţi să întreprindem un pas de acest fel…

— Trebuie să decidem pentru binele naţiunii.

— Pe de altă parte, subiectul nu poate să fie supus unei dezbateri parlamentare, nici nu poate fi dat publicităţii. Momentul este dificil şi…

— Pentru Dumnezeu! Oare cum e posibil? Vorbiţi de investiţii, de dezbateri parlamentare, ca şi cum ar fi vorba doar de o campanie contra cariei dentare sau orice alt nimic de genul acesta. Voi, care ar trebui să fiţi apărătorii

poporului şi ai conştiinţei sale!

O surprindere generală se întipări pe chipul celor prezenţi. Îngroziţi se întoarseră să-l privească pe profesorul Berthein, care se ridicase în picioare şi fixa cu ochi acuzatori persoanele care îl înconjurau.

— Profesorul este aici în calitate de consultant ştiinţific al Preşedintelui – se grăbi să precizeze secretarul de stat după o clipă de ezitare. Oricum, opiniile sale au un caracter cu totul personal. De curând i-a murit cineva apropiat şi este încă marcat…

— Nu într-atâta încât să mă las orbit! continuă cutezător omul care se ridicase în picioare. Teoria pe care Howard a prezentat-o aici este o jignire adusă nu numai credinţei care animă ţara noastră, dar şi demnităţii umane, acelei scânteieri divine care, prin ea însăşi, dincolo de testele de inteligenţă, poate să-l deosebească şi să-l salveze pe om de la pericolul de a ajunge, un simplu animal de turmă.

— Domnule profesor, – interveni împăciuitor celălalt savant –, eu vă respect crezul religios, ştiu că sunteţi un adept convins al creaţiei, deci părerile noastre sunt contradictorii, totuşi, trebuie să ţineţi cont de faptul că în timp ce domeniul dumneavoastră este cibernetica, al meu este bioenergia. Sunt două ştiinţe care nu au nimic în comun şi faţă de care fiecare dintre noi îşi are propria sa competenţă, fără ca asta să ne dea dreptul să ne amestecăm în specializarea celuilalt. Proiectul meu este riguros ştiinţific şi nu contravine deloc ideilor morale pe care şi eu mi le însuşesc.

— Proiectul dumneavoastră este monstruos – replică Berthein cu severitate. Iar în calitate de creştin, pe lângă aceea de cetăţean, nu pot tolera ca nişte arivişti, în numele unei ştiinţe materialiste şi blestemate, să pângărească imaginea lui Dumnezeu care a vrut ca omul să fie după chipul şi asemănarea sa..

— Vă rog, domnule profesor, – insistă secretarul de stat

îngrijorat de turnura pe care o lua întrevederea –, problema pe care o dezbatem este deosebit de serioasă şi trebuie să ne gândim la viitorul lumii în care trăim. Proiectul profesorului Howard corespunde cerinţelor noastre.

— Eu sunt convins că mai există o soluţie la fel de bună şi în acelaşi timp fără să lezeze demnitatea umană – declară cu promptitudine Berthein. Tehnologia noastră ne-a permis să devenim ţara care conduce lumea întreagă. Este absurd ca, într-un moment atât de delicat, să tăiem fondurile dedicate cercetării inteligenţei artificiale în favoarea unui studiu al cărui scop este de a înlocui oamenii cu nişte monştri!

— Iar eu sunt primul care recunoaşte importanţa activităţii dumneavoastră – replică Howard. Însă mi se pare la fel de monstruos, ca să folosesc acelaşi termen, să construieşti supercalculatoare pe care foarte puţini ar fi în stare să le folosească: numărul laureaţilor a scăzut cu 50% şi multe instalaţii de avangardă au fost oprite din cauza lipsei de personal calificat care să fie în măsură să le folosească. Nici nu e vorba de a crede sau nu în Dumnezeu, ci de a supravieţui. În ceea ce priveşte critica adusă studiilor mele, ţin să vă informez că mulţumită activităţii noastre genetice Pământul produce suficientă hrană, lucru pe care cu foarte mare greutate credinţa dumneavoastră l-ar fi putut obţine.

— Studiile mele mi-au permis să ajung la rezultate care ar putea face inutil proiectul profesorului Howard – murmură Berthein stăpânindu-şi propriile sentimente. În echipa mea se află chirurgi şi experţi iluştri în ceea ce priveşte creierul omenesc; dacă aţi avea amabilitatea de a-mi acorda un răgaz de timp rezonabil, aş putea să vă prezint o soluţie alternativă.

O tăcere glacială se instală după cuvintele savantului. Acesta îşi înăbuşi cu îndărătnicie alte vorbe care-i stăteau pe limbă şi îi privi pe cei prezenţi, nevenindu-i să creadă că

niciunul nu ia poziţie în favoarea sa.

— Îmi pare rău, domnule profesor, – replică până la urmă secretarul de stat –, dar ne luptăm… mai ales cu timpul.

— Atunci îmi dau demisia – spuse Berthein cu un vădit accent de tristeţe. Nu accept să fiu complicele vostru. Şi Dumnezeu să vă ierte, pentru că, din moment ce Legea Sa este violată, orice altă limită morală îşi pierde înţelesul.

Ieşi în timp ce noi nelinişti îi cuprinseră pe cei prezenţi.

— Oare nu va fi pus în pericol caracterul secret al problemei? întrebă şeful opoziţiei. Dacă o singură informaţie transpiră, grupul meu va trebui să voteze împotriva proiectului.

Secretarul de stat clătină din cap.

— Aşa cum v-am mai spus şi înainte, situaţia este gravă, de aceea viaţa mea, a noastră sau a sa nu înseamnă nimic faţă de scopul pe care-l urmărim. Iar acum, dacă nu sunt obiecţii, va trebui să decidem cum să aprobăm legea care…

CAPITOLUL ZERO

Cei doi tineri contemplau cu un aer visător marile afişe care ilustrau în culori vii localităţi exotice cu nume melodioase. Numai când o funcţionară a agenţiei li se adresă cu un „Ce doriţi?” se treziră brusc la realitate; îşi făcură curaj unul altuia, dar nu reuşiră să îngaime decât câteva cuvinte.

— Am înţeles, sunteţi interesaţi de o Călătorie în Vis – trase concluzia funcţionara şi le arătă o măsuţă liberă la care să se aşeze. Trebuie să completaţi un formular – adăugă ea, apropiindu-se de un terminal video care se afla în apropiere.

— Mă scuzaţi… murmură domnişoara. Este adevărat că nu costă decât cinci dolari pe zi?

— Trei şi nouăzeci pentru drepturile rezervate agenţiei, restul este suportat de către stat – răspunse funcţionara în timp ce opera mecanic apăsând pe clapele aparatului. Sunteţi căsătoriţi sau în concubinaj?

— Ne vom căsători peste o lună – se grăbi să răspundă fetişcana. Dar călătoria vrem să o facem înainte. La fabrică mi-au dat un premiu de producţie, am fost cea mai bună din echipa mea şi…

— Vârsta, numele şi prenumele, adresa – o întrerupse cealaltă pe un ton profesional.

Cei doi îşi spuseră datele, ea pe de rost, el citind fişa de identitate pe care o purta în buzunar.

— Ce locuri doriţi să vedeţi?.

— Cele de pe afişe – răspunse fetişcana. Acelea cu

palmierii, cu marea şi cu toate florile acelea.

— Eu vreau sa văd elefanţii – interveni el aprinzându-se de entuziasm – şi balerinele cu fructe la gât.

— Insulele de corali, Marea Caraibilor şi Kenia – le comunică femeia aşezată la terminal, repetând ceea ce scria, apoi cu un gest de generozitate adăugă: Parisul noaptea.

— Şi Cascada Niagara – îi aminti viitoarea soţioară.

— Nu, nu îmi place – protestă el îmbufnat.

— Nici mie nu-mi plac balerinele cu sânii descoperiţi – i-o întoarse tinerica. Mama şi tata au fost acolo în luna de miere şi spun că a fost foarte frumos.

— Cascada Niagara – scrise funcţionara curmând neînţelegerea. Bine, cred că e de ajuns. Acum trebuie să vă prezentaţi la adresa aceasta pentru vizita medicală, apoi puteţi pleca.

— Va dura trei zile, nu-i aşa?

— Da, trei zile şi trei nopţi – răspunse cealaltă cu o urmă de ironie.

— Nu va fi însă doar cum este la cinema?

— Bineînţeles că nu. Vă veţi plimba cu un autocar de mare lux, scenele vor fi prezentate cu ajutorul unui procedeu tehnic care oferă imaginile în mărime naturală, cu efecte sonore şi olfactive. Va fi ca şi cum v-aţi afla acolo.

— Putem să facem şi baie în mare?

— Da, veţi putea face şi baie – confirmă obosită funcţionara şi, cu un surâs de complezenţă, le arătă ieşirea.

Limuzinele parcurgeau străzile încet, cu lungi intervaluri de aşteptare în care fiecare şofer se simţea autorizat să-l înjure pe cel din faţa sa. Din când în când câte unul mai nerăbdător apăsa pe claxon: atunci, ca la un semnal stabilit dinainte, din toate vehiculele izbucnea un cor de sunete dezordonate care nu înceta până la următoarea înaintare. Iar oamenii, care mergeau mai iute pe marginea drumului, lăsau impresia că nici nu le pasă de zgomot; pentru toţi,

aceasta era lumea de totdeauna, ceva care se consolidase în vremuri îndepărtate cărora li se stinsese până şi amintirea.

Ernest Tarni făcea parte, din păcate, din acea lume. Şi el era posesorul unei frumoase limuzine şi era stăpânit de nervozitate din cauza acelei interminabile procesiuni. Totuşi, nu folosea claxonul, poate pentru că nu găsea acel gest adecvat situaţiei, sau poate pentru că era unul dintre puţinii care îşi dădeau seama că nici toate claxoanele din lume nu ar fi fost în stare să descurce încurcătura produsă pe arterele de circulaţie. În plus, spre deosebire de ceilalţi, el putea să-şi folosească propria poziţie socială pentru a rezolva problema. Într-adevăr, după a nu ştiu câta oprire, dădu la o parte orice scrupul: de la panoul de comandă dirijă o lumină puternică pe care o fixă pe capota maşinii; activă sirena şi, cu un suspin de uşurare, ieşi din convoi şi o apucă în sens invers, constrângând puţinele maşini care veneau din sens contrar să efectueze manevre rapide.

A fi căpitan de poliţie însemna să te poţi bucura de unele privilegii, iar Tarni, fără însă să abuzeze, ştia să profite. În sfârşit, surâse relaxat şi îşi îngădui să mai privească o clipă coloana de maşini. Apoi surâsul i se stinse. Un individ oarecare profită şi el de situaţie: un mare camion cu o remorcă vopsită în culori ţipătoare se desprinsese imediat din rând şi îi urmă exemplul.

— Nenorocitule! blestemă poliţistul vădit afectat de acel gest de sfidare. Nu spera s-o scoţi la capăt.

Încercă să găsească în jurul său vreun subordonat de la serviciul de circulaţie căruia să-i semnaleze infracţiunea, dar fără niciun rezultat. Atunci se hotărî să intervină el însuşi. Vizibil iritat, imaginându-şi faţa speriată a şoferului lipsit de precauţie, îşi scoase paleta de semnalizare pe care se putea vedea simbolul puterii sale şi o flutură în aer de la fereastră.

Marele camion din spatele său încetini, iar el se bucură

văzând acel prim simptom de cedare; cu gesturi ample îi făcu semn să-l urmeze pe o stradă laterală unde nu ar fi încurcat traficul. Repetă mental discursul ţinut în asemenea împrejurări: obişnuita dăscăleală, ameninţarea cu ridicarea permisului de conducere, puţin frecuş, iar apoi totul s-ar fi terminat. Nu avea intenţia să meargă mai departe, mai ales că nici nu era sigur dacă se află sau nu în sectorul său.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule agent?

Omul coborâse din cabină şi îi zâmbea cu simpatie, ca şi când s-ar fi cunoscut de când lumea. Era îmbrăcat cu o salopetă de lucru foarte curată şi bine călcată, pe sub care ieşea gulerul unei cămăşi imaculate... Putea fi oricine, în niciun caz însă un biet şofer de camion.

— Mergeaţi în sens invers – murmură şovăielnic Tarni. Vă rog să-mi daţi permisul de circulaţie.

— Cum doriţi – admise necunoscutul. Însă nu ştiu dacă pot... Nu sunteţi în uniformă şi ar putea fi vorba de o glumă.

Căpitanul se simţea din ce în ce mai încurcat, nu ar fi trebuit să se pună într-o astfel de situaţie: iritarea din primul moment îi trecuse şi totul căpăta acum dimensiuni absurde: un ofiţer de la poliţia de investigaţii, care se îndeletnicea cu tachinarea trecătorilor pentru infracţiuni prevăzute în codul rutier! Pe deasupra, ca un fel de pedeapsă pentru gestul său, o neaşteptată strânsoare în jurul capului îl împiedica să gândească normal.

Stingherit şi vădit încurcat, îi arătă propria legitimaţie de serviciu pe care celălalt o privi în treacăt, fără a renunţa la atitudinea de bun samaritean faţă de un sărman idiot.

— Căpitanul Ernest Tarni de la Departamentul XXXVI – spuse el liniştit. De mult timp vă urmărim. Misiunea noastră are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cum? se cutremură poliţistul. Mă urmăreaţi?

— Nu vă îngrijoraţi, veţi avea şi timpul şi posibilitatea să înţelegeţi. Acum veniţi cu noi.

— Capul… cred că mă doare capul…

Poliţistul se trezi din vis, după ce pierduse complet noţiunea timpului care trecea, într-un loc pe care nu-l recunoscu. Privi cu atenţie lenjeria patului pe care era întins şi din care ieşea un vag miros de anestezic. Îşi pipăi fruntea amorţită şi descoperi că este bandajată. Privi în jurul său şi întâlni chipul străin al unei apariţii feminine.

— Unde sunt? întrebă el încurcat.

— Spitalul Central, secţia traumatisme – îi răspunse infirmiera în timp ce-i lua pulsul. Aţi avut un accident de circulaţie şi v-aţi lovit la cap. Dar nu vă îngrijoraţi, vă aflaţi aici doar din motive de precauţie, mâine vă vom trimite acasă.

— Un accident… Nu-mi amintesc.

— Urmarea firească a loviturii – îl asigură femeia cu un aer profesional. Peste puţin timp vă veţi recăpăta memoria şi totul o să vă fie foarte limpede.

— Cine m-a adus aici?

— Aţi avut noroc: un medic tocmai trecea pe acolo şi v-a acordat primul ajutor. Dar acum dormiţi, de la departamentul dumneavoastră deja a fost trimis cineva să recupereze maşina şi să întocmească formalităţile care se fac în astfel de cazuri. Nu trebuie să vă agitaţi, ci numai să vă odihniţi.

Omul se pomeni că îi dă dreptate. Totul i se părea atât de firesc, iar la fiecare întrebare care-i trecea prin minte găsea întotdeauna un răspuns logic, pe deplin satisfăcător. Nu-i mai rămânea decât să închidă ochii şi să doarmă.

PRIMUL CAPITOL

Culorile. În lumina soarelui orbitor al amiezii lumea dădea impresia că a îmbrăcat costumul unui arlechin nebun; infinitele vopseluri ale unei imense palete de pictor erau amestecate şi fragmentate într-un haos pestriţ în care toţi şi niciunul îşi asumau rolul dominant. Arbitru imparţial al acestei competiţii fără sens, un fum subţire, de un cenuşiu stins, vag amestecat în rotocoale subţiri, pendulând într-o parte şi în alta, acoperea şi descoperea fără încetare ba un amănunt, ba altul, punând în evidenţă cu o imparţialitate absolută sau cu o totală incapacitate de a discerne culoarea victorioasă. Într-o parte, în mod tragic jignit, pământul scormonit de excavatoare se sufoca în acea sărbătoare artificială de un roşu-strălucitor, de o veselie macabră. Puţinele fire de iarbă care, cu îndărătnicie, mai prinseseră rădăcini printre brazdele răscolite, păreau resturile unei armate învinse care lăsa câmpul liber în faţa învingătorului îmbătat de succes şi care împingea înainte noi hoarde alimentate de sosirea continuă a autocamioanelor. Asaltul era neîncetat, aşa cum fac valurile mării cu plaja, o mare care devora pur şi simplu şi care se întindea datorită lamelor de culoarea argintului ale buldozelor. Apoi bătălia încetă la îndemnul unei sirene îndepărtate şi tihna se aşternu peste toate. Dar peste această linişte se suprapuse scârţâitul ranchiunos al unui cărucior cu două roţi pe care un omuleţ bondoc îl trăgea pe marginea pantei multicolore, urmat de o altă figură deşirată care se oprea la fiecare pas să spioneze în jur cu o mutră

suspicioasă.

— Mai avem o oră până se termină pauza de prânz. Să ne străduim să profităm – bâigui lunganul, lovind în faţa sa cu un baston în dreapta şi în stânga.

— Bine zici, colega, – consimţi celălalt –, de data asta nu ne vor păcăli.

Se opriră şi, după ce se înţeleseră din ochi în tăcere, începură să escaladeze peretele. Sub pantofii lor uzaţi se iscară scârţâiturile şi pârâiturile în semn de protest ale tinichelelor, ale cioburilor şi ale hârtiilor, însoţite de bâzâitul muştelor deranjate de la masă.

— Te rog: numai aluminiu, aramă, alamă şi obiecte interesante. Acum sticla n-o mai vor, iar cartonul de aici este prea depreciat.

— Gândeşte-te dacă putem să scotocim direct în lăzile de gunoi – suspină omuleţul în timp ce îşi făcea de lucru răscolind ici şi colo cu minutele murdare. Cu plastic şi carton unii reuşesc să facă o grămadă de bani, şi fără să rişte să se îmbolnăvească de cancer ca noi, aici în mijlocul acestor murdării.

— Cancerul îl iei fumând chiştoace, idiotule – îl mustră lunganul. Aici rişti să te îmbolnăveşti doar de tetanos care, oricum, este mai bun decât bătaia pe care ai lua-o de la Uniformele Gri dacă te-ar prinde prin cartierele lor. Caută mai adânc, nu mai pierde timpul.

Un şobolan mare, dintre cei care trăiesc prin canalele de scurgere, se ivi fulgerător ceva mai departe constrângându-i să ridice capul. Cei trei se măsurară din priviri, nehotărâţi dacă este sau nu cazul să înceapă o păruială, apoi cei doi oameni dădură din umeri întorcându-se la munca lor, în timp ce animalul îşi îndreptă atenţia în altă direcţie.

— Priveşte ce lucruri aruncă: o carte practic nouă! Chiar dacă nu are poze, este, totuşi, o carte!

— Hârtia nu ne interesează, ne-ar trebui prea multă ca să putem câştiga măcar minimul necesar. Oricum, îţi poate fi

de folos să te ştergi undeva.

— Complimente, domnule, în cuvintele dumneavoastră iese la iveală sinteza culturii moderne: hârtie igienică.

Vocea venise pe neaşteptate, căzând de sus peste cei doi cerşetori care săriră iute în picioare, speriaţi, gata să fugă.

Noul venit însă îi opri făcându-le semn cu mâna.

— Vă rog, nu vă temeţi. Am venit doar pentru a-i întâlni pe adevăraţii exponenţi ai societăţii actuale, şi cred că i-am găsit.

— Nu am făcut nimic rău, domnule – se tângui omuleţul. Strângeam doar nişte lucruri aruncate… nimic grav.

— Taci, cretinule, – îl mustră celălalt –, vezi că nu are uniformă… Şi apoi, după zdrenţele pe care le poartă, nu cred că o duce mai bine decât noi.

— Isteţ ca totdeauna, dragul nostru Mino – îl ironiză necunoscutul. Pe de altă parte, dacă nu haina îl face pe om, asta nu înseamnă neapărat că eu sunt sărac, măcar ca idee.

— De unde ştii numele meu? se îngrijoră cel apostrofat. Eu nu te cunosc.

Celălalt se mărgini să-i zâmbească. Stătea tăcut pe marginea mormanului de deşeuri, iar soarele desena împrejurul conturului osos al corpului său o ramă strălucitoare care îi constrângea pe cei doi vagabonzi să-l privească pieziş, punându-şi mâinile bătătorite la ochi, într-un involuntar gest de supuşenie.

— Bine, nu mă interesează – adăugă nervos Mino, pe care prietenii intimi îl mai numeau şi Prăjină, ca un omagiu adus celor o sută nouăzeci şi nouă de centimetri pe care-i avea şi care nu puteau deloc să compenseze slaba dezvoltare în lăţime. Dacă nu te superi, noi avem de lucru. Sunt destule lucruri aici ca să nu stea nimeni degeaba, fără să fie nevoie să ne împiedicăm unii de alţii, nu-i aşa?

Necunoscutul însă nu găsi de cuviinţă să-i răspundă şi continuă să-i ţină subjugaţi cu ochii săi aprinşi, care ieşeau

în evidenţă pe chipul descărnat, ca două scântei strălucitoare.

— Grămezile de gunoi reprezintă un imperiu de bucurii sublime şi de plăceri rafinate, un scrin plin de minunăţii în comparaţie cu restul lumii, dragul meu Mino, şi tu, cu înţelepciune, te-ai îndreptat spre ele, murmură până la urmă necunoscutul, pronunţând sacadat şi cu gravitate cuvintele. Însă eu am venit să te răpesc din paradisul tău şi să te duc în infernul oamenilor. Împreună cu prietenul tău credincios Carl.

— Mă cunoaşte şi pe mine! se bâlbâi celălalt înmărmurit.

— Taci! îl dojeni prietenul, care se întoarse apoi către străin. Aici nu sunt decât rupturi, mirosuri urâte, hârburi şi cioburi care-ţi taie mâinile, lucruri care toate împreună nu valorează decât câţiva dolari şi pe care noi încercăm să le tragem afară rupându-ne şira spinării, transpirând şi riscând ciomăgeala vreunui gardian îngâmfat. Deci, te-am ruga, vezi-ţi de drum. Şi nu mai sta acolo sus, eşti prea la vedere!

Dar necunoscutul dădea impresia că nici măcar nu-l ascultă. Se aplecă şi întinse mâna spre un borcan spart pe care se zărea desenul carmin al unor cireşe şi chipul fericit al unui copil. Îl ridică încet şi spuse:

— Chiar credeţi cu adevărat că osteneala voastră valorează atât de puţin?

După aceea scutură o cutie metalică, din care căzu un mare număr de bancnote fluturând prin aer.

— Dar astea sunt hârtii de zece dolari! exclamă Carl nevenindu-i să creadă.

— Nu sta ca un par. Repede, ia-le! Ia-le! îl încurajă prietenul, prăbuşindu-se peste povârnişul care se surpa sub paşii săi grăbiţi.

— E nebun, e nebun! ţipa omuleţul agitând în aer mânuţele sale murdare, în timp ce bancnotele uşoare jucau printre mâinile sale într-un dans impetuos.

Necunoscutul îi privi cu un amestec de ironie şi dezgust. Apoi, când obosi după acea agitaţie isterică, le atrase atenţia bătând insistent din palme.

— Ajunge! le ordonă el.

Cei doi încremeniră şi întoarseră privirea spre el. Cu mintea urmăreau încă bancnotele, totuşi mişcările corpurilor încetară.

— Lăsaţi banii aceia. Nu vreau să vă cumpăr cu preţul lumii acesteia, ci cu al meu – continuă el. Sau credeţi cumva că acele mizerabile bucăţi de hârtie înseamnă ceva mai mult decât hârtia pe care tocmai aţi fi vrut să o folosiţi pentru a vă şterge undeva?

— Sunt… sunt false? şuşoti Mino trezindu-se încet la realitate. Îţi baţi joc de noi?

— Nu este drept… – se tângui Carl, înăbuşindu-şi anevoie un suspin care era gata-gata să-i scape. Suntem nişte nenorociţi… dar nu este drept să ne tratezi aşa… Nu!

Necunoscutul, potrivindu-şi cu grijă paşii, coborî încet spre ei, îi ajunse şi le puse mâinile pe umeri. Privit de aproape părea un om normal, în vârstă de cincizeci de ani, poate chiar mai puţin, tras la faţă, cu necazurile întipărite pe ea, parţial chel, cu o barbă rară şi în parte albă, cu haine procurate de la vreo societate de binefacere, prea largă la şolduri şi uzată la genunchi, cu pantalonii strânşi de o curea albă din plastic, singura notă de veselie pe imaginea unei figuri asupra căreia plana doar bătrâneţea şi mizeria.

— Nu, nu este drept – admise el, cu o grimasă de tristeţe. Nu este drept că te-au dat afară de la lucru, că te-au scos afară din casă, că unul câte unul prietenii tăi au dispărut şi că tinereii din cartier din când în când îţi trag câte o bătaie, aşa, din distracţie. Carl prostul, Carl idiotul, Carl care ia de pe jos chiştoace în timp ce trecătorii râd de el, Carl care trebuie să spună rugăciunea la azil ca să primească o strachină de ciorbă de la surori, Carl suferind de astm, Carl cu foamea lui care îi roade maţele şi care consumă orice:

gânduri, speranţe, mici şi biete visuri pe care încă le mai stăpâneşte ca pe o marfă furată… Nu, Carl, toate acestea nu sunt drepte.

Omuleţul rămăsese încremenit, cu ochii sclipind de lacrimi amare şi cu gura căscată în care se vedeau micii dinţi galbeni de fumător.

— Dar tu cine eşti? îngăimă el cu o voce moale.

— Eu sunt o trestie bătută de vânt, sunt cel ce a venit să-i aducă iar pe oameni pe calea Domnului, un om, o piatră, un semn al vremurilor, dar dacă vă este mai uşor să spuneţi un nume, ei bine, ziceţi-mi Petre, Spartacus, Mahomed, Gandhi, sau doar Mada.

— Şi ce vrei de la noi? interveni Mino şovăielnic.

— După tine, ce crezi că vreau de la un fost distribuitor de droguri, de la un fost hoţ, de la un fost informator al poliţiei, de la un…

— Bine, bine, mă cunoşti – îl întrerupse Prăjină cu o îngrijorare rău ascunsă. Tu ştii totul, poţi să faci şi scamatorii, ai limba ascuţită. Dar ce speri să obţii? Se vede bine că eşti un nenorocit la fel ca noi.

Mada nu-i răspunse. Coborî de-a lungul grămezii de gunoi şi le întoarse spatele.

— Am un drum lung de făcut şi voi mă veţi însoţi. Vă voi face să scurmaţi în gunoaie şi mai scârboase decât acestea, şi când ne vom despărţi o vom face doar pentru că vom fi morţi. Dar înainte de asta o să mă urmaţi.

Încetă să mai vorbească, dar continuă să meargă, iar Carl îl urmă. Ochii îi sclipeau, iar în mâini mai strângea încă bancnotele adunate. Când îşi dădu seama, le rupse şi le aruncă departe, ca şi cum atingerea lor l-ar fi putut contamina.

— Carl, unde pleci? îl chemă prietenul său, contrariat. Ăsta e nebun de-a binelea. Nu vei face nimic bun cu el…

Omuleţul se limită să-i zâmbească, dar nu se opri. După ce încercă zadarnic să-l cheme, Prăjină blestemă, dar se

grăbi să-i ajungă pentru a-l urma şi el pe acel individ ciudat care spunea că îl cheamă Mada. În spatele lor începu să şuiere sirena pentru reînceperea lucrului, şi mizeria oraşului începu din nou să se pună în mişcare.

CAPITOLUL AL DOILEA

Superstrada apărea ca un univers îndepărtat, suspendat între cer şi pământ, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze şi să fugă de giganticele coloane de ciment care o ţineau bine ancorată de pământ. La umbra sa o mulţime de clădiri mari fără ornamente umplea în şiruri ordonate rigid spaţiul disponibil atât cât puteai să cuprinzi cu privirea. Cele două lumi, strada şi localitatea, coexistau ca două realităţi contrapuse, şi, în timp ce prima fremăta de zgomotul miilor de motoare funcţionând la capacitatea maximă, cealaltă tăcea cu resemnarea celui osândit să sufere. Era vorba de unul dintre atât de multele orăşele-dormitor, supuse credincioase ale marilor metropole cărora le furnizau în fiecare dimineaţă cu punctualitate o armată de femei şi bărbaţi somnoroşi, primind în schimb, odată cu lăsarea întunericului, aceleaşi şiruri de oameni obosiţi şi încă mai somnoroşi, într-o perpetuă reciclare de vieţi omeneşti, o comedie stupidă care continua să se joace zi de zi, din totdeauna.

— Sunt obosit şi flămând – protestă Prăjină. De azi de la amiază tot mergem. De ce nu ne-am întors prin părţile noastre? Aici nu ne cunoaşte nimeni, ar putea chiar să ne închidă pentru vagabondaj... Mă tot întreb ce mi-o fi venit să mă iau după tine.

— Eu v-am chemat, – murmură Mada cu privirea pierdută în gol –, şi tot eu mă voi îngriji de bunăstarea voastră. Dar după cum se vede, tu nu ai încredere în mine şi preferi să dai ascultare mai degrabă burţii tale decât vorbelor mele.

Ei bine, atunci să ne ocupăm de ea.

Cu paşi hotărâţi o apucă pe o străduţă pe marginile căreia se aflau vechi containere cu deşeuri îndelung încercate de intemperii şi de mâinile duşmănoase ale oamenilor. Merse câţiva metri şi, în sfârşit, se opri în faţa unei porţi şi începu să citească lista de numere a unui telefon intern. Când găsi numele pe care îl căuta apăsă îndelung pe sonerie şi aşteptă.

— Cine este? întrebă o voce îndepărtată.

— Nişte prieteni – răspunse Mada, iar uşa se deschise.

Intrară şi urcară pe scările întunecate până ce se întâlniră cu o doamnă în vârstă care-i aştepta înspăimântată pe unul dintre paliere.

— Voi… cine sunteţi? şopti ea, dându-se înapoi spre uşa întredeschisă a unui apartament. Nu vă cunosc.

— Şi totuşi ne-ai deschis, Nora – zâmbi omul cu barba rară şi cenuşie.

— Bietul bărbatu-meu se întorcea seara târziu – le explică ea nedumerită. Iar când folosea telefonul intern folosea exact aceleaşi cuvinte: nişte prieteni… Şi eu când v-am auzit, m-am gândit…

Mada se apropie de ea şi, cu un gest plin de afecţiune, îi puse mâinile pe părul cenuşiu pe care-l purta strâns pe creştetul capului.

— Ai suferit deja destul – îi şopti el cu o voce convingătoare. Fiul ţi-a fost smuls de lângă dragostea ta încă de tânăr, fiica ţi-ai pierdut-o cine ştie pe unde prin labirintul vieţii, iar apoi soţul tău. Tu însă ai ştiut să rezişti, şi de aceea te-am ales să mă găzduieşti împreună cu cei ce mă însoţesc. Suntem obosiţi şi ne este foame.

Biata femeie şovăi; pentru o clipă păru că se zbate cuprinsă de nelinişti sfâşietoare şi, în sfârşit, suspinând, se urni şi îi invită să intre.

Locuinţa ei era curată, lustruită până la neverosimil, inclusiv podeaua care reflecta din abundenţă tonalităţile

puţinei lumini care se strecura prin obloanele lăsate. Niciunul dintre noii veniţi nu luă aminte la încălţămintea conştiincios aliniată lângă uşorul uşii, iar pantofii lor erau murdari, şi pe unde trecură lăsară urme groase de pulbere şi pământ adunat de-a lungul obositorului drum peste câmpuri. Nici Nora nu se sinchisi de asta şi-i invită într-o cameră de zi dominată de un ciudat amestec de portrete de sfinţi şi de preafericiţi care aveau ca notă comună feţele palide şi privirile dulci. Le arătă unde ţinea vesela şi toate celelalte şi îi rugă să se comporte ca şi cum ar fi fost în propria lor casă; apoi, suspinând întruna, se retrase în mica bucătărie să pregătească cina pentru oaspeţii săi.

Totul se desfăşurase prea repede şi de aceea Mino şi Carl îşi dădură seama mai târziu de cele întâmplate, încât abia după ce liniştea deveni apăsătoare, Prăjină se hotărî să dea frâu liber îndoielilor sale:

— Tu o cunoşteai deja, nu-i aşa?.

Cel întrebat se descotorosi de haina care şi aşa nu-i prea venea bine şi se descălţă, cu un suspin de uşurare.

— Continui să pui întrebări la care deja ai răspunsul – îl dojeni el. Nu spuneai că simţi nevoia să te întremezi? Uite, peste puţin timp vei mânca, dacă nu cumva foamea care te chinuie e altfel de foame…

— Tu… tu ai bizarul har de a mă zăpăci – bâigui, lunganul care nu se simţea deloc în largul său în acea casă care-i amintea prea mult de viaţa pe care o repudiase ceva mai devreme. Măcar pot şti ce gânduri ai? Nu vrei cumva să profiţi de bunătatea acestei bătrâne? Bagă de seamă că demnitatea mi-am păstrat-o şi anumite jocuri nu le accept.

Mada îşi încreţi ochii, iar aceştia pierdură dintr-odată acea lumină extatică şi se transformară în nişte gheare capabile să sfârtece sufletul omului.

— La ce fel de demnitate te referi? şuieră el. Aceea care te împingea să faci bişniţă cu droguri la porţile şcolilor? Sau la aceea care îţi dădea dreptul să intri ca un hoţ în casele

unor oameni cum este bătrânica asta şi să te cărăbăneşti cu puţinele lor lucruri? Mino, Mino, dacă te-am ales, n-am făcut-o pentru credinţa ta. Cristos are nevoie şi de Iuda, trebuie să mă mulţumesc cu tine aşa cum eşti!

Cuvintele căzură peste cel în cauză ca nişte lovituri de ciomag; la fiecare din ele inima lui parcă era gata să explodeze din cauza bătăilor sale furioase care îl zguduiau. Simţi cum i se micşorează neîncrederea, şi într-o clipă simţi nevoia de a fi iertat de omul acela care lăsa impresia că ştie totul despre trecutul său şi despre gândurile sale. Căzu în genunchi, cu privirea în pământ, şi bâigui:

— Sunt doar un biet idiot, domnule; nu ştiu ce mi se întâmplă, dar te rog ţine-mă lângă tine... – şi începu să plângă.

— Toţi suntem sărmani, – admise celalalt –, şi toţi avem nevoie unii de alţii. Dar să nu-mi mai spui domnule, pentru că nu sunt.

Îl ajută să ridice capul şi, deodată, Mino se simţi inundat de o imensă bucurie. Îi venea să râdă, să cânte, să danseze şi savură mental pofta aceea de infinit pentru care se simţea predestinat.

CAPITOLUL AL TREILEA

Nimeni nu punea la îndoială faptul că a fost o sfântă; oricum, pentru cei neîncrezători, o mare foaie de hârtie înrămată în lemn aurit, printre fâlfâit de aripi de îngeraşi şi înspăimântătoare cuvinte latine, ne amintea că ea, Marian Blandboy, pe numele de călugăriţă sora Seninătate, a fost recunoscută drept sfântă încă din timpul vieţii de către Papa Brando Secundus de la Biserica Sfinţilor şi a Apostolilor, de aceea era autorizată să producă miracole unde şi cum ar fi considerat ea de cuviinţă. Iar cuviincioşii, în acea dimineaţă, nu lipseau, dacă judecăm după mica mulţime de credincioşi curioşi care se îngrămădise în puţinul spaţiu pus la dispoziţie cu amabilitate de supermagazinul de pe artera OK. În mod normal, sora Seninătate primea în biroul său particular, şi numai pe bază de programare, dar, având în vedere că nu toţi îşi puteau permite să plătească aceste şedinţe cu un caracter personal, săptămânal ea le oferea protejaţilor săi lipsiţi de bani şedinţe colective, în timpul cărora, cu o înţeleaptă prudenţă, se pricepea să îmbine nevoile spirituale ale credincioşilor cu necesităţile publicitare ale comercianţilor din ţinut. Ritualul era simplu, dar eficient, şi reuşea să-i satisfacă pe toţi.

Întâi vorbi directorul supermagazinului, aminti calitatea produselor, campania de reduceri de preţuri şi îi invită pe cei prezenţi să nu încerce să cumpere pe credit: asta nu intra în politica societăţii sale. În sfârşit, apăru şi ea. De atâta entuziasm atmosfera din local căpătă o vie

efervescenţă, complice fiind şi un stereo care inundă magazinul cu un cor de voci cristaline. Unele dintre bătrânele doamne aflate în primele rânduri se grăbiră să îngenuncheze şi rând pe rând toţi ceilalţi le imitară, în afară de trei oameni care rămaseră în picioare, ignorând consternarea Norei care îi însoţea,

Acest fapt atrase atenţia celor din jur. De două zile întreaga circumscripţie ştia despre necunoscuţii care locuiau cu femeia: ieşeau rar, însă suficient pentru a face să circule zvonuri, şuşoteli, aprecieri caustice, mai ales în ceea ce îl priveşte pe omul cărunt care stătea totdeauna la mijloc, cu ochii scânteind şi care părea sculptat în piatră. Cei răutăcioşi, la rândul lor, povesteau că Nora, deşi nu mai era tânără, mai cultiva încă anumite pofte tinereşti… Pe de altă parte, fiica ei nu era cumva dama de consumaţie din cartierele bune ale oraşului, şi nu datorită banilor ei femeia îşi putuse cumpăra locuinţa? Trei oameni însă…

Sora Seninătate, aşezată pe un jilţ împins de un harnic însoţitor, îi invită pe toţi să se ridice.

Frumuseţea fusese vreme îndelungată suverana absolută a acelui chip, şi chiar în acel moment, în ciuda anilor şi a excesului de cremă, farduri şi altele asemănătoare necesare machiajului, femeia avea o înfăţişare plăcută.

— E frumoasă ca Sfânta Fecioară – suspinau printre şoapte credincioşii cei mai aprinşi, şi poate că nu era o simplă exagerare.

— Dragii mei, – începu sfânta cu o voce dulce, dar puţin răguşită din cauza numeroaselor ţigarete pe care şi le permitea –, sunt bucuroasă că vă văd în număr aşa de mare şi astăzi. M-am rugat pentru voi…

Se întrerupse, şi cu o grimasă mai mult decât convingătoare îi aminti unui slujbaş că este cazul să oprească magnetofonul care continua să emită fluxul acela de voci argintii.

Satisfăcută, îşi recăpătă chipul serafic şi reluă:

— Şi în timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a trimis o viziune: am văzut soarele răspândind lacrimi de sânge, pământul secând şi, în dimineaţa asta, am cunoscut durerea şi moartea.

Un fior de groază trecu din privire în privire printre cei prezenţi. Unii gemură încetişor.

— Păcatul, fraţii mei, păcatul continuă să domnească printre voi şi printre fiii voştri.

— Ajunge, femeie infamă!

Vorba aspră şi muşcătoare izbucnise pe neaşteptate, lăsând-o pe sfântă cu gura căscată, incapabilă să-şi mai continue discursul, iar toţi cei prezenţi rămaseră uluiţi, privindu-l pe omul care îndrăznise.

Mada înaintase şi o fixa cu ochii săi plini de indignare pe femeie.

— Ajunge, – urmă el –, nu mai profita de mintea simplă a celor de faţă, nu mai este timpul falşilor profeţi şi nici momentul potrivit să ne jucăm cu profeţii de duzină.

Lumina mistică dispăruse de pe chipul surorii Seninătate care, ridicată în picioare, îl ţintuia pe necunoscut cu o privire plină de furie, în timp ce doi dintre robuştii săi însoţitori veneau din cealaltă parte a magazinului să-l neutralizeze pe cel care produsese incidentul.

Dar omul părea să nu dea importanţă la nimic: continuă să înainteze prin mulţime în timp ce un nimb luminos apăruse în jurul său, dându-i fizionomiei sale firave o măreţie neaşteptată.

— A venit vremea să ne fie frică, forţele Răului sunt chiar în mijlocul nostru, iar fructele operei lor sunt amare şi perfide la fel ca minciunile acestei femei; dar fiii binelui nu sunt singuri în lupta care ne aşteaptă, şi până la urmă vor triumfa.

Cei doi energumeni erau chiar în spatele lor, dar ceva misterios le dejucă planurile. Abia ridicară mâinile asupra lui şi fură izbiţi din senin de o descărcare de energie care îi

obligă să se oprească; în acelaşi timp luminile din încăpere se făcură din ce în ce mai mici până se stinseră într-un murmur surd, asemănător cu un tunet îndepărtat, dar care făcu să vibreze pereţii magazinului. Prin întuneric, vocea lui Mada răsună şi mai înspăimântătoare:

— A venit vremea Azenegului, a venit clipa când îngerii au colţi de lup şi vrăbiile gheare de pajură! Dumnezeu ne-a dăruit lumea şi noi trebuie s-o apărăm de fiii diavolului, trebuie s-o purificăm înainte ca focul etern al Răului s-o mistuie. Blestemat, blestemat să fie cel ce se va opune forţei Binelui! Timpul iertării s-a scurs, s-a scurs!

Un urlet de durere rupse însă vraja acelei clipe. Luminile se aprinseră, iar cei prezenţi se pomeniră privindu-l îngroziţi pe Mada, la picioarele căruia sora Seninătate se zbătea zguduită de teribile chinuri.

— Ajutor!… ai milă – îl imploră femeia, în timp ce o subţire dâră de salivă i se scurgea de-a lungul buzelor pârlite de suferinţă. Ajunge…

Mada rămase mult timp nemişcat. Nici cea mai mică urmă de satisfacţie nu apăru pe chipul său sever, ci numai o nesfârşită amărăciune. Apoi, ca şi cum s-ar fi lăsat copleşit de un neaşteptat sentiment de milă, privirea i se îndulci, se aplecă şi îi atinse femeii capul cu palmele.

— Eşti iertată, Marian, du-te şi nu mai păcătui.

Ea suspină, dar încetă să se mai tânguiască. Cu greutate reuşi să se ridice şi o luă la sănătoasa urmată de însoţitorii săi.

Directorul supermagazinului, el însuşi spectator neputincios al întregii scene, înaintă ca şi cum ar fi vrut să plece după sora Seninătate.

— A uitat să-şi ia partea cuvenită – murmură el încurcat. Domnule… poate că domnia voastră ar putea…

— Numele meu este Mada – îi preciză acesta fără să se sinchisească de sutele de ochi uluiţi care îl priveau.

— Sunteţi cumva vreun sfânt?

— E important pentru tine? îl întrebă rece Mada.

Directorul făcu faţă cu mare greutate privirii ascuţite a interlocutorului, îşi plecă fruntea în piept şi şopti:

— Sunt gata să închei cu dumneavoastră contractual pe care îl aveam cu… doamna Blandboy: o după-amiază în fiecare lună, concomitent cu perioadele când se fac reduceri de preţuri. Aţi câştiga cinci la sută din beneficiul net.

— Crezi oare că banul este cel care îmi inspiră cuvintele?

— Într-adevăr, eu credeam…

Mada îl făcu să tacă printr-un semn care spunea: că a înţeles.

— Voi veni, dar nu pentru banii tăi; o să vorbesc, dar nu pentru a-ţi lăuda produsele. Ştiu prea bine că furi din marfa nevândută, citesc limpede în mintea ta că ţii o contabilitate dublă, că nu plăteşti taxele cuvenite şi modifici termenul de valabilitate al produselor pentru a-ţi înşela aproapele. Dumnezeul tău este banul, iar eu nu vreau să am de-a face cu el.

— Dar cum vă permiteţi?! protestă indignat directorul.

— Şi cu ce drept o constrângi pe casieră să se culce cu tine, ameninţând-o că altfel o dai afară? Abuzezi de putere, încalci promisiunile de fidelitate pe care i le-ai făcut soţiei, te umileşti pe tine însuţi şi târăşti şi pe alţii în ruşine. Bagă de seamă şi îndreaptă-te, pentru că Domnul nostru nu poate ierta la infinit.

Ceva parcă se rupse în omul din faţa lui. Pentru o clipă încercă să reacţioneze, dar nu-şi găsi cuvintele, apoi se clătină îngălbenind şi, în sfârşit, căzu în genunchi şi plânse.

Cei prezenţi erau pur şi simplu uluiţi: prea multe lucruri de necrezut se întâmplaseră sub ochii lor; cu mintea buimacă îl priveau pe individul acela osos care ascundea în el o forţă incomensurabilă. Apoi, imediat ce una dintre femeile care se aflau acolo începu să se roage, toţi, într-un singur glas, o imitară.

Mada, fără să ezite, îşi uni rugăciunea cu a lor, iar după câteva clipe, făcându-le semn cu mâna le ceru să tacă, şi ei îl ascultară.

— Fraţilor, – spuse el, într-un chip aşa de dulce încât sufletul celor ce-l ascultau se umplu de îmbietoare speranţe – acum noi toţi suntem o singură familie. Tatăl ceresc ne-a unit, i-a alungat pe falşii profeţi, v-a purificat inimile. A venit vremea să ascultaţi vorbele Sale, a venit timpul să vă pregătiţi pentru misiunea pentru care am fost aleşi: salvarea acestui oraş, a acestei naţiuni, a lumii întregi va depinde de modul în care noi vom şti să răspundem…

CAPITOLUL AL PATRULEA

Casa Norei devenise un punct de referinţă pentru mulţi oameni care locuiau în oraş: curioşi, persoane care aveau nevoie de ajutor, martori ai întâmplării de la marele magazin...

Mada, căruia cei mai mulţi îi ziceau Tatăl cel Bun, avea pentru toţi o vorbă bună, un sfat şi, când era necesar, făcea câte o minune cu efecte luminoase şi sonore. Dar cu totul altceva atrăgea lumea spre el, ceva ce ţinea de simţire, ceva care pătrundea în străfundurile sufletelor: oricine se apropia de el avea o senzaţie de bucurie, de pace interioară, şi de cele mai multe ori simţea nevoia să se întoarcă la el.

— Acolo este un poliţist! Este îmbrăcat civil, dar flerul meu mă ajută să-l recunosc.

Mino simţi că-i fuge pământul de sub picioare, şi după ce fu pronunţată fraza aceea, continuă să se agite cuprins de o spaimă veche. Aceeaşi spaimă i se transmise şi lui Carl. Sări ca un arc, privind jur-împrejur, ca şi cum ar fi căutat o ieşire pe care să fugă.

Mada nu-i învrednici însă nici măcar cu o privire. Tocmai asculta spovedania unei cămătare bătrâne bântuită de coşmaruri; sărmana femeie se temea să nu moară din cauza blestemelor pe care mulţi i le adresau. Omul, surâzând cu seninătate, o lăsă îndelung să-şi descarce sufletul, apoi îi puse mâna pe cap şi o expedie.

— Tu încă nu eşti pregătită – îi spuse el. Lăcomia ta te împiedică să te bucuri de pacea pe care ţi-aş da-o eu. Du-te

şi întoarce-te la mine doar când nu vei mai avea datornici.

— Trebuie să renunţ la toţi banii mei? bombăni ea. Acesta-i ajutorul pe care mi-l poţi da? Nu cumva mă crezi idioată?

— Atunci de ce ai mai venit la mine? i-o tăie Mada, indiferent la neliniştea prietenilor săi.

— Toţi spun că eşti un sfânt, că poţi să faci miracole – răspunse bătrâna. Credeam că mă poţi vindeca de insomnii… sunt dispusă să-ţi fac o ofertă bună.

— Şi aşa, poliţistul de afară poate să intre liniştit, să constate că primesc bani de la credincioşii mei şi să mă poată acuza de înşelăciune, de evaziune fiscală, de specularea bunei-credinţe a oamenilor. Asta voiai?

Femeia se clătină. Deschise gura să zică ceva, dar nu fu în stare. Rămase înmărmurită privindu-l pe omul din faţa sa, apoi zvâcni ca un arc, sări în picioare şi fugi înspăimântată, ca urmărită îndeaproape de o ameninţare invizibilă.

— Era într-adevăr înţeleasă cu zbirii? interveni Mino rupând tăcerea care se aşternuse în încăpere.

— Da, însă mă aşteptam; dar nu ei sunt adevăraţii noştri duşmani.

— Dar noi n-am făcut nimic rău – obiectă Carl. Noi n-am luat mită de la nimeni, acceptăm numai mâncare, mai mult pentru Nora decât pentru noi, ceva haine, o dată o pereche de pantofi…

— Zbirii nu au nevoie de probe deosebite pentru a-i condamna pe oameni – comentă şi Prăjină mohorât. Eu îi cunosc. Când au pus ochii pe tine s-a terminat, mai ales dacă nu ai un protector sus-pus. Îmi amintesc de un nenorocit care mergea să vândă băuturi răcoritoare la cantonul de pe autostrada; într-o zi nu a vrut să-i dea gratis unuia dintre ei şi a sfârşit-o întâi la ocnă şi apoi la Institutul de Eutanasie Regională… totul numai pentru un mizerabil, un nenorocit de pahar cu sirop de portocale.

— Cunoşti bine povestea asta – observă Mada. Te arde pe dinăuntru de prea mult timp, ţi-ai pierdut un frate în felul acesta, a venit însă vremea să te răzbuni. Lumea întreagă are nevoie de răzbunare: o simt invocată de buzele celor cărora li s-a pus căluşul în gură, de mii şi mii de braţe înlănţuite care se întind către noi, iar noi vom şti să răspundem la aceste chemări.

Mino şi Carl rămaseră surprinşi de acele cuvinte neaşteptate. Ar fi vrut să ceară lămuriri, dar o nouă figură îşi făcuse apariţia în încăpere, era îmbrăcată în haine care aveau pe ele însemnele puterii, cu faţa ascunsă sub nişte ochelari mari şi negri care nu lăsau să se întrevadă decât un singur imperativ: forţa puterii.

— Pe care dintre voi îl cheamă Mada? întrebă agentul, întinzându-şi mâna la ale cărei extremităţi; se vedeau degetele încărcate de bijuterii.

— Eu – răspunse impasibil cel vizat.

— Documentele!

— Mai întâi mandatul, agent Foster!

Agentul încasă din plin lovitura. Îşi încreţi buzele groase într-o grimasă care se transformă repede într-un rânjet de satisfacţie.

— Îţi plac jocurile, nu-i aşa? grohăi el apropiindu-se de cel vizat. Bine, atunci o să ai parte de ele. Voi doi ieşiţi.

— Nu, fără martori el va putea să susţină că am încercat să rezist şi mă va pocni – observă liniştit Mada. A primit ordin doar să efectueze cercetări în ceea ce mă priveşte: dar agentul Foster este un om zelos, se pricepe să recunoască imediat un cetăţean cinstit de un ţopârlan de delincvent, mai ales când delincventul i se pare antipatic.

Poliţistul o mai încasă încă o dată, dar cu mai puţină demnitate. Lovi cu putere în scaunul care-l despărţea de ţinta sa, încât acesta se izbi zgomotos de peretele opus.

— Voi doi ieşiţi, pentru binele vostru! şuieră el. Iar în ceea ce te priveşte pe tine…

Dar nu mai putu să zică şi altceva. Îşi ţintui prea îndelung privirea asupra victimei sale şi deodată simţi că orice fel de mişcare e tot mai greu de făcut; braţele deveniră grele, limba îi înţepeni, întregul corp părea să fie supus unei greutăţi imense. La început căzu în genunchi, apoi căzu în patru labe, cu ochii înceţoşaţi pierduţi în gol.

— A... a murit? murmură Prăjină tremurând ca varga. Acum, pentru că am fost de faţă, vor crede că noi am fost de vină.

— Dai prea mult frâu liber imaginaţiei, Mino – îl dojeni Tatăl cel Bun. A fost doar victima propriei sale răutăţi, dar îşi va reveni. Pe moment, moartea lui nu ne-ar folosi.

Şi, ca o confirmare a vorbelor sale, agentul începu să se agite tânguindu-se, se ridică în picioarele care nu-l mai ascultau, dar nu îndrăzni să ridice ochii din pământ.

— Doamne-Dumnezeul meu, – murmură el speriat –, ce-am făcut, ce-am făcut! Şi, fără să mai adauge altceva, ieşi cum putu mai repede din încăpere.

— Acel nenorocit nu-i decât avangarda inconştientă a duşmanului nostru – declară Mada, captând din nou atenţia însoţitorilor săi tulburaţi. În curând, cei răi îşi vor da seama de prezenţa noastră, ne vor spiona, şi când îşi vor da seama de ameninţarea pe care o reprezentăm, îi vom cunoaşte în adevărata lor esenţă. Trebuie să devenim tot mai puternici, până în ziua când vom fi în stare să-i înfruntăm şi să-i nimicim.

— Cristoase! blestemă Prăjină incapabil să se mai controleze. Te-am văzut făcând doar bine, tratându-i pe oameni ca pe o mulţime de copii speriaţi, ajutându-ţi aproapele... Acum vorbeşti ca şi cum te-ai pregăti de război. Odată pentru totdeauna, spune-ne cine eşti cu adevărat şi ce urmăreşti.

— Încă nu sunteţi pregătiţi – răspunse Mada cu un zâmbet plin de milă. Dar aveţi încredere în mine: când va veni vremea o să aflaţi. Acum este timpul să vă gândiţi la

integritatea voastră şi la viitorul vostru. Tu, Carl, te vei duce la familia Telking, acei oameni cumsecade pe care i-am cunoscut în parc, şi le vei cere să ne găzduiască în zilele următoare. Aici ne-au localizat şi avem nevoie de mai mult timp pentru a recruta noi adepţi. Prăjină, ţie îţi revine sarcina de a-i informa pe prietenii noştri cei mai credincioşi despre noua noastră adresă.

— Dar tu, unde vei merge între timp?

— I-am promis Norei că o voi ajuta pe fiica ei să se întoarcă – le explică propovăduitorul.

— Dar nici măcar nu ştii pe unde bântuie! îl scăpă gura pe Mino, apoi clătină din cap văzând chipul senin al interlocutorului său şi se îndepărtă mormăind.

CAPITOLUL AL CINCILEA

În sectorul XXXVI, în acea dimineaţa domnea nelinişte a. Sinuciderea agentului Foster zguduise întreaga politie, dar nu numai din cauza prematurei dispariţii a acelui *de cuius.* În sala de şedinţe chipurile erau descompuse, nimeni nu vorbea, toţi se gândeau la dificultăţile pe care le aveau de înfruntat de acum încolo.

Căpitanul Ernest Tarni intrase din nou în serviciu doar de vreo zece zile, iar acel nou necaz se adăuga la starea de indispoziţie provocata de amnezia care ştersese cu totul din memoria sa cauzele acelui accident stupid… dacă se putea numi accident. Automobilul abia fusese lovit, niciunul dintre cei care i-au dat ajutor nu fusese prezent în momentul accidentului, iar, din când în când, se pomenea ca se gândeşte la un camion viu colorat care se pierdea în neant, ca şi cum ar fi fost vorba de un vis cu ochii deschişi. Mai devreme sau mai târziu îşi va aminti tot, i-au garantat-o de la spital, daca o fi meritând cumva să-şi amintească. În fond, ce sens avea să se îngrijoreze în plus? O cădere în somn, o pată de ulei pe asfalt, poate era vorba de o nimica toată, şi făcuse foarte bine că a uitat.

— Bună ziua, domnilor – începu el să le vorbească celor prezenţi, în timp ce se aşeza în spatele pupitrului de pe podium.

Un cor de voci răspunse la salutul său. Ca întotdeauna răsfoi calm paginile prospectului pe care i-l adusese asistentul de serviciu, se opri pentru a citi câteva date cu obişnuita încruntare a sprâncenelor şi, în sfârşit, începu să

împartă dispoziţiile pentru ziua respectivă: zonele de patrulare, lista suspecţilor văzuţi în ţinut… şi, pe măsură ce dădea ordinele, simţea cum creşte în el orgoliul de a fi poliţist: o meserie pentru mulţi, o vocaţie pentru puţini. Bineînţeles că nu ajunsese în poziţia aceea numai datorită nopţilor petrecute urmărindu-i pe delincvenţi; avea şi el susţinătorii lui sus-puşi: el însă credea în meseria lui, iar subalternii. trebuiau să-i împărtăşească ideile. Numai dacă n-ar fi dat peste vreunul ceva mai inteligent!

Sectorul său era unul periferic, iar agenţii trimişi de la centrală păreau întotdeauna mai mult decât idioţi, nişte ţânci crescuţi numai datorită hormonilor administraţi, exact ca delincvenţii pe care îi urmăreau… iar el începuse să perceapă că ceva nu mai mergea în lumea care îl înconjura. Sau era numai resentimentul unui om ajuns la cincizeci de ani, care tocmai se lepăda de vârstele anterioare îndreptându-se spre bătrâneţe?

Cu un ultim suspin se eliberă de tristele-i gânduri şi se concentra asupra concluziei pe care urma să o prezinte la sfârşitul discursului său,

— Veţi primi fiecare în parte sarcinile care vă revin – murmură el obosit. Mai sunteţi rugaţi să nu vă uitaţi pistoalele pe unde vă duceţi, sunt încărcate şi ar putea fi rău folosite dacă ajung pe mâinile cui nu trebuie. Acum, în spiritul tradiţiei, câteva cuvinte în amintirea regretatului nostru coleg. Fiecare dintre noi îl cunoaşte foarte bine: doar a fost atâţia ani printre noi şi am putut să-i apreciem calităţile.

Cuvintele i se stinseră. Îşi pregătise un discurs anume pentru o astfel de eventualitate, dar totul îi scăpa printre degete, poate şi pentru că de atunci, de când s-a izbit cu fruntea, mintea sa nu mai reacţiona cu obişnuita-i rapiditate, sau poate pentru că pur şi simplu Foster, cât timp a fost viu, nu făcuse mare lucru. Era doar ştiut faptul că îşi rotunjea salariul primit de la Stat şi prin alte mijloace:

primise deja două denunţuri în acest sens, amândouă muşamalizate cu promptitudine, dar cine ştie ce altceva mai pusese la cale…

— Şi de aceea nu mă voi lungi cu vorba. Noi ni-l vom aminti cu respectul cuvenit celui căzut pe greul drum al vieţii. Care erau cazurile de care se ocupa el?

— Prinsese un fir în legătură cu vânzarea drogurilor în şcolile din zona de nord – se grăbi să răspundă un coleg. Mai făcea cercetări în legătură cu uciderea lui Carrier şi mai trebuia să controleze un fel de sfânt ivit de puţină vreme prin ţinut, unul care îşi tot dă aere.

— Şi ce face insul acela mai deosebit, în afară de a-i jecmăni pe nătărăi?

— Nu se ştie sigur. Foster nu a avut timpul necesar să-şi întocmească raportul.

— Înţeleg – admise gânditor căpitanul. Pentru o clipă, în mintea sa licări o suspiciune, nimic altceva decât o intuiţie, dar nu stărui mai mult asupra ei, pentru că alte gânduri îl treziră la realitate. Apropo de Foster, – continuă el adresându-se auditoriului –, presa are tendinţa de a face evenimentul mai important decât este. S-a aflat că înainte de a se împuşca şi-a mărturisit greşelile. Dar niciunul dintre voi nu a auzit nimic, clar? Să vă ţineţi gura. Versiunea oficială vorbeşte despre stres din cauza activităţii.

Adevărul este că agentul Foster cam exagerase când se spovedise: îi scăpaseră din gură unele nume, câteva foarte importante. Probabil, dacă nu şi-ar fi luat singur viaţa, ar fi făcut-o altcineva în locul lui. Oricum, necazurile ieşeau la suprafaţă şi se pregăteau vremuri grele pentru toţi.

— Prognoza prevede o creştere a temperaturii, aşadar va creşte şi numărul crimelor – le aminti Tarni. De aceea încercaţi să nu pierdeţi timpul cu furturi de maşini, cu violuri şi alte mizilicuri din astea. Calculatorul emite ipoteza că vor fi vreo cincizeci de omucideri astăzi, aş vrea ca măcar jumătate să fie prevenite. Nu mă interesează cum şi

de ce, dar măcar douăzeci şi cinci de nemernici să fie prinşi, altfel o să vă treziţi toţi cu o însemnată reţinere din leafă, e clar? Acum plecaţi.

Detectivii ascultară, şi, puţin după aceea, sala de şedinţe rămase goală.

— Ce mai este? îl întrebă căpitanul pe Eztra, asistentul ordonanţă care se încăpăţâna să rămână lângă el cu un aer bosumflat.

— Şeful centrului turei de noapte a lăsat o notă pentru dumneavoastră... nu am avut timp să o citesc – murmură el.

— Pe dracu'! O nouă infiltrare – blestemă ofiţerul. Nimeni nu ştie nimic?

— Nu, adică nu ştiu...

Tarni lovi cu palma în pupitru şi pufni pe nări.

— Este a cincea oară în decurs de zece zile când cineva îşi bagă nasul în arhivele electronice ale sectorului nostru. Îţi dai seama că din cauza asta toţi vom fi anchetaţi?

Îşi ridică privirea spre asistent şi se pomeni că are în faţă doi ochi nespus de stinşi. Nu, Eztra nu îşi dădea seama, în ciuda eforturilor disperate la care îşi supunea mintea întârziată. Încă o dată căpitanul se întrebă în virtutea căror recomandări acel flăcău idiot reuşise să treacă examenul de admitere la corpul de control, cu toate că nu era nevoie de prea multă minte pentru a duce hârţoagele de la un birou la altul fără să te rătăceşti pe coridoare. Sigur că noii componenţi ai serviciului de investigaţii nu străluceau de inteligenţă.

Poliţistul pufni pe nări, apoi se aplecă suspinând cu amărăciune asupra raportului centrului de calcul.

— Din nou fişele din registrul de stare civilă – mormăi el citind rândurile. Fac parte din arhivele păstrate la nivelul C. Au citit şi datele referitoare la agenţii de serviciu şi la ordinele de zi. Unde vor să ajungă? Aş înţelege, dacă ar încerca să ajungă la banca de date a conturilor noastre

secrete, la depozitele clandestine… unde se află bani mulţi, dar poţi să-mi explici ce se poate face cu un registru de stare civilă? De acolo poţi cunoaşte doar viaţa, moartea şi minunăţiile celor care au de-a face cu noi. Nu se află acolo nimic cu adevărat secret.

Asistentul îi dădu dreptate clătinând lung din cap.

— Spionul nostru se mulţumeşte cu puţin – îşi continuă Tarni monologul. În mod sigur este vorba de un profesionist: cunoaşte codurile liniei noastre de comunicaţii, ştie să descifreze cuvintele cheie… Şi când mă gândesc că niciunul dintre programatorii noştri nu reuşeşte să o facă.

Căpitanul se opri asupra unei notiţe ataşate la raport.

— Ia te uită! De data aceasta spionul nostru a uitat să şteargă o parte din informaţiile pe care le căuta – observă el. Este o listă cuprinzând chei de acces, în total cam o sută de nume.

Tarni parcurse cu privirea lista şi, cu degetul arătător, se opri asupra rândului corespunzător lui Jonathan Foster. Pe neaşteptate începu să-l doară capul.

CAPITOLUL AL ŞASELEA

Gara metropolei fusese săpată pe sub pământ, formând o reţea de galerii, pasaje de trecere şi spaţii de racord. Proiectantul nu avusese deloc în vedere esteticul; totul urma doar legile funcţionalităţii şi, ieri ca şi azi, gara rămânea doar o mizerabilă, murdară şi rău mirositoare gaură la subsol, un fel de canal de scurgere prin care venea şi pleca masa de oameni care se deplasau în şi dinspre oraş, în funcţie de orarul turelor de lucru. Apoi, după ce se stingea şi zgomotul de paşi obosiţi ai ultimului funcţionar care lucrase peste program, lumea subterană cunoştea noi locuitori, noi figuri galbene care căutau sub pământ ceea ce ţinutul de deasupra capului nu putea să le dea.

Erau tineri. Purtau haine de sărbătoare. Umblau în grupuri, strânşi unii în alţii, apatici, în ciuda lungii nopţi de libertate pe care o aveau în faţă. Dar pantalonii, bluzele, cizmele din imitaţie de piele, dincolo de culorile vii, trădau provenienţa ordinară a lucrurilor cumpărate la preţ redus, iluzoria alergare în urma unei mode care nu era pentru buzunarele lor. Câte o fetişcană încerca să pară mai cu moţ, lăsând să i se vadă, prin tăierea corespunzătoare a hainei de piele sau a fustei, pieptul, picioarele sau numai spatele, ignorând privirile excitate ale celor de vârsta ei. Şi continuau să se plimbe umăr lângă umăr de-a lungul galeriilor din gară în aşteptarea unei întâlniri imposibile, diferită de cele obişnuite, care să dea frâu liber poftei lor de a trăi. Însă în acea mişcare inutilă ieşeau la suprafaţă defectele tineretului din provincie: lipsa de bani, lipsa de

fantezie, încât nu le rămânea decât să hoinărească, să facă gălăgie pentru plăcerea de a-şi auzi propria voce sau pentru a se face auziţi, sa privească şi să fie priviţi, într-o repetiţie fără sens.

Din când în când, după un orar niciodată respectat, un tren, sclipind din cauza vopselei de crom, se oprea lângă băncile de la ultimul nivel, îşi deschidea porţile automate, înfometate ca un imens număr de gâtlejuri larg deschise, şi înghiţea grupuri răzleţe de tineri pe care destinul sau inconştienţa îi împingea să caute, în marele oraş din apropiere, aventuri pe care cartierul lor fără istorie nu putea să le ofere. Dar cei mai mulţi rămâneau acolo, să meargă, să se prefacă doar că se distrează, să se mişte în asurzitorul zgomot al magnetofoanelor vânzătorilor de casete contrafăcute care îşi aşteptau clienţii la marginea drumului.

— Pentru ce am venit aici în mijlocul acestor începători? protestă cu nervozitate Mino.

În ultimele zile el cunoscuse plăcutul gust al puterii: uşile care se deschideau, lumea care îl primea cu o speranţă oarbă, mesele încărcate, solicitările de ajutor, chiar numai şi cuvintele de politeţe. Nu era el oare cel ce-l însoţea pe Mada propovăduitorul, Tatăl cel Bun care ştia să deschidă inimile, să redea bucurie şi să-i mortifice pe cei puternici? Dar acolo, în acea harababură de tinerei fără slujbe, de necunoscuţi de care îl despărţea, ca o prăpastie, diferenţa de generaţie, nu, acolo nu se simţea în largul lui.

— Ăştia nu sunt decât nişte trăsniţi – continuă el iritat, în ciuda hainelor noi şi a pantofilor lucioşi pe care îi purta. Sunt prea tineri, nici măcar traficanţii de droguri nu-i iau în serios; nu au nici bani să cheltuie, doar multă îngâmfare. Înainte de a se face ziuă, câţiva se vor arunca sub tren sau se vor înjunghia pentru a fi remarcaţi de vreo târfuliţă. Ascultă-mă pe mine, aici nu putem aranja nimic. Dar cu cât vorbesc mai mult, cu atât tu nu-mi dai dreptate!

Abia atunci sfântul se întoarse spre el şi îi zâmbi.

— Mi se pare că a venit vremea să-ţi demonstrezi calităţile de orator – murmură el, în sfârşit. Acum le vei atrage atenţia şi le vei vorbi.

— Ce anume? Eu… să le ţin predici ăstora? exclamă Prăjină uluit.

— Desigur. Suntem împreună de două săptămâni… ceva-ceva tot trebuie să fi învăţat!

— Nu ştiu ce să zic… eu nu ştiu nici măcar cum să încep – se miorlăi cel vizat.

— Te subevaluezi – insistă propovăduitorul. Hai, începe. Dar nu aici, trebuie să te duci lângă coloana aceea. Eu şi Carl îţi vom fi pe aproape.

Prăjină simţea că-i fuge pământul de sub picioare. Ar fi vrut să fugă, dar o forţă imperioasă îl ţinea legat de privirea lui Mada. Fără să-şi dea seama, îşi făcu loc prin mulţime şi îşi sprijini spinarea de o coloană masivă de ciment iluminată de o lumina opacă de neon şi îşi auzi propria voce ieşind răsunătoare.

— Tineri prieteni, ascultaţi-mă! strigă el, străduindu-se să acopere zgomotul din jur, urletele şi melodiile cântecelor. Vă aduc un mesaj pe care-l aşteptaţi de mult timp.

Fluviul multicolor abia dacă-l luă în seamă. Numai chipurile cele mai apropiate se întoarseră să-l privească pe ciudatul individ care încerca să le a-tragă atenţia cu acele vorbe fără sens. Câţiva rânjiră, iar alţii îi aruncară printre dinţi obscure ameninţări.

— E inutil. Nu vom obţine altceva în afară de vreo lovitură de cuţit în burtă – şopti neîncrezător Mino după o lungă şi zadarnică deşertare de fraze retorice.

Dar celălalt îi dădu curaj lovindu-l uşor pe umeri:

— Ţi-ai atins scopul: chiar dacă te-au ignorat, în mintea lor deja s-a iscat curiozitatea. Ei ştiu că este gata-gata să se întâmple ceva, nu ne rămâne altceva de făcut decât să venim în întâmpinarea dorinţei lor.

Apoi tăcu şi închise ochii. După numai câteva secunde toate aparatele de radio tăcură şi, în acelaşi timp, luminile din galeria subterană se stinseră, în afară de cea care se afla deasupra capului lor. Şi în întunericul acela se răspândi printre toţi o ciudată stare de excitaţie, o atmosferă încărcată de un soi de electricitate care-i copleşi pe cei de faţă. Nimeni nu mai îndrăzni nici să respire, ca la un semnal mutual toţi se strânseră în jurul singurei surse de lumină care mai rămăsese.

— Aţi auzit cuvintele unui om, – începu predicatorul cu o voce care răsună amplificată prin coridoarele gării –, dar nu aţi vrut să-l ascultaţi. Foarte mulţi adulţi au obiceiul de a vă vorbi, însă puţini au chef sau timp să vă asculte. Voi reprezentaţi pentru ei doar o sursă de plictiseală, nişte oameni buni doar de tras pe sfoară şi de exploatat. Vă credeţi liberi, stăpâni ai lumii, aveţi mintea îmbibată cu vise de măreţie, însă acum nu faceţi altceva decât să vă plimbaţi pe sub pământ, singurul loc unde adulţii consideră că nu-i incomodaţi. Şi cu toate acestea, afară soarele este pe punctul de a apune, aerul este mai răcoros, există minunate parcuri pline de arbori, locuri unde se aleargă se dansează, se iubeşte; există şi castele de cristal unde unii ascultă muzici suave, unde alţii mănâncă tot soiul de bucate gustoase şi hrănitoare; mai există şi săli de gimnastică, cinematografe, tot ce îşi poate dori un tânăr. În schimb, voi continuaţi să rămâneţi aici, îngropaţi de vii.

— Baliverne! se auzi o voce anonimă. Suntem aici doar pentru că nu avem bani să ne permitem altceva. (Râsete de aprobare).

— Da, sunt baliverne pentru că nu sunt decât nişte biete cuvinte, – admise Mada –, însă voi aveţi nevoie de cu totul altceva. Vi-o amintiţi pe Magda Saylon? Era una dintre voi, una care alesese şi ea să vină seara sub pământ pentru a se plimba în libertate…

— Eu sunt Magda – vocea feminină venea de undeva

dinspre tavanul întunecat. Răsuna dulce, încă îmbibată de bucuria copilăriei. Aveam cincisprezece ani, dar arătam mult mai bătrână. Vă aduceţi aminte de mine? Într-o seară cineva mi-a spus că sunt drăguţă, un pic cam ştearsă, dar că pot deveni cineva. Eu trebuia… mă înţelegeţi… să sar peste etape. M-au dus într-o casă, undeva în oraş, am fost supusă unei îngrijiri speciale şi curând am căpătat un sân frumos. Atunci am crezut că pot să obţin totul de la viaţă, şi în schimb… acei oameni şi-au bătut joc de mine şi apoi…

— A fost găsită într-un tomberon cu gunoi – preciză propovăduitorul pe un ton sever. Aruncată acolo aidoma unui lucru stricat de care nu mai ai *nevoie.*

— Şi eu, şi eu am povestea mea! se auzi o voce adolescentină care îi făcu pe toţi să înalţe capul pentru a-l zări pe noul, dar invizibilul orator. Mă numesc Tony. Dacă printre voi se află Mara, Justy… voi ştiţi cine sunt eu, nu-i aşa, băieţi? Nu puteaţi să mă fi uitat, s-a întâmplat doar acum o lună…

Şi ca o confirmare a acelor cuvinte, cineva din mulţimea amuţită. Începu să geamă.

— Trebuia să fie ocazia vieţii mele. Era vorba doar de a-l însoţi pe acel porc bătrân plin de bani şi apoi… Eu nu am mai fost găsita niciodată, niciodată…

— Eu sunt Andrew – începu o altă voce adolescentină.

— Iar eu Helen…

— Nu mă uitaţi, eu sunt Jimmy, făceam parte din banda lui Swarm.

— Nicole…

Încet, încet totul deveni un cor de voci şi de invocaţii, o imensă şi unică tânguire de tineri sfârtecaţi pe tragica scenă a metropolei. Galeriile răsunară îndelung la chemările lor şi doar zgomotul asurzitor al unui tren curmă tumultul de emoţii şi aduse, odată cu lumina, tăcerea.

— Mulţi ar vrea să vă vorbească, însă timpul se arată a fi crud cu noi toţi. Nu este momentul să vă îngropaţi de vii

aici sub pământ: deasupra noastră este un întreg univers care ne aparţine, o lume pe care forţe ale întunericului sunt gata să o cucerească, însă niciunul, niciunul dintre cei care ar avea datoria să o apere nu o face. Voi tinerii, voi cei care sunteţi viitorul, trebuie să o apăraţi. Să fiţi fericiţi pentru că, în sfârşit, puteţi umple golul vieţii voastre cu o misiune: Azeneg are nevoie de inimi tinere, puternice. Nu mai adaug nimic, prieteni – conchise Mada cu un larg gest al mâinii. Pentru fiecare dintre voi va fi un răspuns, o datorie, o raţiune de a trăi şi de a lupta, de a da un sens propriei nelinişti existenţiale. Dar sunteţi prea mulţi, ar fi o prostie să vi se vorbească tuturor cu o singură voce. Vă aştept la Memorial Park, voi fi acolo toată săptămâna viitoare. Şi acum permiteţi-mi să vă dau un sfat: faceţi la fel ca mine, plecaţi de aici cât puteţi de repede.

Oratorul le zâmbi celor care se aflau în apropierea lui, apoi, printr-un semn, îi invită pe însoţitorii săi îngroziţi să-l urmeze, conducându-i prin galerie de-a lungul mulţimii care, mânuită de fire nevăzute, se dădea la o parte din faţa lor pentru a le face loc, dar îşi recăpăta forma în spatele lor.

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

— Salve, suntem de la Serviciile Speciale. Dumneavoastră sunteţi căpitanul Tarni?

Poliţistul se aştepta la asta din clipa în care semnalase Comandamentului Central acea infiltrare în sistemele informative ale sectorului său. Şi-i imaginase până în cele mai mici detalii: trebuia să fi fost doi, cu un fizic atletic, pielea bronzată, ochi albaştri, inteligenţi, cu un accent vag străin, dinţi pătraţi, siguri pe ei, oameni de ţinută: îmbrăcaţi în civil cu haine după exigenţele ultimei mode... Acum erau acolo şi îl aşteptau pe el. „Artificiali blestemaţi” – gândi. Ştia prea bine că erau creaturi născute în eprubetă, selecţionate în urma unor meticuloase procedee genetice. „Frumoşi, inteligenţi, puternici, bogaţi”. Iar el era cel vânat.

— Eu sunt – confirmă ca şi cum asta ar fi fost o vină gravă. Aţi venit aici în legătură cu furtul de date?

— Dacă ne permiteţi, întrebările le punem noi – i-o tăie cel din dreapta, cel care avea părul de o culoare care tindea spre roşu.

— Desigur. Luaţi loc, vă rog – se resemnă Tarni, arătându-le fotoliile din biroul său. Îl voi chema imediat pe responsabilul centrului electronic. Eu nu mă descurc prea bine cu termenii tehnici.

— L-am interogat deja – preciză artificialul din stânga, blond, aproape albicios. Acum ne rezervăm plăcerea de a asculta versiunea pe care o daţi dumneavoastră faptelor.

„Versiune?” – repetă mental poliţistul. „Ăştia deja mă tratează ca pe un suspect!”

— Dumneavoastră ştiţi că pentru a se însera cineva într-o linie de transmisii trebuie să dispună de un terminal – începu roşcatul, cu un aer exagerat de calm. De asemenea, îmi închipui că ştiţi că şi acest terminal, pentru a avea acces la banca de date, trebuie să fie recunoscut de uniunea centrală a calculatoarelor. Iar acum un terminal, pentru a fi recunoscut, trebuie să posede un cod particular declarat la uniune. Dat fiind că aceste coduri sunt schimbate permanent în sistem, un operator clandestin, pentru a avea acces la banca de date, trebuie să fie, prin forţa împrejurărilor, în posesia unui terminal autorizat sau să cunoască programul de producere automată a cheilor de acces…

— Un moment. Vreţi cumva să spuneţi că este unul dintre oamenii mei? interveni Tarni.

— Sunteţi în măsură să ne daţi o altă explicaţie?

— Dar ce interes ar fi avut? răspunse poliţistul. Un tehnician de la centrul de calcul este în măsură să se folosească de datele care-l interesează fără să mai fie nevoie să recurgă la trucuri.

— Exact, însă în acest caz, pentru a avea acces la datele de la nivelul C, ar fi trebuit să-şi lase propriul cod de recunoaştere. Fiecare tehnician îl are pe al său personal şi ar fi fost uşor de identificat – conchise artificialul roşcat. Însă noi ştim că au realizat un post clandestin cu un cod fals, dar acceptat de sistemul de control. Abia la verificarea mai amănunţită din ziua următoare a fost descoperit furtul.

— Dar de ce să suspectăm vreun agent din sector? insistă Tarni, care începuse să aibă un ciudat sentiment de vinovăţie. Furtul de date din centralele electronice este un lucru comun: fraude bancare, spionaj industrial…

— Calculatoarele electronice ale poliţiei sunt aceleaşi cu cele folosite în armată, şi în cercetare – preciză blondul cu un surâs abia schiţat. Iar acesta este primul caz de acces neautorizat care s-a constatat în lumea occidentală în

ultimii ani.

La aceste cuvinte, apăru pe neaşteptate o bănuială în mintea căpitanului.

— Sunt comuniştii – declară el convins. În mod sigur asta face parte dintr-o manevră a estului pentru a destabiliza situaţia internă. Probabil că ei ştiu cum să intre în…

— În arhivele poliţiei dintr-un sector periferic! îl întrerupse roşcatul cu o privire rece. Ceea ce au făcut aici ar fi putut să încerce într-o bază militară, pentru a intra în arhivele NATO, şi ar fi fost mult mai profitabil pentru ei. Să nu pierdem timpul cu vorbe goale, căpitane, Serviciile Speciale sunt sigure că în acest loc există un trădător: noi îl vom găsi, iar dumneavoastră veţi colabora cu noi.

*

Interogatoriul dură două ore. Tarni, conştient că nu se putea opune, făcu faţă bombardamentului de întrebări cu o seninătate plină de resemnare. Nu protestă nici măcar atunci când îi aplicară o sondă la tâmple şi îi înregistrară reacţiile creierului la întrebările care îi cereau explicaţii referitoare la serviciu, la colegii săi şi la ideile politice pe care le avea. În mod ciudat, se simţea pregătit să facă faţă unei asemenea situaţii; mintea îi rămase senină şi îşi dădu seama că îşi poate stăpâni reacţiile fără să trezească bănuieli. Sonda nu reuşi să pună în evidenţă nici cea mai neînsemnată contradicţie, nici măcar atunci când minţise în legătură cu anumite întâmplări din trecutul său pe care intenţiona să le ţină secrete.

— Cum de aţi făcut legătura între Jonathan Foster şi furtul de date? îl întrebă artificialul roşcat, consultând ecranul video pe care erau rezultatele ultimului răspuns.

— Este numai o bănuială – îi explică atunci căpitanul. O simplă presupunere, datele sale care se găsesc în registrul de stare civilă fac parte dintre cele furate, iar sinuciderea…

ei! În direcţia aceasta voiam să cercetăm: şi noi cei de la sectorul XXXVI suntem interesaţi să descoperim adevărul!

Cei doi inchizitori nu se bucurară la acea observaţie. Îşi aruncară nişte priviri pline de înţeles şi, fără să spună nimic, îi scoaseră sonda.

— Aţi face mai bine dacă nu v-aţi amesteca în cercetările noastre – îi atrase atenţia roşcatul. Foster era un element în afara oricărei bănuieli; am controlat cu atenţie toate datele referitoare la el, iar poliţiei nu i-ar servi la nimic să murdărească amintirea unui agent al său. Cred că este clar.

Tarni îi dădu dreptate, însă în străfundul inimii ştia că se va sfârşi totul aici, în ciuda ameninţărilor celor doi artificiali îngâmfaţi! Cu un surâs de complezenţă îi însoţi pe cei doi până la uşă, ascultând al nu ştiu câtelea avertisment referitor la ce să nu facă.

Asistentul, care îl aştepta în coridorul din faţă, suportă nu fără oarecare teamă privirea iscoditoare a celor doi de la Serviciile Speciale şi se grăbi să intre în biroul şefului.

— Am auzit că au recurs la sondă – şopti el îngrijorat.

— Da, – îi confirmă Tarni –, şi probabil caută vinovatul printre oamenii centrului electronic. Totuşi, mă îndoiesc că-l vor găsi. Experţii noştri abia dacă pot să distingă un calculator de un frigider… cum să-ţi închipui că ar fi fost în stare să fure informaţiile acelea de la nivelul C! Oricum, vom avea necazuri: cei doi indivizi nu au obiceiul să dea greş şi, într-un fel sau altul, vor fi în stare să înhaţe un vinovat.

Eztra fu de acord, plin de gravitate, şi îşi pierdu privirea nevinovată urmărind pe tavan un punct nedeterminat.

— Voiai să-mi spui ceva? îl întrebă superiorul după o zadarnică aşteptare.

— Da, nu, nu-mi amintesc…

— Poate ceva în legătură cu teancul de hârţoage pe care-l ai în mână – îl încurajă căpitanul.

Asistentul se înroşi încurcat.

— Rapoartele pe ziua de azi – îşi aminti el în sfârşit cu un triumf de suspin. Aşa cum aţi ordonat, domnule.

Tarni luă foile şi le parcurse dintr-o privire.

— Ascultă, ascultă – murmură el în inutila tentativă de a transmite un cât de mic interes pentru profesia lor tânărului asistent. Avem aici un denunţ în legătură cu aspectele necunoscute despre cele întâmplate la Societatea de Transporturi pentru Călători: se susţine că cineva a provocat o întrerupere la linia de alimentare cu electricitate a gării din sectorul nostru şi solicită să-i alungăm pe tinerii care se duc acolo seara.

— Şi noi o s-o facem?

Superiorul dădu din cap.

— Nici vorbă! n-am de gând să provoc o revoltă a minorilor doar pentru că un idiot s-a amuzat stingând lumina. Este vară, şi pe căldura asta, nu lipseşte decât puţin să li se urce la cap acestor tinerei. Să ne gândim la lucruri mai serioase: mi-ar place să-l cunosc mai bine pe acest Mada; din raportul bietului Foster reiese că e puternic ca un magician.

— Am auzit vorbindu-se despre asta – interveni asistentul, roşu de emoţie pentru că reuşise să devină util.

— Şi… şi ce poţi să-mi spui?

— Proprietara casei unde locuiesc l-a întâlnit la supermagazin – îi explică celălalt după o cumplită luptă interioară pentru a-şi pregăti răspunsul. Apare scăldat în lumină, se ridică de la pământ, şi îngeri îmbrăcaţi în culoarea cerului îl susţin, întreaga clădire este zguduită ca la cutremur. Lumea atunci îngenunchează, iar el vorbeşte…

— Întocmai ca Iisus Cristos! zâmbi căpitanul. Dar ce fel de discursuri ţine? Câţi bani ia pentru… predicile sale?

Tânărul negă în mod convingător.

— Nu vrea bani, nu! El se autoproclamă Tatăl cel Bun, acela ce va aduce Azeneg-ul oamenilor, fiilor lui Dumnezeu.

— Azeneg?! repetă căpitanul, mirat de ciudata senzaţie

pe care acel cuvânt o provocase în subconştientul său.

Ţârâitul telefonului îl smulse din gânduri.

— Da, aici e Tarni! urlă el în telefon, ca şi cum ar fi avut nevoie să-şi descarce sufletul pe ceva.

Ascultă, şi puţin după aceea, blestemând, se îndepărtă de birou.

— Era unul dintre oamenii noştri – mârâi el. Cred că numărul delictelor va creşte brusc azi. Apoi, cumpănind privirea iscoditoare a asistentului, adăugă: Un fel de manifestaţie neautorizată are loc la Memorial Park; nu ştiu ce vor, dar sunt mulţi, iar acolo se află Merier cu ai săi, care se ocupă de politică pentru ei orice grup mai mare de două persoane înseamnă diversiune. Dar poţi să stai liniştit, de data asta mortul va fugi! Dar mult aş vrea să ştiu cine-i idiotul care i-a autorizat să intervină în sectorul nostru.

Eztra dădu impresia că se clatină. Închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să-şi forţeze mintea să funcţioneze la capacitatea maximă, şi, în sfârşit, suspină:

— Însă dumneavoastră nu aţi cerut intervenţia politicienilor, nu-i aşa?

Tarni blestemă furios.

— Poţi băga mâna în foc pentru asta, dar deocamdată el este aici împreună cu ucenicii lui!

— Şi atunci? murmură nedumerit Eztra.

Dar superiorul deja dispăruse pe uşă, iar el rămase singur, cu mintea înceţoşată.

CAPITOLUL AL OPTULEA

Acel monument fusese ridicat în amintirea unui război, un război care trebuie să fi durat destul de mult, dacă stăm să judecăm după lunga listă de nume sculptate în marmură. În orice caz, acuma se terminase, amintirea celor căzuţi fusese încredinţată marmurei, iar cei vii care vizitau parcul se opreau rareori să citească înălţătoarele cuvinte care proslăveau patria, civilizaţia, onoarea, libertatea şi toate celelalte lucruri care transformau omorurile în masă din timpul conflictelor în evenimente demne de a fi amintite de un monument.

Lumea care se îngrămădea pe aleile prost întreţinute ale parcului în acea zi fierbinte de iulie avea un motiv în plus să ignore gloria trecutului; unii dintre lucrătorii de poliţie apăruseră pe neaşteptate de pe străduţele din jur şi se dispuseseră în aşa fel încât înconjurau de departe mulţimea. Nimeni nu putea înţelege motivul acelei manevre; nu era prima dată când se adunau într-un loc public să asculte discursurile lui Mada, iar, în afară de iarba călcată în picioare, care însă şi aşa era în cea mai mare parte uscată, nu făceau nimic rău. Totuşi, în ziua aceea, Tatăl cel Bun întârzia, dar apăruse poliţia cu tot echipamentul necesar. Bătrânele doamne din primele rânduri se priveau îngrijorate şi un murmur uşor de cuvinte abia susurate se suprapunea peste zgomotul destul de puternic al maşinilor care circulau sfidând, de la înălţimea autostrăzii, ţinutul peste care treceau.

*

Tarni sosi la marginea parcului, blestemând. Cunoştea bine locul, dar cu toate acestea, poate din cauza grabei, ceva misterios îl făcuse să greşească drumul şi ajunsese la limita zonei verzi într-un punct aflat departe de obiectiv, tocmai într-un loc unde un gard metalic împiedica accesul maşinilor. Pe jos, blestemând lumea şi soarele îngrozitor de arzător, o apucă pe o străduţă plină cu hârtii care ducea spre piaţa unde se afla monumentul: după numai câţiva paşi se pomeni gâfâind, cuprins de o nelinişte de neînţeles din cauza căreia i se părea greu chiar şi simplul fapt de a merge. Când fu strigat, tresări, ca şi cum ar fi fost prins în flagrant delict. Se opri să-i privească pe cei trei oameni care veneau spre el: unul, în centru, îi atrăsese atenţia; ceilalţi doi, un lungan slab şi deşelat şi un omuleţ bondoc şi cam obez, de o parte şi de alta a primului, păreau mai degrabă doi nenorociţi.

— Căpitane Tarni, repetă cel din mijloc, aţi greşit drumul: pe acolo trebuie să mergeţi. Şi îi arătă o potecă plină de praf pe marginea căreia erau tufişuri mici cu frunzele arse de smog.

— Cine sunteţi voi? întrebă poliţistul.

*

În mod ciudat se simţea încurcat în faţa acelui necunoscut din ochii căruia se scurgea o irezistibilă forţă magnetică.

— Are vreo importanţă numele? replică celălalt cu seninătate.

— Totuşi, voi mă cunoaşteţi.

— Să cunosc totul este, într-un fel, meseria mea – admise celălalt. Misiunea mea este să-i plămădesc pe oameni, să-i conduc pe drumul Azenegului.

— Sfântul... – murmură Tarni, iluminat dintr-odată. Tu eşti Tatăl cel Bun!

Mada zâmbi:

— Un nume prea pretenţios pentru un simplu om. Sper că nu vreţi să mă arestaţi pentru asta.

Într-adevăr acesta fusese primul gând care înflorise în mintea poliţistului, dar nu avu curajul să o facă, şi o emoţie puternică îl făcu să-şi schimbe gândurile.

— Mă aşteptai, continuă căpitanul cuprins de nelinişte, tu ştiai că o să trec pe aici şi m-ai aşteptat...

Mada zâmbi.

— Acum nu putem să ne pierdem timpul cu vorbe. Mai bine aleargă să-l împiedici pe colegul tău Merrier să nu facă rău turmei mele. Cu toate că nici eu, nici dumneavoastră nu suntem în măsură să oprim destinul.

Tarni, din ce în ce mai încurcat, se pomeni că este de acord, ca un idiot, şi începu să alerge în direcţia indicată.

Autocarele blindate erau dispuse în semicerc, ca o haită de câini în aşteptarea semnalului de vânătoare. În plină zi, clipele acelea fierbinţi făcuseră ca totul să încremenească: nicio mişcare, chiar şi frunzele arborilor erau nemişcate, iar circulaţia pe autostradă, cu zgomotul său mânios, dădea impresia că aparţinea unei alte realităţi, diferită şi îndepărtată. Luminile strălucind pe capotele furgoanelor aduceau aminte de numeroase explozii crude şi violente.

Căpitanul Merrier îşi dedicase întreaga viaţă pentru combaterea subversiunilor, indiferent de ce natură ar fi fost ele: de la violentele revolte din cartierele sărace, la manifestările exuberante ale chibiţilor dezamăgiţi sau ale studenţilor dornici să petreacă vreo zi departe de şcoală. După părerea lui, un om izolat nu putea să fie decât un cetăţean exemplar, dar îndată ce se împreuna cu alţii într-un grup oarecare se transforma într-un animal întărâtat. Iar Merrier era plătit să se ocupe de animale...

— Ultimul avertisment! urlă el în megafonul pe care-l

împingea înainte cu mâna dreaptă ca şi cum ar fi avut în ea un pistol gata-gata să tragă: Părăsiţi locul sau vom fi nevoiţi să intervenim!

Apariţia lui Tarni, care venea cu sufletul la gură, îl supără. Îşi întrerupse cu strângere de inimă discursul ritualic şi îşi privi colegul ca pe un musafir nepoftit, dar care nu putea fi trimis la plimbare.

— Opreşte totul – îi ordonă Tarni. Acesta este sectorul meu şi nu ai dreptul să intervii decât cu un ordin special.

— Într-adevăr, iată fonograma pentru o intervenţie urgentă – i-o tăie celălalt arătându-i o foaie de hârtie.

Tarni simţi cum îi fuge pământul de sub picioare: prea multe elemente noi ale zilei respective se prăbuşiră asupra lui ca nişte imense blocuri de piatră.

— Nu-i posibil – murmură el. Trebuie să fie vorba de o eroare.

— Nu-i nicio eroare. Acesta este un document pe care nu-l poţi comenta, şi provine direct de la centru de calcul de care răspunzi tu!

— Centrul de calcul? repetă celălalt. Atunci se explică totul: ultima dată creierul electronic a dat numerele… Consideră solicitarea anulată, mă întorc în birou şi îţi trimit rectificarea corespunzătoare.

Funcţionarul din echipa antirevolte îşi scutură căpşorul durduliu ironizând în felul acesta acea ofertă prea generoasă.

— Ernest, acum sunt deja aici – murmură el, ca şi cum ar fi vrut să lase impresia că nu vrea să fie auzit de oamenii lui care se iviseră curioşi la uşile furgoanelor. Nu-mi rămâne decât să mă pun pe treabă: am pus în stare de alarmă tot dispozitivul de intervenţie rapidă.

Tarni simţi cum îi creşte tensiunea.

— Las-o baltă – insistă el. – Sunt cel mult o mie de persoane, cei mai mulţi bătrâni, şi nu fac nimic rău. Lasă-i pe oamenii mei să rezolve problema: câteva bastoane, şi

peste o oră va fi restabilit calmul.

Merrier trăda o oarecare nervozitate în privirea care se mişca să urmărească ba mulţimea tăcută, ba căpitanul. Apoi, scăzând tonul vocii până la a o face abia perceptibilă, spuse:

— Ernest, ne cunoaştem de atâta amar de vreme… Îţi aminteşti când eram împreună în timpul rebeliunii ecologiste… ne-am dat cap în cap, ne-am distrat atunci, nu-i aşa?

— Dumnezeule, Merrie, protestă Tarni. Eu nu m-am distrat deloc şi chiar de atunci am făcut tot posibilul să mă transfer!

— Bine, bine, urmă maiorul. Totuşi, acum aş vrea să-ţi cer o favoare, o favoare ca între prieteni vechi: lasă-mă să rezolv eu. Acolo se află un reporter de la televiziune, fac o transmisie în direct, vor vorbi despre mine…

— Televiziunea! blestemă căpitanul. Vrei ca sectorul meu să intre în vizorul vampirilor!

Celălalt păru că-şi pierde orice răbdare; ignorând, mulţimea şi pe oamenii săi, ridică vocea:

— Ernest, vor să mă înlocuiască, să mă scoată la pensie, înţelegi?! urlă. Dar imediat continuă şoptind: S-au hotărât să mă înlocuiască în curând cu un artificial. Spun că nu mai sunt la înălţime, şi vor să pună acolo o persoană de încredere, un bastard creat în eprubetă; ei se pregătesc să ocupe toate posturile mai importante din zona asta. Iar eu, după treizeci de ani de activitate, voi fi aruncat în mijlocul drumului. În schimb, dacă mă afirm prin fermitatea mea, prin capacitatea mea, prin fidelitatea mea faţă de instituţii… ei bine, ştii cum merg lucrurile astea, pot chiar să mă avanseze în grad.

Tarni dădu din cap.

— Eşti nebun! îi spuse cu amărăciune. Eşti gata să pui la bătaie viaţa acestor nenorociţi pentru cariera ta!

— Vezi, tu eşti liniştit, pe tine te susţine senatorul acela

căruia i-ai salvat fiul de la ocnă, tu poţi să-ţi permiţi să faci pe moralistul.

Căpitanul vru să răspundă, dar situaţia din piaţă se schimbase: un omuleţ urcase la tribună şi începuse să gesticuleze. Nu reuşea să înţeleagă ce spunea, dar mulţimea ridicase mâinile spre cer în semn de bucurie. Înţelese numai, printre frânturi de fraze, că pentru ei sosise momentul sacrificiului, că Tatăl cel Bun îl privea… Apoi totul se precipită: o piatra aruncată cine ştie de unde îl lovi pe Merrier în umăr. Acesta, cu un strigăt de triumf, lăsă să-i scape un urlet, şi autocarele blindate se puseră în mişcare.

Mulţimea nu se împrăştie: oratorul, de la înălţimea tribunei sale improvizate, continua să vorbească, fiind ridicol în acea bălmăjeală fără sens însoţită de gesturi neinspirate. Când jetul violent al unui furtun îl izbi, fu aruncat departe ca o păpuşă căreia i-au fost tăiate firele, şi dispăru înghiţit de pădurea de oameni. Abia în acel moment cei prezenţi dădură semne că îşi dau seama de maşinile care se îndreptau spre ei şi, urlând, începură să alerge împingându-se unii în alţii într-o disperată încercare de salvare.

— Opriţi-vă, sunt doar bătrâni! îi imploră Tarni.

Vocea îi fu acoperită de vacarm.

În timp ce masa de oameni se despica înnebunită în mai multe şiruri care alergau în toate direcţiile, urmărită de jeturi de apă sub presiune, autocarele îşi deschiseră uşile ca nişte guri flămânde şi lăsară să iese grupuri de jandarmi care mergeau cu greutate din cauza costumelor de protecţie împotriva proiectilelor şi din cauza coifurilor cu vizierele lăsate. Stătuseră închişi ore întregi în autocarele prevăzute cu sisteme de aer condiţionat, şi abia puseră picioarele pe pământ că se şi pomeniră chinuiţi de aerul cald şi sufocant al verii, bruscaţi de oamenii fugind, asurziţi de urletele lor: îşi ridicară bastoanele de plumb îmbrăcat în cauciuc şi începură să lovească…

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Personalităţile veniseră una câte una, anunţate de garda de corp şi de ofiţerii de contraspionaj electronic şi urmate de grupuri de asistenţi şi secretare de toate felurile. Tarni, victima desemnată, era aşezat în pragul sălii de şedinţe, salutând respectos şi îndrumând persoanele de mai mică importanţă în sălile de ascultare laterale.

Primul veni viceguvernatorul, un bătrânel încruntat care se dovedi a fi foarte atent în a răspunde la salutul căpitanului; apoi sosi primarul, nu mai puţin abătut, împreună cu şeful poliţiei Megovern, ai cărui ochi bovini exprimau nemulţumirea; în urma lui, Merrier, care evită cu mare băgare de seamă să privească în jur. Mai sosi, în sfârşit, un om bătrân, uscăţiv şi deşirat, care fu prezentat drept generalul Noyent de la Serviciile Speciale; îl însoţeau cei doi artificiali pe care Tarni avusese deja ghinionul să-i întâlnească.

— Sala este ecranată, nu există niciun pericol de interceptare, declară un tehnician cu o înfăţişare absentă, iar şedinţa începu.

— Aveţi cuvântul, domnule căpitan – şuieră viceguvernatorul cu un zâmbet sarcastic.

Cel interpelat, învingându-şi cu greutate un tremur care îl chinuia, strânse în mâini foile de hârtie care conţineau raportul şi începu să citească.

— În ziua de ieri au decedat, ca urmare a contuziilor suferite în timpul incidentelor, douăzeci şi nouă de persoane; alte o sută cincisprezece se află internate în

spital; pentru cincizeci şi unu dintre acestea diagnosticul este incert. În urma cercetărilor efectuate rezultă că mulţimea se adunase în parc fără autorizaţie, pentru a asculta un propovăduitor pe nume Mada. Trupele antirevoltă au intervenit în urma unei solicitări neautorizate în sectorul meu. În orice caz nu poate fi vorba nicidecum de vreo coloratură subversivă sau politică a incidentului...

— Ajunge – îl întrerupse viceguvernatorul. Dumneavoastră insistaţi în a susţine că acest blestemat de incident a avut loc din cauza unei neînţelegeri, a unei greşite formalităţi procedurale?

— Eu nu am cerut absolut deloc intervenţia Echipei Antirevoltă, reluă căpitanul. Multe alte aprecieri în legătură cu responsabilitatea celor întâmplate îi trecură prin minte, însă consideră că este mai prudent să le ţină pentru el. Procedura prevede o cerere specială, realizată în cod de către centrul de calcul electronic local către Comanda Centrală a Poliţiei, care procedează apoi la transmiterea lui către sectorul desemnat. Numai eu şi colaboratorii mei apropiaţi cunoaştem acest cod, şi niciunul dintre noi nu l-a utilizat.

— Cu toate acestea, comandanţii mei l-au primit! protestă Merrier, fluturând o cartelă de calculator. Era chiar subliniată urgenţa intervenţiei...

— Şi în felul acesta, căpitane, ar trebui să credem într-o intervenţie a spiriduşilor, îl ironiză viceguvernatorul. Elemente stranii care au acces în centrul de calcul, descoperă că are loc o manifestaţie neautorizată, trimit telegrame oficiale cifrate pentru a cere ca echipele speciale să intervină, iar din toate acestea dumneavoastră şi oamenii din subordine nu ştiţi nimic!

— Domnule viceguvernator – interveni Megovern care simţi că este necesar să-l protejeze pe subalternul său. Din respect pentru adevăr trebuie să vă precizez că asta nu este chiar aşa de absurd pe cât pare. Într-adevăr, au fost

deja descoperite infiltrări în arhivele electronice, furturi de informaţii de la banca de date, aşadar…

— Şi ce ar trebui să facem noi? protestă celălalt plictisit. Nu sunteţi voi poliţia? Nu este de datoria voastră să-i găsiţi pe vinovaţi?

— Sigur că da, însă…

— Dacă îmi permiteţi o singură remarcă… Vocea ascuţită a generalului Noyent le atrase atenţia celor prezenţi. Infiltrarea de identităţi necunoscute într-un centru electronic al Statului este de competenţa Serviciilor federale, iar oamenii mei deja lucrează pentru a descoperi adevărul.

— Pentru Dumnezeu, doar nu credeţi că în spatele afacerii se află agenţi străini! se bâlbâi alarmat primarul. Aici, în oraşul meu!

— V-aş ruga să nu tragem concluzii pripite – zâmbi generalul. Deocamdată cercetările se desfăşoară în cel mai mare secret, sper că puteţi înţelege… Vă asigur însă că vom face tot ce este posibil pentru ca vinovaţii să ajungă în faţa justiţiei.

Explicaţia păru că îi mulţumeşte pe cei prezenţi, măcar în aparenţă, dar unii dintre ei se întrebară cum de asemenea spioni se interesează atât de mult de un centru de calcul de la un sector periferic al poliţiei.

— În acest caz, corpul poliţienesc nu mai are nicio răspundere – surâse triumfător Megovern.

— Nu tocmai, declară viceguvernatorul, în căutarea unui responsabil pe care să-şi verse amarul. Ar mai fi de lămurit cum de a fost posibil ca televiziunea să filmeze scenele masacrului? Cine i-a avertizat din timp? În mod sigur nu vă puteţi gândi că sâcâitorii ziarişti ar fi fost cumva interesaţi de o manifestaţie de câteva sute de demenţi. Sau o fi şi aici la mijloc computerul?

Tarni era din nou în centrul atenţiei. Căută zadarnic un sprijin din partea superiorului său, dar nu întâlni altceva

decât doi ochi prosteşti, fără nicio licărire în ei.

— Adevărul îmi scapă printre degete încă – murmură el înmânând inutilele foi ale raportului. Într-adevăr, s-a constatat că ziariştii au primit un telefon anonim care i-a avertizat în legătură cu ceea ce în mod real s-a şi întâmplat apoi, şi sunt înclinat să cred că nu a fost întâmplător.

— Aveţi vreo bănuială? îl interogă brutal viceguvernatorul.

— Nimic sigur, numai că în ultima vreme a apărut în acest ţinut un personaj ceva mai aparte: trece drept un sfânt şi lumea…

— Căpitane, lumea a fost dintotdeauna plină de magicieni, sfinţi şi vrăjitoare, precum şi de idioţi care cred în ei. Deci evită de a mai crea o atmosferă nepotrivită şi expune, mai degrabă, faptele!

Tarni consimţi cam încurcat şi se grăbi să povestească evenimentele din ultimele zile, inclusiv întâlnirea sa din parc. Când tăcu se simţi sleit de puteri şi aşteptă.

— Aşadar dumneavoastră susţineţi că acest Mada a provocat în mod voit dezordinea şi a chemat televiziunea pentru a-şi face publicitate? observă îngrozit primarul.

— Eu am expus faptele, nu sunt în măsură să trag concluzii – se eschivă poliţistul. Nu există probe de niciun fel care să-l acuze. Ca să spunem adevărul, nu există nimic: nu ştim care este numele său adevărat, de unde vine şi ce vrea de fapt, având în vedere că nu a acceptat să primească bani de la nimeni, doar hrană şi găzduire.

— Iar dumneavoastră consideraţi că se poate face o legătură între acest personaj şi întâmplarea de la centrul de calcul? murmură generalul Noyent interesându-se în mod deosebit.

— Numai bănuieli – conveni Tarni.

Viceguvernatorul se agită cu nervozitate în fotoliul său; secretarul său personal îi amintise o altă însărcinare pe care o avea de îndeplinit şi dintr-odată pierduse orice urmă

de interes în legătură cu şedinţa la care participa.

— După cum stau lucrurile, nu văd ce altceva s-ar mai putea spune, bâigui el morocănos. Deocamdată reţin că nu i se poate imputa poliţiei vreo vină mai substanţială. Mă voi strădui să vorbesc şi cu presa, pentru a nu informa opinia publică. Până una alta voi prindeţi-l pe acest Mada, cu probe sau fără probe, şi scărmănaţi-l bine: nu vreau să mai aud vorbindu-se de el. Am fost clar?

După ce auzi corul de voci care confirmau, se ridică, imitat de cei prezenţi, şi se îndepărtă urmat pe rând de şeful-poliţiei şi de primar. Rămăseseră numai generalul şi cei doi însoţitori ai săi. Tarni înfruntă pentru câteva clipe privirile lor reci, apoi, cu greutate, se hotărî să vorbească:

— Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Militarul confirmă.

— Când îl veţi aresta să mă chemaţi, spuse el. Vrem să participăm şi noi la interogatoriu.

— Nu ştiu dacă este corect – protestă căpitanul. Eu n-am avansat decât nişte bănuieli.

— Aceleaşi pe care le avem şi noi – conchise posac Noyent.

CAPITOLUL AL ZECELEA

Erau momente în care Mada stătea întins la pământ, cu ochii închişi, pierdut într-o meditaţie care-l depărta complet de mediul în care se găsea. Atunci nu le rămânea decât să aştepte. Carl, cu un devotament care atingea neverosimilul, se culca lângă el şi veghea asupra sa cu ochii lui naivi care căpătau nuanţe de spaimă imediat ce se apropia cineva. Mino, mult mai puţin slugarnic, se mărginea să pufnească încetişor, încât nervozitatea sa aproape că accelera trezirea.

În ultimele zile, totuşi, căderile în transă ale lui Mada deveniră tot mai dese, şi de multe ori se petreceau în împrejurările cele mai neaşteptate, ca în acel moment, chiar în mijlocul unei adunări care avea loc în pivniţa unei case. Iar mulţimea de credincioşi sau de simpli curioşi nu se putea abţine să nu-şi arunce priviri pline de nedumerire.

— Aveţi răbdare, peste puţin timp îşi va reveni – murmură Mino deprimat, în timp ce îşi aruncă o privire lacomă spre rafturile pe care unele dintre persoanele prezente aşezaseră daruri, daruri pe care Tatăl cel Bun se încăpăţâna să nu le primească, dar pe care el, într-un fel sau altul, tot le va recupera. Pusese deja ochii pe un ceas de mână care în mod sigur i-ar fi venit bine… Mai erau apoi obişnuitele cutii de ciocolată, câteva plicuri închise, probabil cu bancnote şi alte mărunţişuri.

— Are… are cumva o viziune? întrebă o femeie din primul rând.

Mino zâmbi aprobator.

— Dumnezeu îl călăuzeşte – admise el.
— Totuşi, noi nu auzim, nu vedem nimic…
— Ar trebui să fim sfinţi ca el pentru a auzi – le explică Prăjină.
— Tu… deja ai… – insistă femeia.
— Da, de câteva ori – îi lăsă să scape. Când mă aflu într-o stare de graţie deosebită.
Şi, pentru câteva clipe, se bucură de profunda admiraţie care izvorî în ochii interlocutoarei.
— Mino, Mino, tu nu încetezi să mă dezamăgeşti!
Vocea Tatălui cel Bun părea că vine dinspre infinite depărtări, cu toate acestea ea se auzea foarte clar. Aşa cum se întâmpla adeseori, o ciudată lumină se răspândi în pivniţă, şi toţi izbucniră într-o exclamaţie de bucurie.
Mada se ridicase şi îl ţintuia cu o privire de uşoară dojană pe discipolul său.
— Noi nu suntem aici pentru a lua, ci pentru a da – continuă el. Nu dorim şi nu avem nevoie de lucrurile pământeşti sau de admiraţia acestor persoane. Cu totul altul este scopul nostru: noi vrem să le posedăm inimile, iar când va veni vremea, o să le cerem chiar şi viaţa.
Mino şovăi şi, pentru o clipă, se simţi încurcat, apoi ceva şi mai puternic îl zgudui, un sentiment care semăna cu frica.
— Viaţa… – şopti el înmărmurit.
Mada zâmbi, şi odată cu gesturile sale păru că lumina care-l înconjura deveni şi mai intensă; toţi simţiră imediat o senzaţie de uşurare.
— Da, ai înţeles foarte bine: eu vorbesc de sacrificiul suprem, de maximul care se poate da celui pe care-l iubim. Tu eşti pregătit să mori pentru mine?
Lunganul simţi cum îl străbate un fior rece, ar fi vrut să strige că da, dar ceva din lăuntrul fiinţei sale se opunea.
— Eu, eu sunt gata! interveni Carl, plin de un sincer devotament.

Tatăl cel Bun constată cu satisfacţie.

— Iar tu vei fi primul, prietenul meu credincios. Tu vei fi Leba, adică cel preferat. În mâinile tale pământul îşi va vărsa cele mai minunate fructe ale sale, iar pretutindeni unde îţi vei arunca privirea va fi belşug şi fericire. Oamenii vor spune că eşti norocos şi tu vei avea un loc aparte în Azeneg, misiunea noastră.

— Şi eu, şi eu sunt gata – confirmă Mino ezitând, împins mai mult de un sentiment de vinovăţie.

Dar ceasul trecuse. Alţii, dintre cei prezenţi, îşi strigară propria încredere şi în curând totul se transformă într-un cor de invocaţii.

Mada îi lăsă un timp, apoi, cu un semn al mâinii, le impuse să tacă şi spuse:

— Martirii din parc ne-au demonstrat că duşmanii noştri se pregătesc deja să ne oprească, iar noi nu putem să le opunem decât puterea credinţei noastre. Încă suntem puţini pentru a spera că putem rezista în faţa lor la lumina zilei; din acest moment trebuie să acţionăm cu prudenţă, să facem prozeliţi printre cei care ne înconjoară şi să ne călim inimile în aşteptarea zilei potrivite. Eu va trebui să mă îndepărtez de acest oraş pentru mult timp, dar nu vă voi părăsi, vocea mea va ajunge la voi de fiecare dată când vă veţi strânge în jurul celor care au fost aleşi să-mi continue opera. Veţi fi ca o mare familie şi veţi avea câte un tată care vă va conduce în numele meu. Duşmanii noştri vă vor persecuta, vor încerca să vă facă rău, dar să nu vă temeţi: în ziua Azenegului, vom triumfa împotriva celor care ne urăsc, şi lumea va cunoaşte gloria noastră. Acum plecaţi, duceţi-vă pe la casele voastre şi aveţi încredere.

În tăcere, încă învăluiţi în atmosfera de exaltare generală, cei prezenţi plecară şi-i lăsară doar pe cei trei singuri în pivniţă. Puţin după aceea lumina se stinse şi nu mai rămase decât licărirea opacă a unui beculeţ prăfuit care atârna de tavan.

— E chiar adevărat că ne vânează? întrebă Mino alarmat.

— Da, peste puţin timp poliţia va fi aici.

Lunganul se simţi pierdut. Îşi roti privirea speriată căutând invizibilele ameninţări.

— Trebuie să fugim, drace! Ştiam eu că nu trebuia să mă amestec în treburi din astea!

— Ţi-e frică? Şi cu toate acestea cu puţin în urmă mi-ai oferit propria viaţă, nu-ţi aduci aminte? murmură sfântul.

— Dai cam repede cu gura – protestă celălalt. Eu am o socoteală mai veche cu zbirii: dacă mă înhaţă, mă închid pentru tot restul vieţii.

— Mino, nu trebuie să te temi, El te va proteja – îl încurajă Carl cu un zâmbet de fericire.

— Ţi-ai băut şi puţina minte pe care o mai aveai? îl dojeni prietenul iritat. Sper că nu crezi în toate bazaconiile astea. Atâta vreme cât a fost vorba doar de a profita de bunătatea vreunei bătrânele idioate a fost bine, dar acum este vorba de oameni morţi, iar poliţia se va grăbi să stabilească faptul că vinovaţii suntem noi. Eu le cunosc prea bine metodele: trebuie să găsească în fiecare zi un anumit procent de vinovaţi… iar noi în mod sigur figurăm pe listă… Isuse Cristoase!

— Credinţa ta e prea mică în raport cu spaima – observă cu răceală Mada.

— Las-o baltă cu predicile şi cu trucurile de circ! şuieră celălalt, în timp ce se îndeletnicea să bage în buzunare puţinele lucruri aşezate pe rafturi. Din cauza ta ne aflăm în asemenea încurcătură; iar acum, dacă-mi permiţi, drumurile noastre se despart.

— Exact, drumurile noastre se despart – admise Mada cu seninătate. Dar nu şi drumul meu de al tău; tu încă nu eşti pregătit pentru Azeneg. Doar Carl ne va părăsi, el trebuie să parcurgă un drum diferit de al nostru.

— Cum? Eu? Şi unde mă trimiţi, învăţătorule?

— Într-o lume deosebită, unde vei putea supravieţui

numai prin simplitatea şi prin credinţa ta, şi unde te vei menţine doar pentru ziua finală.

— Dacă asta vrei…

— Aşadar mergi, Carl, pleacă de aici şi îndreaptă-te spre clădirea supraetajată. Acolo cineva o să te cheme pe nume: urmează-l şi ascultă-l ca şi cum aş fi eu în persoană. Peste câteva zile îl vei cunoaşte pe îngerul Azenegului şi vei fi un om nou.

Omuleţul nu şovăi, le adresă un surâs exuberant în semn de salut şi plecă neluând în seamă disperatele rugăminţi de a rămâne ale vechiului său prieten.

— Dar ce dracu ai făcut? întrebă până la urmă, dezamăgit, ultimul. Unde l-ai trimis?

— Tu nu înţelegi, – îi răspunse Mada –, eşti cu mintea înceţoşată, ceea ce este mai bun în tine se află încă îngropat în egoismul tău. Vino, dă-mi mâna. Dacă vei avea încredere în mine, poate că te vei salva… Ţi se va părea de necrezut, dar cu toate acestea eu am nevoie de tine.

Mino îşi dădu încă o dată seama că a pierdut. Se uită spre uşa pe care intenţiona să fugă, apoi îl privi pe sfânt, îi privi ochii din care se elibera o misterioasă energie, mâna lui protestă, dar cu un suspin de capitulare i-o strânse pe a sfântului. Acel contact îi transmise o văpaie de emoţii contradictorii, iar, puţin câte puţin, spaima lui se stinse, îi mai rămase doar o stare de senină beatitudine făcută din incertitudini.

— Unde mergem acum?

— Într-un sat, aici pe aproape.

— Şi apoi?

— În altul, şi apoi în altul, şi apoi în altul.

— Şi dacă ne vor prinde?

— Nu ne vor prinde. Ochii lor nici măcar nu vor fi în stare să ne vadă.

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

Toamna trecuse repede, dar iarna, chiar dacă fusese anticipată de neaşteptate scăderi de temperatură, de ploi insistente şi de nori denşi şi cenuşii, întârzia să-şi facă apariţia cu gerul său şi cu zăpada sa eliberatoare. Se trăia astfel într-o climă a nesiguranţei şi incertitudinilor, care îi chinuia pe oameni în orice moment al zilei, de la îmbrăcăminte (punându-i să aleagă între pelerină sau palton, ceea ce era foarte greu de făcut) la mâncare, la organizarea sfârşitului de săptămână şi aşa mai departe. Pe de altă parte, nesiguranţa devenise un motiv recurent chiar şi în viaţa politică şi socială a statului, în care discuţii şi acuzaţii se succedau cu o repeziciune uluitoare. Ultima întâmplare era sinuciderea de neînţeles a secretarului de stat la abia o lună de la înscăunarea sa, gest care dădea impresia că s-a rupt echilibrul dintre diversele grupuri ale puterii.

Aproape peste tot se vorbea de extinderea corupţiei care înghiţea implacabilă felii groase din bilanţul statal; ziariştii se străduiau să tulbure apele, iar zgomotul făcut de denunţurile lor nu făceau altceva decât să sporească şi mai mult confuzia, fără să se poată ajunge vreodată la vreo condamnare clară a ceva sau a cuiva.

Dar pentru căpitanul Ernest Tarni lumea incertitudinilor nu se oprea aici; alte probleme mai grele îi chinuiau existenţa, într-un sector care până acum câteva luni fusese liniştit. Poate că tocmai gândul la asta îl ţintuise în dimineaţa aceea în pragul garajului său, în căutarea unui

motiv oarecare pentru a întârzia cumva întâlnirea cu noua zi. Iar în acele clipe găsea că este mult mai atrăgătoare casa lui de burlac convins decât biroul unde îl aşteptau obişnuitele statistici tragice.

— Pot să vă iau cu maşina?

Figura apăruse pe neaşteptate în spatele său. Poliţistul rămase o clipă să cumpănească acei ochi reci prin care nu se străvedea nicio emoţie; privi apoi spre maşina de culoare închisă parcată lângă marginea trotuarului şi apoi spre alta, ceva mai departe, cu motorul mergând.

— Domnul general Noyent – murmură el în sfârşit. Este o adevărată surpriză să va întâlnesc aici. Mă aşteptaţi de mult? Aţi fi putut să intraţi în casă…

— N-am vrut să vă deranjez – replică rece generalul, şi îi arătă automobilul său.

Tarni acceptă cu strângere de. inimă. Şi fu încă şi mai strâmtorat când îi observă pe cei doi artificiali care stăteau pe bancheta din spate a automobilului. Ei nici nu se sinchisiră să-l salute, iar el se hotărî să fie prudent când le va vorbi.

— Vă deranjează dacă vorbim despre probleme de serviciu? începu sec generalul imediat ce plecară. Nici nu aşteptă răspunsul, se aşeză mai bine pe scaun, dar fără să se relaxeze lăsându-şi spinarea să cadă pe spătarul scaunului, şi continuă: Ce ştiţi să-mi spuneţi despre Mada? I-aţi dat de urmă?

Era şi ceva provocator în acele vorbe, ca şi cum ai învârti un cuţit într-o rană. Căpitanul savura pe îndelete această realitate amară şi, cu un suspin de capitulare, se lăsă invadat de tumultul de gânduri care de prea mult timp îl asalta.

— De două ori am fost pe punctul de a-l înhaţă, dar parcă îşi bate joc de noi: în clipa în care soseam, el dispărea. Continuăm să nu ştim nimic despre, el: nici numele adevărat, nici de unde vine… nici măcar vârsta! Nimic! Din

registrele de stare civilă ale statului nu rezultă nici măcar existenţa lui.

— Au mai fost constatate şi alte infiltrări la centrul de calcul?

— Nu, sau cel puţin nimeni nu şi-a dat seama de nimic – admise Tarni.

— Nu v-aţi gândit să-i arestaţi pe adepţii lui Mada? Ei îşi spun madei, şi mi se pare că sunt foarte activi în zonă – urmă generalul Noyent.

— Sunt prea mulţi. Noi am înregistrat în fişele noastre peste două mii, şi numărul are tendinţa de a creşte – răspunse poliţistul. Şi apoi, de ce îi acuzăm? Sunt inocenţi: se întâlnesc în pivniţe, la subsoluri, cântă şi aşteaptă să sosească mentorul lor, apoi se întorc acasă şi îşi continuă viaţa de toate zilele. Am infiltrat printre ei agenţi, dar nu am cules nici cel mai mic indiciu pentru a-i putea acuza.

Generalul de la Serviciile Speciale, cu ochii ţintă la drumul care se derula înaintea lor, părea că nu-l ascultă, dar imediat ce celălalt tăcea, era gata cu o nouă întrebare.

— Dar Mada se întoarce?

— Ei… într-adevăr… nu întotdeauna, sau cel puţin nu direct.

Tarni simţea cum adevărul îl arde pe limbă, ceva ce omisese în toate rapoartele sale, dar ceva ce el ştia… şi poate şi Noyent.

— Şi atunci? îl străfulgerară doi ochi pătrunzători.

Aşadar el ştia…

— Iată, domnule general, eu nu sunt decât un poliţist dintr-un sector periferic: mă ocup de micii traficanţi de droguri, certuri între colocatari, gangsteri, femei de moravuri uşoare care sfârşesc sub arcadele superstrăzii… nimicuri dintr-astea, sau lucruri obişnuite. În acest caz însă, problema este deosebită, mult prea deosebită, de aceea nu pot să dau toate amănuntele superiorilor mei… măcar până când nu am probe concrete.

— Ce nu puteţi spune, căpitane?

— S-a întâmplat ca unul dintre oamenii pe care i-am infiltrat la una dintre aceste şedinţe să se întoarcă de acolo cam smucit. Se pare că din când în când acest Mada apare cu adevărat în mijlocul credincioşilor săi, aşa, pe neaşteptate, din neant, şi le vorbeşte, le repetă aceleaşi fleacuri. Eu nu aş fi acordat nicio atenţie unor bazaconii de felul acesta, dar şi altor agenţi li s-a întâmplat acelaşi lucru. Am organizat până şi o echipă de intervenţii urgente: imediat ce Mada ar fi apărut, ei trebuiau să-l înhaţe şi să-l captureze, dar nu a mers, pentru că dispărea întotdeauna cu o clipă mai devreme ca noi să sosim acolo. Iar într-o zi unul dintre oamenii mei şi-a pierdut capul: s-a aruncat la pământ în timpul unei şedinţe şi le-a mărturisit tuturor cine era. De atunci nu am mai încercat.

— Toate astea nu le-aţi scris deloc în rapoartele dumneavoastră, nu-i aşa?

Tarni înghiţi în sec; îl strângeau cu uşa, iar el nu vedea nicio cale de scăpare.

— Nu – suspină el vădit jenat. Am considerat că nu am elemente suficiente pentru a putea raporta asemenea episoade… nu s-ar fi înţeles nimic.

— La ce fel de elemente vă referiţi? îl întrerupse Noyent.

— Examinez cu multă atenţie faptele, domnule – explică cel interogat. Asta este o chestiune care ar trebui să fie de competenţa Guvernatorului, sau chiar a cuiva şi mai sus-pus: nu pot să mă bazez doar pe senzaţii, vreau să adun probe, date…

— De exemplu?

— Vedeţi, de când Mada a apărut în acest ţinut a scăzut într-o manieră impresionantă numărul crimelor, delincvenţilor înregistraţi în fişele noastre au dispărut din circulaţie sau s-au pocăit pe neaşteptate. Deţin cifre precise: procentul a scăzut cu nouăzeci la sută în medie pe anotimp, nouăzeci la sută! Gândiţi-vă că multe găşti din

cartiere s-au spart, ori s-au schimbat: adică s-au transformat în echipe de fanatici care acţionează în numele ordinei şi al justiţiei…

— Îşi spun fraţi ai Azenegului, în timp ce credincioşii normali sunt organizaţi în familii. Fiecare familie are un tată şi o mamă şi toţi îi ascultă ca şi cum ar fi într-adevăr fiii lor. Asta o mai ştiaţi?

Tarni îl privi pe Noyent cu uluire.

— Deci şi dumneavoastră…

Celuilalt îi scăpă un surâs, nici mai rece, nici mai impersonal decât privirea.

— Din momentul în care v-am auzit făcând legătura între Mada şi furtul de date de la centrul de calcul noi controlăm acest ţinut şi avem toate motivele să credem că aceşti madei cât şi Tatăl, lor cel Bun sunt mai puţin naivi decât ne-am putea închipui. Şi mai cred că şi dumneavoastră, în adâncul inimii, ne împărtăşiţi ideile.

— Cu adevărat, eu încă nu am o idee foarte clară…

— Posibil, pentru că poate că nu ştiţi că s-au infiltrat şi printre oamenii dumneavoastră şi că sunt în număr mult mai mare de două mii cât presupuneţi – continuă generalul. Credinciosul dumneavoastră asistent Eztra, de exemplu, s-a convertit de cel puţin o lună, iar toate ordinele dumneavoastră le daţi prin el… Nu este exclus să-şi fi adus contribuţia la ascunderea succesivă a furtului de date de la centrul dumneavoastră electronic.

— Dar nu este posibil! protestă poliţistul. Eztra este ceva mai mult decât idiot, el n-ar reuşi niciodată…

— Şi noi am făcut fişe cu madeii din această zonă şi, să nu-ţi vină să crezi, am constatat că sunt treizeci şi cinci de mii.

— Treizeci şi cinci de mii!

— Numai asta şi ar fi suficient să ne pună pe gânduri, dar mai sunt şi alte elemente îngrijorătoare care ne fac să ne temem de o conspiraţie gata să răstoarne ordinea în

întreaga naţiune. Noi, cei de la Serviciile Speciale, nu ne-am fi pus în mişcare, în mod sigur, doar pentru problemele interne ale unui orăşel periferic, nu credeţi?

Poliţistul se pomeni că îi dă dreptate. Îşi dăduse seama că, trecând dincolo de locul unde se afla biroul său, de mult timp lăsaseră în urmă ultimele case ale ţinutului şi erau pe punctul de a traversa zona următoare. Dar acestea nu erau decât aspecte secundare faţă de ceea ce aflase, iar acum aştepta cu nerăbdare să cunoască noi amănunte.

— Avem toate motivele să credem că societatea noastră, şi poate chiar şi restul lumii, este ameninţată de un mare pericol – urmă Noyent. Cauzele şi scopurile a ceea ce se întâmplă încă ne scapă, dar ceva în mod sigur se întâmplă şi trebuie neapărat să descoperim cine se ascunde în spatele tuturor acestor manevre, şi să-l neutralizăm. Dumneavoastră, căpitane, sunteţi singura persoană de încredere care l-a văzut personal pe Mada, aţi demonstrat o oarecare preocupare în ceea ce priveşte potenţialul său pericol şi aveţi capul pe umeri, mai ales în raport cu masa de incompetenţi care ocupă posturi de răspundere. V-ar conveni să lucraţi cu noi?

„Iată unde voia să ajungă” – se gândi poliţistul, şovăind dacă să se bucure sau nu pentru propunere. Ezită îndelung şi apoi murmură:

— Am superiori, nu pot să hotărăsc de capul meu.

— Ne-am gândit deja să aranjăm lucrurile – îl asigură celălalt. Bineînţeles că am invocat alte motive decât cele reale, dar, în concluzie, am reuşit. Lipseşte doar aprobarea dumneavoastră.

Tarni fu tentat pentru o clipă să întrebe dacă îi era permis să refuze, dar preferă să ţină pentru el o asemenea eventualitate şi consimţi.

— Cum doriţi dumneavoastră, domnule general. Sunt de-al dumneavoastră.

— Bine. Acum vă prezint noii dumneavoastră colegi, de

acum încolo veţi lucra în strânsă legătură cu ei: locotenenţii Mosseg Hamilton şi Earl Hamilton.

Cei doi artificiali se întoarseră şi îi zâmbiră. Poliţistul le răspunse, şi în ciuda asemănării lor aproape perfecte, încercă să-şi întipărească în memorie acele mici diferenţe care i-ar fi permis să-i recunoască: Mosseg avea ochii de un albastru deschis, în timp ce Earl îi avea de un albastru închis şi ceva mai intens; chiar şi părul trăda anumite tonalităţi de galben, ceva mai deschis primul, tinzând spre şaten roşcat la cel de-al doilea.

— Aveţi aversiune faţă de artificiali? îl întrebă Noyent cu obişnuita lui lipsă de expresivitate, chiar dacă ceva în timbrul vocii lui trăda o formă embrionară de emoţie.

Cel întrebat negă, dar fu puţin convingător.

— Este o situaţie cât se poate de normală – îl linişti generalul. Pentru orice persoană este un sentiment natural să încerce antipatie faţă de cei care par frumoşi, inteligenţi, sănătoşi, în concluzie faţă de cei ce par perfecţi. Şi nu vă mai îngrijiţi să ascundeţi acest lucru, agenţii noştri sunt pe deplin conştienţi. Oricum, dumneavoastră va trebui să vă obişnuiţi să lucraţi cu artificialii. După ce a eşuat tentativa de a-i integra în societate, numai statul federal a putut să le ofere şi lor o activitate, iar cei mai mulţi au ajuns în Serviciile Speciale. Dar spuneţi-mi, ce ştiţi dumneavoastră despre experimentul Geneza?

Acel subiect era incomod, mai ales când era vorba de un auditoriu interesant. Tarni îşi căută cu mult calm cuvintele care i se părură cele mai fireşti, şi răspunse:

— Ceea ce am auzit de la televiziune: câţiva savanţi voiau să utilizeze procedee de inginerie genetică pentru a crea o rasă de… de fiinţe omeneşti capabile să reziste la H.I.V., la cancer şi la tumori, la bolile secolului. Ştiu că opinia publică s-a manifestat împotrivă, că au avut loc acte de dezordine…

— Da, şi în felul acesta experimentul a fost blocat, dar

prea târziu pentru cei cincizeci de mii de artificiali deja născuţi – conchise Noyent. Sper că asta nu va pune piedici obiectivelor noastre actuale, nu-i aşa, căpitane?

— Sigur că nu – garantă ultimul.

— Pe deasupra, lucrând în strânsă legătură cu ei, veţi învăţa că sunt persoane normale din toate punctele de vedere.

Tarni consimţi din nou, dar de data aceasta se strădui din răsputeri să-şi ascundă adevăratele gânduri. Apoi, pentru a schimba vorba, întrebă:

— Încotro mergem?

— Într-o bază camuflată în fermă agricolă: acolo vom studia ce avem de făcut, iar dumneavoastră vă veţi putea familiariza cu mijloacele folosite de noi – îi răspunse generalul. Poate că încă nu v-aţi dat seama, dar ne aşteaptă ceva diferit de o cercetare normală şi nu este exclus că va trebui să ucidem. Avem din partea preşedintelui un permis special să o facem, dacă va fi necesar. Dumneavoastră n-aţi mai ucis pe nimeni, căpitane?

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

Noapte. O lumină falsă, condensată în firave pete gălbui părea că se prelinge ca o lipicioasă dâră de melc de-a lungul pereţilor de ciment ai blocurilor, se insinua printre ungherele întunecoase ale împrejurimilor şi tăia bolta mohorâtă a ceţii rareori cu lame evanescente. Drumul umed, cu gropile şi cu desfundăturile lui în care bălteau ape nemişcate, reflecta, multiplicându-le, becurile suspendate în vârful stâlpilor curbaţi de care erau legate; mai presus de orice lucru, exilată în îndepărtarea sa ireală, strălucea o firmă cu neon, însoţind cu ritmul său zgomotul circulaţiei rutiere din cartierele centrale unde, în ciuda acelui deşert, viaţa curgea cu aceeaşi frenezie cu care alergau automobilele încolonate în cozi interminabile. Dar acolo, la periferia uitată a metropolei, timpul părea congelat într-un fel de încremenire asemănătoare morţii.

Apoi liniştea fu întreruptă de zgomotul uşor al unei maşini care ieşi de pe o stradă laterală şi, lovind cu lumina farurilor în umbrele nopţii, coborî încet pe strada adormită, ca un şarpe care îşi caută prada. O figură, până atunci nelămurită în întuneric, se desprinse de un zid şi se apropie de marginea trotuarului în aceeaşi direcţie cu vehiculul, făcând parcă mişcările unui ritual străvechi ca istoria omenirii.

— Mary – strigă o voce din automobil. De câtva timp nu te mai arăţi deloc.

Femeia se opri şi clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să şteargă din minte cuvintele pe care tocmai le auzise.

— Cum de nu-ţi mai place ceea ce îţi aducem noi? insistă celălalt. Sau ai găsit cumva vreun alt furnizor? Ştii că asta nu i-ar place bătrânului Joi?

— Cărăbăniţi-vă, pe aici nimeni nu se mai droghează – îi răspunse scârbită prostituata. Am terminat-o cu voi şi cu toată mizeria voastră!

Cu un zdrăngănit metalic portiera maşinii se închise, iar cei doi oameni care coborâseră o încadrară pe Mary.

— De unde şi până unde îndrăzneşti tu să ne dai ordine? mârâi unul aplicându-i o palmă care răsună amplificată în liniştea de pe străduţă. Dar vraja se rupse. Câteva chipuri răsăriră din neant şi, ca nişte fantome furioase, se năpustiră asupra celor doi provocatori; după câteva clipe zguduite de blesteme, urlete şi văicăreli, un rapid zgomot de paşi puse capăt încăierării şi noaptea reveni suverană.

Mai târziu, într-o cămăruţă simplă, nu departe de locul răfuielii, câţiva tineri gâfâind se adunară în jurul unei figuri descărnate, cu părul rar pe la tâmple, care stătea pe podea, cu ochii pierduţi în neant, păzită de o fiinţă înaltă şi slabă, cu un aer neliniştit.

— Am mai prins şi alţii – şopti un mulatru arătând două pistoale şi câteva pachete înfăşurate în plastic transparent. Am fost constrânşi să-i omorâm, pentru că erau pe punctul de a-i face rău lui Mary… dar, ca să spunem adevărul, nu ne-a displăcut deloc!

— Predaţi armele tatălui familiei voastre şi aruncaţi drogurile în closet – le ordonă în şoaptă Mino. Dar să nu-i spuneţi nimic lui Mada: după el, ar trebui să-i tratăm pe criminali numai cu vorbe frumoase…

— Ai dreptate, „după el” viaţa reprezintă ceva extrem de important! suspină Mada, smulgându-se din moleşeala care-l strângea ca un cleşte.

— Credeam că eşti în transă… – admise Mino plin de ruşine.

— Mi se părea că am vorbit destul de limpede când v-am

spus despre nonviolenţă până în ziua Azenegului – replică propovăduitorul ţintuindu-i cu privirea sa pătrunzătoare pe cei prezenţi. Aduceţi-i la mine pe cei care se opun, fără să le faceţi rău, iar eu îi voi convinge să se căiască... Am greşit cumva vreodată? Vă îngrijorează faptul că un om crud se poate pocăi şi poate intra în rândul prietenilor noştri? Tu, Kent, şi tu Amhin, nu eraţi cu puţin timp în urmă nişte pierde-vară, nişte delincvenţi, ai străzii?

Tinerii se înfiorară; Kent, mulatrul care predase armele, îşi înăbuşi dorinţa de a fugi şi puse capul în piept.

— Bunule Tată, – murmură el –, e vina mea... Au scos un cuţit şi nu am mai înţeles nimic...

— Isuse Cristoase! strigă Prăjină. Dar ce trebuie să facem după părerea ta? Să-i lăsăm să ne măcelărească la fel ca pe iepuri? Aici stăm degeaba şi facem mărunt din picioare, iar bastarzii care sunt susţinuţi de oameni sus-puşi, oameni care abia aşteaptă să ne şteargă de pe faţa pământului, numai să afle unde ne aflăm... Nu putem continua să ne comportăm ca nişte îngeraşi inocenţi! Este un miracol că mai suntem în viaţă!

— Viaţa este dintotdeauna un miracol – îi confirmă Mada, risipind cu un surâs atmosfera apăsătoare care se aşezase în încăpere. Acum mergeţi, băieţi, şi înştiinţaţi celelalte familii că ne aflăm la locul obişnuit. Înainte de a. pleca vreau să-i salut pe toţi.

— Schimbăm din nou cartierul – suspină Mino când tinerii se îndepărtară. Unde mergem de data aceasta?

— De data aceasta va fi cu totul altceva, îl întrerupse propovăduitorul. Ne vom separa.

Lunganul rămase uluit, Fixă cu atenţie chipul propovăduitorului, căutând zadarnic o explicaţie.

— Am comis vreo greşeală? întrebă el îngrijorat. Poate că mai devreme nu ar fi trebuit să vorbesc aşa, dar ştii cum sunt făcut, n-am fost niciodată un bun discipol... Totuşi, suntem împreună de cinci luni, iar acum am început să mă

leg de tine…

— Tocmai de asta trebuie să ne separăm pentru o bucată de vreme – îl asigură Mada. Eşti pregătit să mai urci o treaptă pe scara cunoaşterii. Vremea Azenegului se apropie cu repeziciune şi mai avem atâtea de făcut. Duşmanii sunt deja pe urmele noastre, iar un Mada singur ar fi prea vulnerabil.

— Un moment, – se tângui celălalt alarmat –, doar nu crezi că eu o să dau o raită să convertesc lumea…

— Ba da, – îi confirmă Maestrul –, eşti omul cel mai potrivit.

— Poate că nu ai înţeles încă ce fel de om sunt, ce am…

— Ştiu foarte bine că iei bani pe ascuns de la credincioşii cei mai avuţi, am descoperit că ai profitat şi de vreo câteva femei mai naive, pe deasupra eşti leneş şi câteodată şi meschin. Dar eşti treaz, atent, din multe puncte de vedere eşti superior celor din jur. Nişte prieteni se vor îngriji de tine, încrede-te cu seninătate în ei.

Prăjină şovăi. Mai auzise, în alte împrejurări, acele cuvinte şi de fiecare dată persoana în cauză dispărea pentru câteva zile, iar când se întorcea era cu totul transformată.

— Voi deveni şi eu un Tată? întrebă el îngrijorat, dar în acelaşi timp şi curios să-i cunoască pe acei prieteni misterioşi.

— Nu, mintea ta merită ceva mai mult. Tu vei fi Niac, al doilea fiu preferat. Acum du-te, Azeneg are nevoie de tine.

Mino ar fi vrut să se opună, dar pe cât se forţa mai mult, pe atât îi venea mai greu să reacţioneze. Îşi căută cuvintele potrivite pentru a refuza, însă totul îi scăpa printre degete şi rămânea stană de piatră sub privirea adâncă a Tatălui cel Bun. Avu impresia că propriul său creier se revoltă; fu inundat de o senzaţie de beţie eroică şi descoperi că ar fi fost bine şi frumos să urmeze voinţa maestrului său.

— Spune-mi ce trebuie să fac? murmură încetişor.

Mada îl instrui repede în legătură cu locul undei trebuie să se ducă, iar el îl asculta cu lacrimi în ochi; fu chiar pe punctul de a-i săruta picioarele, dar celălalt îl opri cu un surâs de prietenie. Puţin după aceea se pomeni pe stradă, în beznă. Cu cât se străduia să rămână conştient, cu atât pierdea şi mai mult noţiunea timpului. Merse câteva minute, sau poate câteva ore, fără să recunoască locurile pe unde trecea, însă picioarele lui păreau că ştiu cu precizie unde se îndreaptă. Privi în grabă imaginea unui cer care era pe punctul de a-şi pierde întunecatele culori nocturne, auzi zgomotul unui vehicul mare care parcă lângă trotuar, în sfârşit, o voce care îl chemă… dar nu era numele său cel pe care îl auzi.

— Niac, – repetă vocea –, repede, urcă!

În mod straniu se pomeni că ascultă. Nu îşi dădu seama unde îl duceau: dar acolo unde ajunse totul era luminos, strălucitor, ireal. Chipuri acoperite de măşti albe îl înconjurau. Fu dezbrăcat, spălat (asta îşi aminti cu precizie, pentru că apa caldă îl învăluise cu vapori catifelaţi), în sfârşit fu întins pe un pat şi legat cu centuri.

— Pacientul este gata, domnule doctor – înştiinţă cineva după o lungă tăcere care părea interminabilă.

— Adoarme-l! ordonă o voce puternică. Sigur că nu pot să mai merg înainte în felul acesta: prea multe operaţii făcute în grabă, subiecţii ar trebui mai întâi să fie examinaţi, nu toate creierele reacţionează în acelaşi fel.

— Berthein susţine că acesta este un element sigur; va fi supus unui tratament complet.

— Dai prea repede cu gura, Randall – protestă celălalt. Tu te mărgineşti să operezi şi apoi dispari, în timp ce acela care aleargă ca un nebun sunt eu! Când îl pot întâlni pe profesor? Mi se pare din ce în ce mai greu să cred că mai este viu.

— O să-l vezi la timpul potrivit…

Iar pentru Mino acesta fu sfârşitul visului.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

Întunericul îl învăluise pentru o perioadă nedeterminată. Îi răsunau în urechi încetişor cuvintele lui Mada, cadenţate aidoma rimelor unei vechi poezii pentru copii. Când însă un fascicul de lumină pătrunse în atmosfera cenuşie a stării de toropeală în care căzuse, acel cântec monoton se risipi şi apărură primele senzaţii: unele plăcute, plămădite din stimuli subtili, plăcuţi, care îi dădeau senzaţia că provin din propria minte; altele dureroase, care se răspândeau prin tot corpul prin muşchii toropiţi, şi care proveneau de la rănile proaspete. Rămase aşa, pradă senzaţiilor, în timp ce de undeva de foarte departe se iveau cu greutate, după lungi pauze de tăcere, primele contacte cu lumea exterioară: zgomotul unui motor, vibraţiile suprafeţei pe care se afla întins, nişte voci de neînţeles. Însă nişte pietre grele îi apăsau pe pleoapele ochilor împiedicându-l să-i deschidă, iar când îşi dădu seama de asta nu fu deloc mirat; totul părea dinainte ştiut, şi acceptat cu seninătate. În sfârşit, în ultima fază a trezirii sale percepu prezenţa unui intrus înăuntrul fiinţei sale, un fel de prezenţă străină care părea să-i învăluie credincioasă tot sufletul, un fel de a doua conştiinţă, ura al doilea creier, o a doua voinţă. Apărea cu insistenţă mai ales în interiorul capului, dar nu întârzia să se facă simţită nici în piept, nici în articulaţii.

„...Mai sunt treizeci de secunde până te vei trezi. Rămâi calm: te simţi bine, ai dormit îndelung, acum îţi revii. Cel pe care îl auzi este păzitorul tău, cel ce te va însoţi pe drumul Azenegului. La toate întrebările pe care ţi le pui vei primi

răspunsul mai târziu. Mai sunt douăzeci de secunde până te vei trezi. Rămâi calm: te simţi bine...”.

Mino nu pricepu imediat acele cuvinte, dar de un lucru fu sigur imediat: vocea aceea nu venea din lumea exterioară, cu toate că o percepea cu ajutorul urechilor. Încercă să reacţioneze, dar ochii săi refuzară să se deschidă şi niciun muşchi nu răspunse la solicitările lui.

„...Mai sunt cincisprezece secunde până te vei trezi...”

Nu-i mai rămase decât să se relaxeze şi să aştepte; nu încerca nici măcar teamă, ca şi cum acea situaţie ar fi fost complet normală. Pe de altă parte, Mada îl avertizase în legătură cu o schimbare şi îi ceruse să aibă încredere în noii prieteni şi să aştepte.

„...Mai sunt zece secunde până te vei trezi. Pregăteşte-te, Niac.”

Mai multe zgâlţâieli şi legănări într-o parte şi în alta îl făcură să-şi dea seama că este transportat în altă parte... Niac? Acesta era deci noul său nume!

Zgâlţâielile încetară, iar o infinitate de noi senzaţii îi trecură prin minte: mirosuri, zgomote, un contact nou cu suprafaţa pe care zăcea.

„Deschide ochii, Niac. Iniţierea ta este terminată.”

Pleoapele i se făcură uşoare, el le deschise şi privi lumea care îl înconjura: nişte case de-a lungul unei străzi, un bec aprins, umbre în noapte şi zgomotul unui camion care se îndepărta cu viteză. Se trezi culcat la pământ, întins pe o pătură care atenua contactul cu trotuarul murdar şi ud; era îmbrăcat şi acum cu aceleaşi haine în care fusese adormit, chiar dacă acum vedea că sunt curate şi călcate. Rămase în acea poziţie îndelung, apoi, stimulat de frigul muşcător, se ridică, se clătină, în timp ce mintea începuse să i se rotească ameţitor, şi se sprijini de un stâlp. Când ameţeala îi trecu, se hotărî să încerce să facă vreo câţiva paşi.

„Niac, mă auzi?” Vocea îi răsună în urechi, pe neaşteptate. Privi în jurul său, ştiind însă prea bine că nu îi

vorbise nimeni. Cel care îl striga era chiar în propria sa ființă.

„Dacă mă auzi, răspunde-mi cu un da.”

Mino şovăi, apoi, plin de nesiguranţă, spuse:

— Da, te aud, dar cine eşti?

„Poţi să-mi spui Înger, pentru că eu voi fi pentru tine ca un înger păzitor.”

— Dar… eşti om? Un individ în carne şi oase? întrebă neîncrezător lunganul.

„Nu aştepta vreun răspuns la asta. Aş putea spune orice, însă tu nu ai putea verifica. Este mai bine ca tu să mă consideri doar un prieten şi este suficient.”

— Eşti prietenul lui Mada?

„Îi sunt prieten, dacă asta te linişteşte.”

— Dar cum de eşti… În capul meu?

„Consideră-mă un fel de conştiinţă, conştiinţa ta pentru noua misiune. Te voi ajuta de fiecare dată când vei avea nevoie, te voi avertiza când vei fi în pericol şi te voi sfătui când va trebui să alegi, te voi călăuzi când vei vorbi… Vom fi o ființă unică, la bine şi la rău.”

Acele cuvinte îi aduseră aminte de ultima întâlnire cu Mada, misiunea…

— Unde sunt?

„Dacă priveşti în jur vei afla singur răspunsul” – zise vocea.

Şi omul dădu curs sugestiei primite: casele înşirate de-a lungul străzii erau anonime aidoma tuturor celor din orăşelele construite în grabă; nicio trăsătură caracteristică nu le diferenţia pe unele de altele. Obişnuitele tomberoane cu gunoi împiedicau automobilele să folosească şi spaţiul îngust al trotuarelor: o panoramă fără istorie. Deasupra de acoperişurile locuinţelor se înălţau însă impunători enormi stâlpi de ciment care susţineau o bandă lungă şi cenuşie, suspendată între cer şi pământ, peste care fulgerau, cu zgomot, faruri cu lumina rece…

— Este localitatea Norei! exclamă el. Prima în care am ajuns cu Mada.

„Exact, iar aici vei găsi mulţi prieteni care te aşteaptă.”

— Şi ce trebuie să fac? întrebă îngrijorat omul.

Frigul nopţii începuse să-l pătrundă şi, în ciuda senzaţiei de siguranţă care deriva din misterioasa prezenţă a Îngerului, lui începu să-i fie frică.

„Azeneg-ul are mulţi duşmani, iar tu trebuie să-l aperi de ei, Niac.”

— Dar eu nu ştiu nimic despre Azeneg, despre duşmanii lui! protestă Mino. În plus, de ce îmi spui Niac?

„Acesta este noul tău nume. Nu mai eşti Mino, delincventul refuzat de societate; acum în tine s-a născut Niac, braţul violent al Azenegului. Încă nu ai voie să ştii tot: l-ai cunoscut pe Tatăl cel Bun şi ştii că se pregăteşte să adune în jurul său oameni de bună credinţă pentru misiunea care îl aşteaptă. În această activitate pe care o desfăşoară ştii bine că duşmanii tăi şi ai lui se străduiesc să-l împiedice: este Vremea să răspundem la răul pe care îl fac, a venit timpul să ne ocupăm de ei. Eu te voi ajuta să înţelegi şi să îndeplineşti ceea ce trebuie. Însă acum relaxează-te, să nu ne pierdem vremea cu vorbe. Peste puţin timp va sosi un frate de-al nostru, te va însoţi într-un adăpost sigur unde vei lua legătura cu taţii familiilor…”

Şi ca o confirmare a celor spuse, zgomotul unui motor se suprapuse peste zumzetul superstrăzii. Niac căută din priviri vehiculul care trebuia să vină şi se cutremură:

— E de la poliţie! mormăi el şi încercă să se ascundă printre umbrele din jur.

„Nu te teme” – îl încurajă Îngerul. „Este unul dintre oamenii noştri. Întâmpină-l liniştit.”

Niac şovăi, dar până la urmă se supuse, se ridică şi se aşeză în lumina unui bec. Automobilul de culoarea cerului trase aproape de el, se opri, portiera se deschise şi o voce reverenţioasă îl invită să urce:

— Bine ai venit, tată Niac, te aşteptam. Eu sunt Eztra, din familia tatălui Farraghint.

Mino se aşeză şi privi neîncrezător chipul tânăr şi surâzător pe care străluceau excitanţi doi ochi negri. Se opri apoi să-i privească uniforma împodobită cu şnururi şi nasturi aurii.

— Ştiai că voi veni? întrebă el cu vocea moale.

— Ne-a prevenit Mada.

— L-ai văzut pe Mada? Unde este? Când pot să-l întâlnesc?

Prea multe întrebări la un loc supuseră puţin mintea lui Eztra la un efort considerabil, dar în sfârşit răspunse:

— Tatăl cel Bun apare în mijlocul familiei noastre din când în când, ne încurajează cu vorbele sale şi apoi dispare. Ultima dată ne-a vorbit despre venirea lui Niac, cel care ne va călăuzi în lupta noastră împotriva celor răi. Iar tu ai venit.

Totul apărea clar, cele mai mici detalii se îmbinau perfect; cu toate acestea, în mintea lui Mino mai rămânea o zonă întunecată din care ţâşneau incontrolabile îndoieli şi îngrijorări. Se lăsă pe speteaza scaunului şi se strădui să se închidă în sine.

„Simt că nu eşti liniştit” – apăru la momentul potrivit vocea Îngerului şi umplu din nou golul provocat de neliniştile lui. „Relaxează-te, peste puţin vei cunoaşte mulţi dintre prietenii Azenegului, te vei bucura de stima şi de prietenia lor: nu-i dezamăgi cu temerile tale.”

Niac, surprins ca şi cum ar fi fost pe punctul de a face o nelegiuire, încercă să se justifice, iar cuvintele lui îl făcură pe cel ce conducea să tresară alarmat.

— Ai nevoie de ceva, tată Niac? întrebă tânărul cu o nemărginită bunăvoinţă.

Încurcat, cel întrebat negă.

— Gândeam cu voce tare – mormăi el şi se închise în sine însuşi.

„Nu încerca să comunici cu mine când mai sunt şi alte persoane de faţă” – îl preveni Îngerul din misterioasa sa ascunzătoare. „Cei care sunt în preajma ta ar fi nedumeriţi. Trebuie să te izolezi, şi să-mi vorbeşti totdeauna în şoaptă, iar eu te voi auzi. Oricum, trebuie să ştii că aud ceea ce aud urechile tale. Sper că asta nu te deranjează, dar este singurul mod în care te pot ajuta în momentele în care ai avea nevoie. Acum relaxează-te, iar eu voi veghea asupra ta.”

Mino se simţi lezat, dar avu prezenţa de spirit să ţină totul pentru el. Îngerul era cumva în stare să citească şi gândurile lui? Mai formulă şi alte supoziţii, apoi se retrase cu promptitudine într-o stare de aşteptare pasivă; protectorul său nu replică... Mintea îi rămânea deci independentă, era încă el însuşi în adâncul fiinţei sale, nu Niac, nu tatăl unei secte de nătângi, ci nenorocitul şi meschinul ticălos din totdeauna. Ideea aceasta îl bucură şi îl teroriză în acelaşi timp. Ce ar fi trebuit... ce ar fi vrut ca el să facă? Senzaţii de euforie şi de disconfort alternau în el, apoi îl cuprinse o toropeală subtilă; găsi de cuviinţă că totul este coerent, perfect, înălţător, şi fără să vrea adormi din nou în scaunul comod al automobilului poliţiei din sectorul XXXVI.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

Dimineaţa fu anunţată de obişnuitul zumzet al megafoanelor: un zgomot surd, iritant, care distrugea amintirea ultimului vis care se încăpăţâna să mai întârzie în mintea oamenilor somnoroşi; oameni care, prin înfăţişarea lor, păreau sănătoşi, robuşti, frumoşi. Toţi, în afară de unul…

Tarni ieşi din starea incertă de somnolenţă cu o stranie senzaţie de indispoziţie interioară ale cărei origini le cunoştea foarte bine. Înainte de a se ridica în şezut în cuşetă, îşi opri îndelung privirea asupra celorlalţi care se aflau în încăpere. Artificialii deja începuseră să se îmbrace, o vorbărie gălăgioasă se ridica din primele dialoguri glumeţe ale tinerilor care se arătau pregătiţi să înfrunte noua zi, iar poliţistul, încă o dată, încercă un profund dezgust pentru acele creaturi născute de maşini programate să producă doar forme perfecte şi monstruos de omeneşti. Îşi blestemă în gând superiorii care îl desemnaseră pentru Serviciile Speciale fără să se sinchisească măcar să-l întrebe ce gândea despre asta.

Nu se putea lua aşa un om de peste patruzeci de ani şi să-l arunci într-un fel de cazarmă izolată undeva la ţară, ca şi cum ar fi fost vorba de un simplu recrut. Nu, nu se putea! Şi asta numai pentru că a avut ghinionul să vadă la faţă un individ care se plimba de colo-colo propovăduind ca un Cristos, în aşteptarea probabilei sale crucificări. Din ce cauză Mada la atrase atenţia celor de la Serviciile Federale încă nu reuşea să-şi explice; în ciuda pălăvrăgelii

generalului Noyent, el era sigur că dedesubt trebuie să fi fost un motiv tainic... iar acest fapt, în mod sigur, nu putea să contribuie la ameliorarea stării sale.

— Domnule căpitan, sunteţi chemat.

Tarni se scutură de gânduri şi privi chipul blond care se afla în faţa lui. Pentru o clipă încercă să dea un nume acestuia: Mosseg sau Earl... sau poate altul din blestemata lor stirpe. Instinctul său de poliţist îl împinse să examineze diferitele trăsături pe care le avea la dispoziţie: după câteva clipe recunoscu reflexul albastru deschis al ochilor lui Mosseg şi încercă o senzaţie de satisfacţie pentru flerul său. Auzi din nou megafonul pronunţându-i numele.

— Suntem aşteptaţi la Centrul Operativ – reluă tânărul, în timp ce cu gesturi iuţi îşi acoperea pântecele cu o bluză de culoarea măslinelor verzi.

— Sunt gata într-o clipă – îi garantă poliţistul, care se şi grăbi să se ridice. Se îmbrăcă repede, chiar dacă de când se afla la baza aceea renunţase la uniforma sa pentru o haină de militar oarecare, iar acest, lucru l-a făcut după aceea să se simtă umilit.

În curte fu izbit de aerul înţepător al dimineţii şi de mugetul scăzut care venea dinspre grajduri unde chiar şi animalele dădeau impresia că acceptă fără chef apariţia zilei.

— Sunt multe vaci? îl întrebă pe însoţitorul său.

Acesta zâmbi şi clătină din cap.

— Vreo douăzeci, cât să salveze aparenţele; pe de altă parte, suntem destul de izolaţi pentru a nu apărea probleme în legătură cu viaţa noastră particulară.

Tarni consimţi, ca şi cum ar fi fost vorba de probleme deosebit de interesante, apoi îşi aruncă privirea în altă parte şi zări dealurile în depărtare, petele de umbră care trădau existenţa pădurilor, cerul cenuşiu. De zile întregi nu vedea altceva şi începuse să regrete turbulentul său sector.

Centrul Operativ ocupa în întregime parterul unei mici

clădiri izolate de restul fermei; nimic nu trăda pentru ce era folosită, în afară de o mică antenă orientată spre orizont. Interiorul, chiar dacă era spaţios, rezerva puţin spaţiu fiinţelor omeneşti, doar câţiva metri pătraţi, printre o mulţime de dispozitive, panouri şi terminale video; iar în acest spaţiu generalul Noyent, cu vreo câţiva artificiali, îl aşteptau, sprijinindu-se de o masă luminoasă pe a cărei suprafaţă era desenat planul unui orăşel destul de cunoscut. Văzându-l, schiţă un salut şi-l invită pe poliţist să ia loc lângă el.

— Poate reuşim – declară el cu o mină impersonală. Ce ştiţi să-mi spuneţi despre ajutorul dumneavoastră, căpitane?

Cel întrebat şovăi.

— Eztra… – murmură el nesigur. Nu se poate spune mare lucru despre el. Singurul lucru pe care ştie să-l facă este să prepare cafeaua şi să pună în ordine hârţoagele. N-a fost niciodată mai isteţ şi chiar dacă a fost tras pe sfoara de acel sfânt mă îndoiesc să fi avut vreo contribuţie la infiltrarea în centrul de calcul.

— Da, mă gândesc şi eu la asta – zise generalul. Totuşi, l-am pus sub urmărire, am ascuns microfoane în locuinţa lui şi în hainele pe care le poartă; în concluzie l-am ţinut sub supraveghere ziua întreagă: ştim la ce oră se trezeşte, ce programe de televiziune urmăreşte, ce mănâncă… Mada nu putea să convertească la întâmplare un poliţist, trebuia să aibă un scop. Iar acum a intervenit ceva care ar putea să ne dea dreptate: ieri noapte subiectul, contrar obiceiurilor sale, a luat un automobil al poliţiei.

— Eztra? într-o maşină? comentă căpitanul îngrozit. Dar nu-i posibil, niciodată n-a fost capabili să conducă un automobil, e prea greu pentru el!

— Şi totuşi asta s-a întâmplat, şi avem toate motivele să credem că Eztra a întâlnit un personaj foarte important pentru madei.

— Mada – scrâşni Tarni.

— Nu, îşi spunea Niac, un nume nou pentru noi, dar nu şi pentru ei: informatorii noştri au observat o oarecare agitaţie în diferite familii. Au avut loc mai multe şedinţe în timpul acestei săptămâni, toate acestea ar putea prevesti întoarcerea lui Mada. Trebuie neapărat să-l capturăm conchise Noyent, iar dumneavoastră trebuie să ne ajutaţi. Datele de identificare pe care le posedăm ar putea să fie inutile, ne încredem mai mult în intuiţia dumneavoastră de poliţist.

— Ştiţi deja unde se află acest Niac?

— Nu, dar astăzi Eztra are ziua sa liberă şi credem că se va duce la el. Unii dintre oamenii noştri îl vor urmări, iar voi veţi fi cu ei.

*

Tarni se simţi mai în largul său revăzând localitatea după o săptămână de izolare la fermă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca lumea să crape din cauza absenţei sale. Cu un suspin se relaxă şi îşi lăsă gândurile să zburde în voie, copleşit în întregime de zgomotul încet al motorului automobilului.

— Omul nostru a ieşit din casă – îl informă Mosseg care stătea lângă el. Deocamdată îl va urmări un alt agent, noi vom interveni mai târziu.

— Sunt convins că totul se va sfârşi cu o pierdere de timp, nu se putu abţine căpitanul. Cu oamenii mei am încercat de mai multe ori să-l surprindem pe Mada în cotloanele lor, dar asta nu ne-a servit la nimic. Totdeauna am fost gata să credem că era acolo. În schimb, n-am făcut altceva decât să ne pierdem timpul de pomană.

— De data aceasta s-ar putea să fie cu totul altceva – îi aminti artificialul. Un echipaj tocmai survolează zona cu un elicopter, în timp ce altul este gata să intervină pe stradă; avem oameni până şi în reţeaua de canalizare. Indiferent în

ce direcţie s-ar deplasa Eztra, noi îl vom înhăţa.

— I-aţi avertizat pe cei din sector?

— Nu, trebuie să fie o acţiune surpriză.

Tarni clătină din cap.

— Vor fi unii care vor protesta.

— Avem avizul guvernului federal.

Zumzăitul unui transmiţător îl întrerupse: tânărul îl ascultă pe îndepărtatul interlocutor, apoi mormăi ceva către şofer şi zâmbi.

— Reuşim, a luat automobilul şi se îndreaptă spre periferie. Îl vom urmări mergând de-a lungul străzii paralele.

Timpul părea că îşi încetineşte cursul, măsurat de lenta deplasare pe străzile orăşelului şi de mesajele radio din ce în ce mai dese. În timpul acelei aşteptări Tarni îşi revăzu trecutul său de agent al secţiei de criminalistică, plictiseala urmăririlor fără sfârşit, interminabilele nopţi petrecute sub umbra cine ştie cărei porţi, aşteptând ca delincventul vizat să-şi facă poftele… Poate că alesese un drum greşit, poate greşise complet. Privi cu invidie o mică familie care tocmai ieşea din supermagazin, ai cărei membri erau încărcaţi cu pungi de plastic; în curând ei se vor afla strânşi în jurul unei mese şi vor mânca, cu ochii nedezlipiţi de la televizor şi… Pe neaşteptate totul căpătă alte dimensiuni.

— Ceva nu merge! exclamă el. Apoi, observând privirea întrebătoare a colegului său, reluă: Acolo, afară, priveşte, aproape că nu-i nimeni.

Mosseg Hamilton însă nu-şi schimbă expresia nedumerită a feţei.

— Dar nu-ţi dai seama? A trecut de unsprezece, este vremea când gospodinele se grăbesc să iasă după cumpărături, pensionarii îşi fac plimbarea şi se termină primul schimb la şcoală. Pe străzi ar trebui să fie multă lume – insistă Tarni alarmat.

Artificialul îşi aruncă din nou privirea în jur şi privi cu alţi

ochi trotuarele goale, maşinile rare, magazinele aproape pustii...

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el îngrijorat.

— Nu ştiu, dar nu este în regulă.

— Îl voi informa pe general – se hotărî Mosseg, dar fu urmat imediat de apelul transmiţătorului. Ascultă şi, în sfârşit, ridică din umeri.

— Nu mai e timp. Eztra a părăsit automobilul. Acum este rândul nostru.

Parcară şi coborâră în grabă. Dincolo de spaţiul protector al automobilului lumea dimprejur căpătă tonalităţi de discretă ostilitate. Cei doi o apucară în grabă pe un trotuar care se pierdea printre nişte blocuri cu faţadele de culoare deschisă, pe lângă mici grădini uscate din cauza iernii şi a nepăsării oamenilor. Acum Mosseg îşi folosea ceasul de mână: era acolo ascuns un micro-radio care prin intermediul unui ţăcănit ritmic, îi sugera direcţia pe care trebuia s-o urmeze. Tarni, lângă el, se simţea din ce în ce mai jenat; strada era pustie, iar din spatele ferestrelor i se părea că este spionat de mii şi mii de ochi ameninţători. În sfârşit, o figură umană răsări din spatele unui tomberon cu resturi, travestit într-un bătrân cerşetor; la trecerea lor abia dacă îşi ridică puţin capul, întinse o mână murdară pentru a cere un ban şi şopti:

— A doua străduţă la dreapta; găsiţi acolo o poartă care duce spre interior: acolo este. Oamenii noştri sunt în furgonul de la spălătorie, daţi voi semnalul.

Mosseg se prefăcu a nu-l lua în seamă şi trecu mai departe.

Străduţa continuă cu o curbă bruscă printre pereţii a două clădiri mari şi vechi, urmând linia neregulată a unei pante care sfârşea într-o curte cenuşie, unde soarele abia dacă îşi lăsase amintirea. O femeie de culoare stătea rezemată de stâlpul uşii într-un ungher întunecat; părea că stă acolo dintotdeauna. Îşi înălţă capul pentru a-i putea

încadra cu privirea pe cei doi oameni care treceau pe lângă ea, schiţă un surâs, apoi, şi mai iute de cum îi privise, îi ignoră.

Tarni simţi cum se trezeşte în el instinctul de poliţist.

— Femeia aceea nu-i o damă de consumaţie cum vrea să ne facă să credem – murmură el. Niciun fel de fard, şi apoi privirea sa prea… prea senină…

— Crezi că este o santinelă?

— Da, iar noi, doi prostănaci care ne lăsăm păcăliţi – conchise cu amărăciune Tarni.

— Omul nostru este aici, aproape; Earl şi cu echipajul său sunt gata să intervină cu elicopterele – îl asigură Mosseg deloc îngrijorat. Trebuie doar să localizăm unde se adună: dacă este acolo Mada, îl vom înhăţa, dacă nu, salutăm şi ne vedem de drum. Ăştia sunt oameni liniştiţi, nu ne paşte niciun pericol.

Se opriră în faţa unei uşi întredeschise şi se prefăcură că se interesează de numărul pe jumătate şters care se găsea deasupra ei; străduţa continua să coboare spre garajele subterane ale locuinţelor. Nu se vedea nici ţipenie de om, singurul semn de viaţă venea dinspre un aparat de radio, deschis la vreunul dintre etajele superioare.

— I-am anunţat pe oamenii noştri, în curând vor fi aici. Toată zona este înconjurată.

— Atunci să mergem – îi sugeră Tarni şi, împins de un impuls inconştient, trecu împreună cu artificialul dincolo de prag. Coridorul era scăldat în întuneric şi poliţistul se opri o clipă pentru a-şi obişnui ochii cu bezna; apoi începu să meargă încet, iscodind liniştea care îl înconjura.

— Radioul a fost închis – observă el alarmat.

— Poate fi o simplă întâmplare – presupuse celălalt. În orice caz echipa de intervenţii se află deasupra noastră, nu avem de ce să ne temem.

— Dar cum vor coborî în curtea asta? Nu-i suficient loc care să le permită aterizarea.

— Se vor ajuta de corzi, nu te îngrijora.

Dar nu frica îl încerca pe Tarni. Erau mulţi ani la mijloc de când înfrunta destule primejdii urmărindu-i pe criminali şi îşi amintea încă acel amestec de excitare şi frică pe care-l simţea înaintea fiecărei acţiuni… Nu, în acel moment simţea înăuntrul său ceva deosebit: un fel de *alter ego* care îi sugera în continuare cuvintele, mişcările, senzaţiile. Totul se desfăşura după un scenariu a cărui semnificaţie nu o putea înţelege. Încetă să mai reflecteze şi, cu hotărâre (aşa cum îi cerea necunoscutul regizor), o luă înainte pe coridorul care ducea spre trei camere: toate erau pustii. Se grăbi să urce la etajele superioare, în timp ce zgomotul motoarelor care se apropiau risipi liniştea care îi împresurase.

*

Camera era ticsită peste orice aşteptare cu tineri veniţi anume să-l vadă pe Niac, braţul lui Mada. Tatăl Farraghint, un bătrân alcoolic care în mod miraculos renunţase la sticlele cu băutură pentru Azeneg, se complăcu în a-l prezenta într-un interminabil discurs, apoi îi cedase oaspetelui locul de pe lada de lemn folosită drept podium. Dar acesta refuză: cu cei aproape doi metri ai săi nu avea nevoie să recurgă la asemenea artificii.

— Nu am multe să vă spun – declară el sec. Sunt aici pentru a întări credinţa voastră şi să vă vorbesc despre Tatăl cel bun care este mereu în mijlocul nostru.

Sosise numai de o zi şi cu toate acestea Mino spusese lucrurile acestea de mai multe ori în situaţii similare, iar acum nici nu mai lua în seamă sugestiile Îngerului; îşi amintea foarte bine cuvintele, mereu aceleaşi, şi mai ştia, de asemenea, şi când era momentul să producă miracolul. Reuşise să capteze atenţia celor prezenţi: priviri prostite de setea de a asculta, copilandri, bărbaţi şi bătrânele care

dădeau impresia că sunt dispuşi să creadă cu uşurinţă orice. Iar el putea să le ofere mult mai mult. Îşi concentră gândurile asupra amintirii lui Mada, figura lui descărnată, ochii lui aprinşi... şi în timp ce toţi rămâneau cu gura căscată într-un „O” de uluire, Tatăl cel Bun apărea, plutind prin aer, învăluit într-o impalpabilă ceaţă albăstruie şi strălucitoare. Câteodată memoria sau imaginaţia îi jucau feste şi atunci sfântul apărea cu părul alb sau prea cărnos, dar cei prezenţi nu se opreau asupra detaliilor şi, ca întotdeauna, localul răsună de strigătele lor isterice, de suspinele lor, de invocaţiile lor.

— ...Strângeţi-vă puterile pentru Azeneg, fraţilor, pregătiţi-vă pentru clipa decisivă...

Ceva însă tulbură mintea lui Niac, iar apariţia se destrămă într-un vârtej de pete colorate.

„Sunt pe punctul de a sosi” – îi comunică pe neaşteptate îngerul din adâncul inimii. „Trebuie să te ascunzi”.

Mino se clătină.

— Cine?

„Agenţii de la Serviciile Speciale, dar să nu-ţi fie frică, niciunul dintre ei nu te va recunoaşte; intră printre madei şi fă-l pe Farraghint să se întoarcă pe podium.”

Omul ezită, privi în jur în căutarea unei ieşiri pentru a fugi, dar, înainte de a alerga spre uşă, o forţă atotputernică puse stăpânire pe membrele sale.

„Este inutil să fugi, ei controlează întreaga clădire, rămâi calm şi nu ţi se va întâmpla nimic.”

Ca un robot, se îndepărtă de centrul încăperii.

— Fraţilor, – murmură el cu vocea moale –, duşmanii Azenegului se pregătesc să ne atace... ascundeţi-mă.

Vorbele lui îi alarmară pe cei de faţă. Bătrânul Farraghint se căzni să vorbească, dar limba sa refuză să se mişte; o panică discretă era pe punctul de a se răspândi printre cei prezenţi.

„Controlează-te, Niac” – îl imploră Îngerul. „Transmiţi

frica ta fraţilor noştri. Trebuie să-ţi păstrezi mintea senină.”

Mino abia dacă-l mai auzi, sufocat de lupta crudă care se dădea în ființa lui între intrusul care îl comanda şi neliniştea lui crescândă.

— Sunt agenţi ai Guvernului… Artificiali – se bâlbâi el, în timp ce spaima atingea apogeul. Continuă să se îndrepte spre uşă, dar se opri din nou din cauza zgomotului unui elicopter care se apropia. Fu cuprins de panică, ar fi vrut să urle, să plângă… se simţea ca un animal hăituit.

Îngerul cu şmecheriile lui nu îi mai putea veni în ajutor: era singur!

*

Tarni se oprise dintr-odată, cuprins pe neaşteptate de nelinişte.

— E în regulă? îl întrebă artificialul.

Celălalt evită să-i înfrunte privirea întrebătoare, clătină din cap şi continuă să urce scările, încet, ca şi cum fiecare treaptă ar fi fost tot mai înaltă, tot mai îndepărtată.

O uşă de la etajul superior se deschise şi o lumină stinsă pătrunse pe palier; în prag apăru o figură slabă, exagerat de înaltă.

— Cine sunteţi? Ce vreţi? urlă el cu o voce plină de furie.

— Ziarişti – se grăbi să răspundă Mosseg. Vrem să-i luăm un interviu lui Mada, Tatăl cel Bun.

— Minţi! rânji lunganul. Tu eşti un monstru care nu a fost născut din pântec de femeie, şi cu tine mai este şi un poliţist care a persecutat vreme îndelungată fraţii din acest ţinut.

Tăcu, şi în liniştea care se aşternuse din nou în casă se auziră imediat după aceea pe neaşteptate strigătele a o sută de guri. Niac se cutremură, se dădu la o parte, iar pe uşă ieşiră în grup mai mulţi indivizi furioşi care ţineau în mâini drugi de fier şi cuţite. Tarni rămase năucit şi

înspăimântat. Purta un pistol în haină, într-o clipă ar fi putut să-l scoată şi să-l oprească pentru totdeauna pe Niac şi pe discipolii săi, dar nu reuşi nici măcar să schiţeze vreun gest. Îl privi uluit pe un tânăr mulatru care se repezise asupra sa strângând în mâini o lamă argintie, gata să-l lovească… Aşteptă resemnat, însă acesta trecu mai departe. Artificialul din spatele său nu şovăi, trase şi agresorul se prăbuşi la pământ cu un urlet de durere.

— Fugi! strigă Mosseg, însoţind ordinul cu o smucitură care îl zgâlţâi pe poliţist din încheieturi şi îl făcu să iasă din transa în care căzuse.

Fugiră amândoi în jos pe scări, sărind peste trepte, căutând lumina protectoare a zilei.

— Eu l-am mai văzut pe individul acela! reuşi Tarni să exclame în sfârşit, reuşind să iese din inerţia în care căzuse.

— Repede – îl zori artificialul în timp ce trăgea încă pe coridorul întunecat. Vor avea grijă oamenii mei să-i pună la punct pe aceşti nemernici.

Ajunseră în străduţă şi se împiedicară de corpul unui om cu capul sfărâmat.

— Isuse Cristoase! Dar ce se întâmplă aici?

Trupurile erau răspândite peste tot prin curte şi aveau în comun o mare pată de sânge care, în şiroaie închise la culoare, curgea spre gura unui canal de scurgere. Ceva mai departe, o hoardă de oameni urlând fugăreau câteva figuri care alergau de-a lungul străduţei, în timp ce de la ferestrele clădirilor alţi furioşi aruncau asupra lor cu pietre. Peste zgomotul îngrozitor al mulţimii se suprapuneau din când în când rafale de armă şi gemetele celor răniţi.

— Îi măcelăresc… – şopti contrariat căpitanul.

— Să nu ne mai gândim la asta acum – îi ordonă celălalt. S-o luăm în sens contrar, nu vom putea face faţă la toţi oamenii ăştia.

Celălalt ascultă şi, lipit de pereţii caselor pe lângă care

trecea, alergă în direcţia indicată. Abia făcuseră câţiva paşi, când auziră o voce isterică strigând în spatele lor:

— Asasinilor! Asasinilor!

Tarni rămase cu ochii pironiţi asupra chipului unei bătrâne cu părul zbârlit care se ivise de la parterul unei clădiri.

— Doamnă, – strigă el –, suntem de la poliţie, nu aveţi de ce să vă temeţi.

Ea însă îşi reluă strigătele şi deodată clădirile din jur prinseră viaţă; la fiecare fereastră apărură chipuri răvăşite, şi asupra celor doi ghinionişti se revărsă o ploaie de obiecte de toate felurile.

— Dar, oare, ce se întâmplă cu lumea asta? se întrebă poliţistul apărându-şi capul cu mâinile.

Mosseg de lângă el, trase o rafală în aer cu scopul de a-i intimida pe ceilalţi.

— N-avem timp pentru explicaţii! exclamă el. Trebuie să ne cărăbănim cât mai repede posibil.

Colegul său nu avu nimic de obiectat; tocmai se ferise de un vas cu muşcate care se făcuse ţăndări la picioarele lui, încât vreme de mai multe clipe pline de pericole alergă pe urmele artificialului apărându-se cu braţele de obiectele care curgeau asupra lui de pretutindeni. Îl cuprinse o cumplită durere când ceva îl lovi la umăr şi se rostogoli izbindu-se de o grămadă de cutii îngrămădite pe trotuar. Totul i se înceţoşă până când cineva îl înhăţă cu putere de un braţ şi îl târî la adăpostul unui gang.

— Aleargă, aleargă! auzi o voce chiar în urechi, în timp ce urletele mulţimii de urmăritori se făceau auzite tot mai aproape; în brambureala aceea i se păru că aude deasupra capului zgomotul produs de un avion. Începu din nou să alerge simţind cum îi vâjâie capul şi cum inima i se zbate frenetic în piept.

Trecu parcă o eternitate; oriunde îşi îndreptau paşii dădeau peste oameni care ţipau şi alergau după ei. Întreg

oraşul lăsa impresia că este populat cu duşmani însetaţi de sângele lor. Apoi un elicopter de culoarea laptelui se lăsă pe stradă chiar în faţa lor.

— Nu te speria, sunt prieteni – îl linişti Mosseg, aruncându-se înăuntru printr-o uşă care se deschisese. Celălalt îl urmă şi se întinseră amândoi pe suprafaţa metalică alături de alte corpuri ghemuite în umbră.

— Câţi oameni am pierdut? întrebă Mosseg ridicându-se în şezut după un lung răgaz de odihnă.

— Din echipa noastră, trei – răspunse cineva. Dar în altele probabil că sunt pierderi importante: cei de pe acoperiş nu au avut nicio scăpare, au fost aruncaţi jos.

— Nu ştiţi nimic de Earl? Era un Hamilton, ca şi mine.

O linişte tristă se aşternu după această întrebare.

— De la bază nu ne-au avertizat că va trebui să ne luptăm cu toţi nebunii ăştia – protestă altul care se afla în carlingă, mai în spate. Nici măcar n-am avut pistoalele încărcate.

Tarni îşi reveni încet din leşinul în care căzuse şi începu să ia cunoştinţă de lumea din jur: pereţii de tablă, podeaua care vibra, câţiva artificiali ghemuiţi lângă el, dialogurile lor pline de ranchiună. Apoi văzu că unul dintre ei, chiar la picioarele sale, avea fruntea bandajată şi buzele încreţite sugerând o mută lamentaţie. Abia acum îşi aminti de durerea de la umăr şi, cu gesturi stângace, încercă să-şi scoată haina. Unul dintre artificiali se grăbi să-l ajute.

Îşi ridică privirile şi descoperi chipul dulce al unei domnişoare.

— Eşti rănit? îl întrebă ea.

El nu se grăbi să răspundă, şi atunci ea, cu un surâs, îi tăie cămaşa şi îi arătă o rană care se întindea de la baza gâtului până la cot.

— Nu mişca – îi ordonă infirmiera. Poate fi ceva rupt.

Poliţistul o ascultă şi simţi o deosebită plăcere când fetişcana îl atinse cu degetele ei uşoare pentru a urma de-a

lungul pielii conturul claviculei.

— A fost rău, nu? îl întrebă domnişoara în timp ce scotea din trusă nişte bandaje.

— Nu ne aşteptam la asta – admise el cu amărăciune. Madeii au apărut întotdeauna ca nişte oameni liniştiţi, creduli, de o blândeţe absolută.

— Tu ai fost cu Mosseg – îi aminti ea arătându-l pe artificialul care se ghemuise în spatele vehiculului într-o tristă însingurare.

Tarni confirmă.

— Era foarte legat de Earl – continuă infirmiera. Era ultimul care a mai rămas din familia lui. Dar tu nu eşti un… artificial, cum ne numiţi voi, nu poţi înţelege…

— Familie? repetă el nedumerit.

— Da, şi noi avem o familie, fără taţi şi mame sau alte rude, ci numai fraţi – îi explică domnişoara în timp ce îl bandaja. Toţi cei care se năşteau în acelaşi laborator, din aceeaşi cultură, căpătau acelaşi nume luat la întâmplare din cartea de telefon şi deveneau o familie, creşteau împreună, trăiau împreună. Îmi amintesc că în institutul unde m-am născut eu personalul ne trata cu răceală; noi, care eram doar copii, nu simţeam niciun pic de căldură, niciun pic de afecţiune, iată de ce fraţii noştri, surorile noastre reprezentau totul pentru noi: dincolo de ei nu era decât indiferenţa şi aversiunea… Scuză-mă, dar nu cred că este momentul pentru a povesti toate aceste lucruri. Iată, acum totul este în regulă. Nu ai nimic rupt. Când vom ajunge la bază îţi voi reface bandajul.

Şi se îndepărtă repede pentru a se ocupa şi de alţii.

Tarni rămase încurcat. Nu reuşi nici măcar să-i mulţumească; apoi, împins de instinct, se târî până lângă Mosseg şi, după o clipă de ezitare, îi puse o mână, pe umăr.

— Am aflat de Earl, îmi pare rău – îi şopti el.

Artificialul ridică atunci capul şi lăsă să i se vadă doi ochi plini de o tragică resemnare.

— Eram cincisprezece din aceeaşi cultură, toţi gemeni – suspină el privind în tavan. Din capriciu, experimentatorii de la laboratorul genetic au creat pentru fiecare o culoare deosebită a ochilor; pentru ei nu era decât un simplu exerciţiu, pentru noi cei din familia Hamilton era însă singurul element de distincţie; ochi verzi, roşii, de culoarea mării… ca cei ai lui Earl. Şi noi eram foarte mândri de asta… Iar acum toţi sunt morţi, toţi au fost omorâţi…

Poliţistul încercă să găsească nişte cuvinte de încurajare, apoi se mărgini să dea din cap, ca şi cum ar fi vrut să mai domolească într-un fel sentimentul de vinovăţie care încolţise în sufletul lui, şi în sfârşit spuse:

— Acum s-a terminat. De ani de zile n-au mai avut loc acţiuni împotriva artificialilor, lumea vă lasă în pace.

— Asta pentru că nu au mai fost autorizate şi alte naşteri – protestă cu tristeţe Mosseg. Dar ceea ce s-a întâmplat astăzi ne avertizează că vor începe iarăşi.

— Madeii nu s-au răfuit cu voi, putea să i se întâmple oricui.

Celălalt vru să răspundă, însă renunţă. Pentru o clipă, Tarni văzu în el un om, un om sărman singur-singurel, şi îl încercă ceva foarte asemănător milei.

— Azi mi-ai salvat viaţa – murmură el.

Artificialul îl privi adânc în ochi pe interlocutorul său şi schiţă un surâs.

— Şi tu ai fi făcut la fel în locul meu, n-are rost să mai vorbim.

Poliţistul îi dădu dreptate şi încercă să ignore răspunsul diferit care simţea că este pe punctul de a se naşte în mintea sa.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

„Niac, de ce nu ai vrut să mă asculţi?” Vocea Îngerului îi întrerupse starea de linişte care se înfiripase în el după luptă. Mino rămase singur în cameră, tolănit în fotoliul din imitaţie de piele, încă nedumerit după toate cele pe care le văzuse. Nervozitatea din primele momente acum se stinsese, la fel ca văicărelile răniţilor şi urletele mulţimii înverşunate; îl încerca, în ciuda golului interior în care se cufundase, un inexplicabil sentiment de vinovăţie pentru tot ce se întâmplase. La chemarea invizibilului său protector tresări şi instinctiv îl căută cu privirea pe interlocutor; apoi într-o lentă aducere aminte îşi dădu seama şi îi răspunse obosit:

— Mi-a fost frică… Dar ceea ce s-a întâmplat după aceea a fost îngrozitor: toţi morţii aceia…

„Necredinţa ta a provocat totul.”

— Nu, un moment… nu sunt vinovat, oamenii s-au dezlănţuit ca nişte posedaţi de spirite – protestă omul încercând să se descotorosească de îndoielile care-l frământau. Eu n-am vrut să se năpustească asupra acelor oameni înarmaţi… N-am făcut nimic să-i încurajez, mi-a fost doar frică şi am fost furios…

„Ar fi trebuit să ai încredere în mine, să-mi asculţi vorbele. Dacă te-ai fi ascuns printre ceilalţi madei nu ţi s-ar fi întâmplat nimic” – continuă Îngerul imperturbabil.

— Baliverne! Pe scări era un om al poliţiei, l-am recunoscut şi m-a recunoscut şi el pe mine. Sigur că nu puteam să mă ascund, eu ştiu prea bine cum procedează la

interogatorii tipi ca el! Dar ce a urmat după... Au fost sfârtecaţi oameni în bucăţi... Doar nu vrei să spui că eu sunt vinovat...

Îndepărtatul interlocutor nu se grăbi să răspundă, şi în acele clipe lungi Mino îşi aminti cu lux de amănunte ultima experienţă de viaţă trăită, şi încet-încet autocompătimirea fu înlocuită cu o vie dorinţă de a înţelege, de a găsi o explicaţie pentru tot ce s-a întâmplat.

— Îngerule, tu care ştii totul, explică-mi de ce m-am comportat aşa. De ce, când mă aflu în mijlocul mulţimii şi mă gândesc la Mada, acesta apare? Eu nu fac nimic deosebit, cu toate acestea...

„Niac, Niac, vei reuşi, oare, vreodată să accepţi realitatea fără să vrei încontinuu să ştii?” – îl certă Îngerul pe un ton convingător. „După atâtea şi atâtea minuni tu încă te mai îndoieşti, vrei explicaţii. Cu toate că numai cu foarte puţin timp în urmă ai văzut cu ochii tăi cum tineri, bătrâni, bărbaţi şi femei s-au năpustit împotriva acelor oameni înarmaţi numai pentru a te proteja pe tine, pentru a-l salva pe Niac, trimisul lui Mada. Mulţi dintre ei au înfruntat moartea fără niciun pic de ezitare numai pentru că au fost împinşi de credinţă, iar prin credinţă aceste rebuturi umane s-au transformat în giganţi. Cu timpul o să înţelegi şi tu. Dar acum încetează să te mai autocompătimeşti, nu mai şovăi, duşmanii noştri şi-au dat arama pe faţă şi nu-ţi mai poţi permite să dai frâu liber egoismului tău prostesc. Tu aparţii Azenegului, nu uita asta. A venit vremea să apari în public, să te arăţi; trebuie să le vorbeşti celor care cred în Mada şi în tine; au nevoie de o călăuză, de un sfat”.

— Nu ştiu ce să zic... mă simt foarte tulburat – murmură omul.

„Ei au înfruntat moartea numai pentru a te salva, iar tu pentru ei nu eşti în stare nici măcar să-ţi înfrângi slăbiciunile.?”

Un imprevizibil ecou al propriei conştiinţe îl făcu pe Mino

să tresară, un fel de flacără interioară care-l împinse să reacţioneze. Se ridică în picioare şi, cu un gest nervos, se eliberă de ultimele îngrijorări.

— Sunt gata! declară el.

„Bine, apari la fereastră şi repetă mulţimii ceea ce îţi voi spune eu. Aminteşte-ţi că eu voi fi tot timpul cu tine.”

O mulţime mută se îngrămădise în curtea interioară, la ferestrele şi pe terasele din jur; numai o piaţă rămăsese neocupată, şi acolo zăceau, întinse pe cearşafuri albe, trupurile celor căzuţi. Niac îi privi în tăcere şi în timp ce zăbovi cu privirea pe îngrozitoarea recoltă a morţii, simţi cum lacrimi grele i se scurgeau pe obraji, în timp ce cuvintele se revărsau violente. După atâtea spaime, o plăcere discretă i se înfiripă în trup, o plăcere care izvora din noua stare de siguranţă, din sentimentele de extatică admiraţie pe care o emana pădurea de chipuri cu privirea ridicată spre el, din sentimentul de putere pe care îl percepea. El era Niac, apărătorul Azenegului, spaima duşmanilor săi. Îi fu nespus de uşor să vorbească, să le amintească celor de faţă cruzimea adversarilor veniţi acolo înarmaţi pentru a ucide, să sublinieze sacrificiul martirilor şi victoria. Apoi le explică în ce fel să se descotorosească de cadavre, cum sa recupereze armele, cum să se organizeze pentru a deveni mai puternici.

— Astăzi, prieteni, diavolul şi-a arătat chipul, de astăzi nu mai este posibil să-i ignorăm prezenţa. Dacă vă uitaţi cu atenţie la corpurile slujitorilor săi veţi descoperi din perfecţiunea formelor monstruoasa lui origine: ei s-au născut nu din dragoste, nu din carne, ci din nebunia ştiinţei umane, din capriciile savanţilor fără niciun Dumnezeu. Mada ne-a vorbit despre înţelegere şi respect, eu astăzi vă cer dreptate şi răzbunare.

Când se retrase de la fereastră era istovit, dar fericit. Îngerul tăcea, iar tăcerea lui echivala cu deplina aprobare: acţionase bine.

— Frumoase cuvinte, Prăjină, într-adevăr frumoase!

Omul tresări, pentru că nu îşi dăduse seama mai devreme că mai era cineva în încăpere. Îşi ridică privirea în direcţia de unde se auzise vocea şi se căzni să-l recunoască pe acel om scund, grăsan, cu ochi bovini, dichisit ca un mare domn.

— Tu, aici! spuse el în sfârşit.

CAPITOLUL AL ŞAISPREZECELEA

Pentru înmormântarea victimelor nu avusese loc nicio ceremonie deosebită, niciun fel de slujbă, nimic în afară de afişarea unei liste de nume la intrarea în cantină. Pe de altă parte, când un artificial murea, nu erau nici rude care trebuiau anunţate, nici incomoda problemă de a explica cine ştie cui de ce unul dintre cei dragi murise. Dar acea indiferenţă aparentă nu-l împiedică pe Tarni să perceapă o realitate cu totul diferită: ceva. se schimbase la fermă, ceva care se respira odată cu aerul proaspăt al câmpurilor, ceva care se auzea în liniştea apăsătoare întreruptă doar din când în când de mugete uşoare venind dinspre grajduri, ceva care se putea citi în ochii acelor creaturi tragic de însingurate. Acea comunitate părea o epavă în derivă, un ultim bastion al existenţei lor pe care o duceau suportând angoasa de a fi permanent asediaţi de un univers ostil şi unde se descătuşa cu îndărătnicie dorinţa de a nu ceda.

În timp ce se afla în sala operativă, poliţistul, străin cu totul de acel microcosmos de emoţii, încercă zadarnic să descifreze pe chipurile celor prezenţi vreun semn de durere ascunsă, de mânie, dar nu reuşea să desluşească altceva decât o deplină atenţie asupra imaginilor de pe ecran care rememorau tragicul eveniment din ziua care abia trecuse.

— Aceste secvenţe au fost transmise la o jumătate de oră după nenorocire – îi explică Noyen închizând televizorul. A fost reluată apoi de mai multe emisiuni informative.

— N-am observat nicio cameră de luat vederi în mulţime – interveni Tarni, emoţionat că revăzuse în acele imagini

propria sa experienţă. Versiunea lor este că noi ne aflam acolo pentru a masacra oameni fără apărare… N-au scos un cuvânt despre agenţii linşaţi de mulţimea înfuriată.

— Desigur – răspunse generalul. Totuşi, asta este o problemă secundară. Pe noi ne interesează doar că Mada, sau un altul pentru el, a schimbat tactica: a întors împotriva noastră capcana pe care i-am întins-o, a demonstrat că ştie să-şi controleze până în adâncul inimii adepţii pe care îi are, încât îi poate transforma în fanatici sângeroşi cărora nu le mai pasă de propria viaţă şi, mai mult decât atât, se bucură de sprijinul televiziunii, deci se bucură de sprijinul unor persoane mult mai puternice decât bieţii idioţi care strâng lucruri vechi de pe străzi. Asta înseamnă că suspiciunile noastre se adeveresc.

— Eu înţeleg din ce în ce mai puţin – admise dezamăgit poliţistul. Când superiorii mei vor afla că eu însumi mă aflam în mijlocul acelui masacru…

— Îmi asum eu toată răspunderea – îl asigură Noyent. Oricum, este mai bine ca dumneavoastră să rămâneţi încă la fermă. Acum madeii vă cunosc, nu vă mai puteţi întoarce acolo.

Tarni îi dădu dreptate.

— Da, individul acela din uşă… Unul aşa de înalt şi de slab nu se poate uita! Era împreună cu Mada în ziua aceea în parc, era unii dintre cei doi care îl însoţeau.

— Numele de Niac nu vă aminteşte nimic?

— Nu, absolut nimic.

Generalul dădu să răspundă, însă ţârâitul telefonului îi atrase atenţia. Vorbi încet în receptor şi, în sfârşit, îşi ridică faţa brăzdată de trecerea anilor, şi pe chipul său fulgeră o privire iritată.

— Iar avem încurcături – murmură el. Însuşi guvernatorul şi şeful poliţiei Megovern se îndreptă spre noi.

— Această bază ar fi trebuit să rămână secretă – îi aminti Mosseg.

— Cineva din minister probabil că a vorbit – răspunse sec Noyent. Îi voi primi în biroul meu. Voi doi nu vă arătaţi o vreme, sau cel puţin nu împreună. Tu, Mosseg, să faci cercetări în legătură cu reţeaua de televiziune care a transmis ştirile şi încearcă să afli cine se ascunde în spatele afacerii. Dumneavoastră, căpitane, să fiţi pregătit pentru a vă întâlni ou suporterii dumneavoastră; în mod sigur vor dori să vă vorbească. Având în vedere gravitatea situaţiei, v-aş ruga să spuneţi doar strictul necesar. Am încredere în buna dumneavoastră credinţă.

Poliţistul ieşi din încăpere cu mintea înceţoşată, oscilând între o acută senzaţie de frustrare şi orgoliul pentru încrederea pe care i-o acorda generalul. Şi-a considerat întotdeauna datoria ceva mai mult decât o simplă muncă: se aplecase asupra ei cu multă seriozitate, cu pasiune, cu spirit de sacrificiu. Nu fusese nevoit niciodată să recurgă la conştiinţa sa: a avut dintotdeauna siguranţa că lucrează în spiritul legii, mai presus de orice; fără fanatism, dar cu pasiune. Totuşi, în acele momente, ceva nelămurit se înfiripase în felul său de a fi: ar fi vrut să renunţe la uniformă, la protecţia pe care i-o oferea biroul său, la acele ordine de serviciu care confereau fiecărui gest al său pecetea desăvârşită a legalităţii. Se cufundase într-o nouă realitate, cu strania senzaţie că a trecut de partea cealaltă a baricadei. Fusese constrâns să facă un joc ale cărui reguli nu le cunoştea, iar, apoi, mai era şi acel ciudat blocaj mental care îl împiedica să…

— Căpitane, putem schimba două cuvinte?

Întrebarea îl prinse nepregătit. Privi îndelung automobilul negru care se afla în centrul curţii şi chipul care apăru la fereastră.

— Domnule viceguvernator – murmură el nesigur, ca un copil prins asupra faptului tocmai când făcea o ghiduşie.

— Urcaţi – îl invită celălalt. Guvernatorul este cu generalul, iar eu am preferat să mă ţin departe de ei… nu-

mi place să stau la taifas.

Tarni pătrunse în interiorul automobilului şi intră într-un mic salon, îngust dar confortabil, şi se aşeză pe un fotoliu anatomic deosebit de moale.

Viceguvernatorul îi oferi de băut, apoi, după un schimb de priviri pline de înţeles cu şoferul care se grăbi să coboare, îi spuse:

— Căpitane, ce puteţi să-mi spuneţi despre acest nou măcel?

Poliţistul se strădui să fie prudent.

— Televiziunea a prezentat deformat evenimentele – îi explică el, încercând să se arate cât mai neutru posibil. Mulţimea aceea de oameni furioşi ne-a atacat fără motiv; am fost în legitimă apărare.

Celălalt admise îngrijorat.

— Aţi fost şi dumneavoastră acolo? nu-i aşa? Îmi închipuiam. Acel Noyent a organizat totul de aşa manieră încât să rezulte că şi poliţia este implicată, aşadar nu putem acuza Serviciile Speciale de nimic fără să nu intrăm şi noi în bucluc. Nemernicii aceia foarte vicleni…

— Nu înţeleg – şopti Tarni.

— Nu mă miră deloc – admise celălalt, care nu se găsea deloc în largul său în acel loc, neştiind dacă este bine să-l privească în continuare cu insistenţă pe căpitan sau să spioneze clădirile din jur şi puţinele persoane care se mişcau prin curte.

— Dumneavoastră lucraţi într-un sector periferic, nu sunteţi implicat în certuri politice şi nu intraţi în contact cu centrele de putere… dar nu puteţi să fiţi chiar atât de naiv încât să credeţi că tot ce v-au spus artificialii este adevărat!

— Dar eu nu am găsit nimic ciudat în asta – minţi poliţistul. Doar a fost o infiltrare în computerele statale şi…

Cel de lângă el nu-l lăsă să continue.

— Dar v-aţi întrebat de ce, oare, spuma Serviciilor Speciale se interesează atât de mult de acel Mada? Un

şarlatan, un smintit care îşi face prozeliţi printre marginalizaţii societăţii într-o zonă cum este a noastră, unde nu există nici baze militare, nici fabrici strategice, unde nu există nimic important. Nu, trebuie să mai fie un alt motiv tainic care i-a determinat pe artificiali să se adune în această zonă şi să scotocească peste tot!

Tarni îşi ascunse propria tulburare.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc – murmură el. Nu sunt decât un poliţist, nu prea pricep lucrurile astea…

Viceguvernatorul se încruntă, îl ţintui cu privirea pe căpitan şi pentru o clipă dădu impresia că-i citeşte gândurile judecându-le la rece.

— Sunt sigur că nu sunteţi de partea lor – declară el. Mai întâi pentru că nu sunteţi unul de-ai lor, apoi pentru că v-am examinat documentele de serviciu, totul este impecabil, chiar mă mir cum de nu aţi ajuns decât la gradul de căpitan. Aşadar vreau să fiu sincer cu dumneavoastră: mi-e frică. În aceşti ultimi ani au murit prea multe persoane importante: bancheri, ziarişti, asesori, un primar. Toţi erau oameni care se interesau de chestiuni inerente sectorului de investiţii publice sau ocupau chiar posturi de conducere. Fie moarte naturală, fie accidente aparent normale, pare să fie un capriciu al destinului ca persoanele care dovedesc un anumit talent, să aibă viaţa scurtă, mai ales în acest oraş, în timp ce alţii, cum ar fi generalul Megovern, care sunt proşti de dau în gropi, sunt sănătoşi şi au o viaţă lungă…

— Vă gândiţi că este lucrătura artificialilor? întrebă poliţistul simulând o curiozitate infantilă.

— Sunt sigur de asta. Dar nu vă temeţi, căpitane, – continuă viceguvernatorul –, nu vreau să vă implic în afaceri care privesc statul… În această metropolă însă ceva este pe punctul de a se schimba, ceva care nu mi-a scăpat nici mie şi nu a scăpat nici altora care sunt capabili să-şi utilizeze capul. Se pare că suntem pe punctul de a se întâmpla ceva extraordinar: Serviciile Speciale şi Mada sunt

vârfurile a două iceberguri care sunt pe punctul de a se ciocni, iar noi ne aflăm exact la mijloc. Avem tot dreptul să ştim şi de ce!

Poliţistul îi dădu dreptate. Ar fi vrut să stimuleze acel dialog, să-şi arate propriul interes, dar ceva îl făcu să renunţe.

— Nu reuşesc să vă urmăresc explicaţiile – murmură el. Ce doriţi de la mine, domniile?

— Nimic mai mult decât ceea ce faceţi acum – îi răspunse celălalt dezamăgit de întrebare. Datoria dumneavoastră. Să uitaţi tot ce v-am spus, iar dacă veţi afla că am murit, să nu credeţi ce scriu ziarele: eu pleznesc de sănătate.

Era amărăciune şi nelinişte în acele cuvinte. Îi deschise uşa vehiculului şi aşteptă să coboare. Tarni se grăbi să execute acel ordin nepronunţat şi salută.

— Căpitane – îl strigă din nou sec guvernatorul. Ce ştiţi despre operaţia Geneza?

Căpitanul îl privi întrebător.

— Faceţi o anagramă – surâse viceguvernatorul şi dispăru în automobil.

Poliţistul rămase din nou singur în curtea fermei, în bătaia unui vânt rece care îi sfârteca faţa şi care aducea cu sine, dinspre nord, picături ascuţite de apă îngheţată. Creierul însă îi fierbea, ceva în interiorul său se rupsese definitiv şi descoperi că nu mai are certitudini.

— Sunteţi aşteptat în biroul generalului – îi aminti un tânăr artificial ivit ca din pământ.

Pe neaşteptate, acel chip perfect, curat, i se păru ostil şi ameninţător. Salută şi se grăbi să ajungă în locul indicat. Acolo, într-un şir nesfârşit de prostioare, trebui să suporte dăscăleala lui Megovern pentru că nu au ştiut să evite incidentele.

Guvernatorul, într-o parte, aproape că aţipise şi, în sfârşit, Noyent interveni pentru a garanta că poliţistul se comportase mai mult decât onorabil, se scutură şi ieşi din

starea de moleşeală, apoi holbând ochii tâmpi, îşi aminti că este vremea prânzului şi întrebă dacă au ceva bun la cantină.

Fu însoţit afară, şi Tarni se regăsi din nou singur cu gândurile sale; o iluminare neaşteptată îl făcu să descopere cheia unei enigme care îi scăpa de multă vreme printre degete:

— Azeneg! Nu era altceva decât Geneza în sens invers! exclamă el şi, deodată, toate celelalte nume căpătară şi ele un înţeles: Adam, Cain…

CAPITOLUL AL ŞAPTESPREZECELEA

Carl se îngrăşase peste măsură. Faţa lui mare devenise rotundă şi radioasă ca soarele la amiază, iar gura sa, nu demult o vizuină de dinţi murdari şi cariaţi, încreţită permanent într-o grimasă de tristeţe, acum nu făcea altceva decât să surâdă, arătându-şi splendizii incisivi de fildeş. Era îmbrăcat în haine luxoase, iar pe degetele-i butucănoase sclipeau provocator inele încărcate cu diferite pietre preţioase. Cu puţină vreme înainte abia dacă era în stare să îngaime două vorbe şi ţinea mereu ochii în pământ incapabil să privească în faţă pe cineva. Carl cel nou vorbea întruna şi într-o limbă curată, îşi privea de sus interlocutorii, aşa cum numai un stăpân îşi poate permite să-şi privească supuşii, şi se comporta ca şi cum toată lumea ar fi fost a lui. Mino se strădui să reacţioneze împotriva neplăcutei senzaţii de inferioritate care-l cuprinsese.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el.

Celălalt nu înţelese, şovăi, dar până la urmă răspunse:

— Sunt tot eu, vechiul tău prieten Carl. Îţi par atât de schimbat?

Îşi studie cu atenţie propria imagine reflectată într-o oglindă, se împăună şi reluă:

— Pentru Dumnezeu, Prăjină, doar nu mă găseşti cumva prea grăsan, da? Esteticianul mi-a recomandat să fiu aşa: susţine că îmi va fi mult mai uşor să mă afirm social. Nici n-ai idee care sunt noile mele îndatoriri: şedinţe la consiliul de administraţie, cocteiluri în lumea bună, la televiziune… Eram acolo afară în timp ce vorbeai. Fantastic, ai fost

fantastic! Vei intra în emisie la orele de maximă audienţă şi toată naţiunea te va cunoaşte. O figură uscăţivă, tenace, cât se poate de naturală, fără niciun fel de concesie făcută frumuseţii: realism, realism, iată de ce are nevoie lumea! Tu vei fi idolul mulţimilor…

— Pentru Dumnezeu, Carl, ajunge!

Prietenul tăcu nedumerit.

Mino se apropie de el şi îl privi adânc în ochi.

— Spune-mi adevărul: şi tu ai Înger în tine?

Celălalt şovăi, dar nu avu nevoie să răspundă, ci aplecă doar capul.

— Ce ne-au făcut şi de ce? continuă lunganul neliniştit. Nu mai suntem stăpâni pe capetele noastre… Îţi dai seama că ne manevrează de la distanţă ca pe nişte marionete? În plus… astăzi, toţi acei morţi… Nu ştiu de ce, dar mă simt responsabil, ca şi cum eu i-aş fi trimis la măcel!

— Tu nu ai destulă credinţă – îl dojeni dulce prietenul său. Continui să te îndoieşti, să cauţi cauzele lucrurilor care se întâmplă, ca şi mai înainte, iar în felul acesta continui să suferi. Da, şi eu am un înger care-mi sugerează ce să spun, ce să fac, chiar şi ce să gândesc… Cu toate astea eu am încredere în Mada, în Azeneg, în ceva care va schimba lumea. Eu cred în tot, iar acum mă numesc Leba, marele domn. Dar îţi dai seama? Idiotul de Carl stăpâneşte jumătate din ţară, primarul mi se adresează cu tu, iar guvernatorul mă invită cu regularitate acasă la el la sfârşit de săptămână… Eu care scormoneam prin gunoaie! Mino, trebuie să încerci să fii ceva mai săritor, mai ascultător. Eşti braţul drept al lui Mada, ai nişte responsabilităţi şi o să vezi, chiar dacă acum nu ţi-e totul foarte clar: te aşteaptă un viitor inimaginabil.

— Vorbeşte Îngerul, nu-i aşa?

— Da, însă eu cred în ceea ce spune.

Lunganul ar fi vrut să riposteze, dar acum ştia deja ce avea să urmeze: la primele simptome de furie ceva sau

cineva l-ar fi liniştit, ca şi cum l-ar fi anesteziat, şi ar fi devenit un idiot fericit vreme de câteva ceasuri.

— Ai dreptate – minţi el suspinând. Sunt prostul dintotdeauna care nu înţelege, scuză-mă! Vorbeşte-mi un pic despre tine. L-ai întâlnit cumva din întâmplare pe Mada? Ştii pe unde se află?

Prietenul se lumină.

— Mada îşi continuă misiunea în alte zone ale oraşului – îi explică el. Nu ştiu unde, însă periodic îi trimit bani... Ştii ce bine este să fii bogat!? Pot să cumpăr orice, orice! La început nici nu-mi dădeam seama, totul s-a întâmplat pe neaşteptate: într-o dimineaţă m-am trezit şi mă aflam într-o altă lume...

Mino sorbi fluviul de cuvinte prefăcându-se a fi de acord, dar cu gândul era în altă parte. Acele ultime, dar intense ore îi fumizaseră multe elemente noi, elemente disparate ale unui mozaic prin care ar fi putut pricepe câte ceva. Iar el, în ciuda a tot şi a toate, era hotărât să meargă până la capăt.

— ...drace, eu vorbesc, vorbesc şi timpul zboară – conchise Carl privindu-şi cadranul ceasului de mână sclipind de pietre preţioase. Acum chiar că trebuie să plec. Îngerul mi-a amintit că am o sarcină importantă. Dar o să vezi, vom mai avea ocazia să stăm de vorbă ca mai demult.

— Îmi pare rău – îi spuse Prăjină însoţindu-l spre uşă.

— Şi mie – fu de aceeaşi părere prietenul, oprindu-se încă o dată să-şi admire chipul în oglindă. Nu m-am îngrăşat prea mult, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles – îl încurajă celălalt.

— Era să uit motivul principal al vizitei mele – îşi aminti Carl şi scoase din buzunarul hainei un plic voluminos. Ţine, după tot ce s-a întâmplat este necesar să ai pază personală.

Ieşi, iar Mino rămase singur, ţinând mâna încă întinsă şi având în ea plicul abia primit. Îl deschise şi se pomeni că

are în faţa ochilor un teanc de bancnote strălucitoare.

„E timpul să pleci” – îi aminti Îngerul, care se dovedi şi de data aceasta inoportun ca totdeauna.

— Dar toţi morţii şi răniţii aceia?

„Nu te îngrijora pentru ei, Leba a început deja să ia măsurile necesare. În schimb, tu trebuie să părăseşti acest loc, aici nu mai eşti în siguranţă. Strânge vreo zece tineri, închiriază nişte maşini şi părăseşte localitatea. Vom vedea după aceea ce mai avem de făcut.”

Mino percepu un iz de nervozitate în vocea interlocutorului său secret şi în mod inexplicabil se bucură.

— La ordinele dumneavoastră, şefule – murmură el şi ieşi din cameră.

*

Noaptea căzu pe neaşteptate, după o după-amiază petrecută rătăcind fără scop prin suburbiile metropolei până când, mai nervos ca oricând, Mino se hotărî să se oprească la un motel oarecare, determinat în plus şi de necesitatea ca însoţitorii săi să se odihnească.

„De ce nu dormi?” – îl întrebă vocea păzitorului său după ore întregi de linişte.

Niac se întinse prin întuneric şi deschise larg ochii într-un inutil gest de sfidare a neantului care-l înconjura.

— N-am chef – răspunse el în duşmănie.

„Mâine va trebui să te deplasezi în alte locuri, ai face mai bine să te odihneşti.”

— Unde mă trimiteţi de data asta? mormăi omul.

„Apariţia ta la televiziune a fost mare succes pentru misiunea noastră, trebuie să profiţi de asta. Pentru astăzi am stabilit o întâlnire cu ziarişti, apoi vei merge într-un oraş din apropiere şi vei fonda noi familii.”

— Să se ocupe Carl de toate acestea acum, el care are tot ceea ce doreşte!

„El are altceva de făcut: trebuie să procure fondurile pentru misiunea noastră, să contacteze persoanele importante şi aşa mai departe.”

Mino nu mai continuă discuţia, pentru că în mod sigur nu se putea gândi că ar putea s-o scoată la capăt cu Îngerul. Se dădu jos din pat şi pe bâjbâite ajunse la uşă. Dar, la apariţia sa, gardienii tresăriră. Erau doi tineri, un flăcău şi o fată, şi îi zâmbiră. Niac o privi adânc în ochi pe fată câteva clipe: o brunetă care abia dacă împlinise optsprezece ani, deosebit de patetică, ţinând în mâini paleta de baseball pe care o strângea ca şi cum ar fi fost o armă ucigătoare. Pentru o clipă mângâie cu privirea acea făptură femeiască palpitând de viaţă, ar fi putut chiar să se întoarcă în cameră cu ea...

— Cum te cheamă? o întrebă el.

— Anny – răspunse fetişcana.

— De multă vreme eşti de-a noastră?

— L-am întâlnit pe Mada acum o lună şi a fost un lucru nemaipomenit...

Niac îi dădu dreptate. Dar în faţa entuziasmului pe care-l arăta fata simţi cum intenţiile i se risipesc, se mulţumi să-i dea un bobârnac sub bărbie şi o rugă să rămână la post, în timp ce el se îndepărta de-a lungul coridorului. Puţin după aceea ieşi afară într-o curte înconjurată de un mic zid tencuit. Auzi un câine lătrând undeva departe, pe cineva fredonând într-o căsuţă din apropiere, simţi un uşor miros de gunoaie în putrefacţie... Se pomeni singur plin de gânduri nelămurite.

„Niac, fugi!” strigă limpede în mintea sa vocea nedespărţitului consilier.

Dar omul şovăi.

— Ce se întâmplă acum? întrebă el în şoaptă.

„Te paşte o mare primejdie” – insistă Îngerul. „Nu mai pune întrebări, fugi din locul acela, chiar acum.”

— Şi ceilalţi? Mai sunt zece tineri aici...

„Fugi!” – îi ordonă Îngerul, dar de data aceasta vocea îi fu însoţită de o zguduitură neaşteptată care parcă îi aprinse creierul. Mino nu mai putea şovăi, acea explozie de energie dureroasă îl constrânse să se mişte. Alergă spre zid, sări peste el şi o luă la sănătoasa pe o străduţă întunecată acoperită de nisip şi muguri de ciment care se fărâmiţau sub paşii lui. Nu mult după aceea se auzi un zgomot puternic, apoi altul şi gemete gâfâinde ale unei voci tinere. O revăzu o clipă pe Anny cu paleta ei caraghioasă şi simţi cum îl încearcă plânsul.

— Ce se întâmplă? întrebă el, încă gâfâind.

„Artificialii! Probabil te-au urmărit până la motel. Din păcate ne-am dat seama prea târziu şi ne-au surprins. Continuă să te mişti, nu te opri, nu trebuie să te prindă.”

— Dar… eu mă gândeam…

„Nu credeai că poţi fi în pericol?” – îl ironiză Îngerul. „Crezi că eşti invulnerabil? Imediat ce ajungi în stradă, opreşte-te, vom trece să te luăm.”

Prea multe evenimente noi şi oboseala alergării îl istoviră: veneau să-l ia… artificialii i-au surprins… ceva la tâmple… Simţi până la urmă sub picioare contactul dur cu asfaltul.

— Sunt în stradă – şopti el.

„Bine, te-am localizat, peste puţin vom sosi acolo: suntem cu un autocamion care are însemnele pentru transportul de detergenţi. Bagă de seamă, mai este şi un elicopter care survolează zona. Nu te încrede în întuneric pentru că au instrumente care pot să te individualizeze indiferent dacă este sau nu lumină, rămâi mereu sub vreun copac.”

Imediat după aceea, în bezna nopţii, întrezări o siluetă mare şi întunecată care venea spre el. Când fu mai aproape îşi dădu seama că este vorba de un autocamion pentru transporturi de containere şi care arăta destul de rău; pe remorcă era scris cu litere gigantice o inscripţie publicitară

în culori vii. Vehiculul trase lângă el şi se deschise o uşă prin care se strecură o firavă lumină albăstruie.

— Urcă! îl îndemnă o voce.

Mino apucă mâna care ieşise şi fu tras cu putere în cabină în timp ce camionul îşi reluă cursa.

Se pomeni într-o ambianţă cu totul neaşteptată: toţi pereţii erau acoperiţi cu instrumente, ecrane colorate, tablouri pe care se desfăşurau linii luminoase; în faţa acestora, pe scăunele bine ancorate în podea, doi oameni în cămaşă, având capetele acoperite cu nişte căşti argintii, dădeau impresia că formează corp comun cu aparatele. Mai departe, un perete transparent separa zona unde se aflau de o cameră mică; în ea nu era decât un singur pătuc de care atârnau centuri de piele. Totul i se păru familiar, chiar dacă nu fu în stare să-şi explice de ce. Urmă o lungă tăcere iar el îl privi insistent pe omul care-l ajutase să urce.

— Cine sunteţi voi? întrebă el în cele din urmă, apucându-se de o bară de fier pentru a face faţă unei neaşteptate zdruncinături a vehiculului.

— Îţi vom răspunde la toate întrebările mai târziu, acum spune-mi dacă eşti rănit – îi răspunse unul dintre ei. Nu avea vocea Îngerului.

Mino negă.

Celălalt păru că răsuflă uşurat.

— Ne-au individualizat, Randall – îl avertiză celălalt. Un radar cu microunde, probabil din elicopter.

— Activează sistemul de bruiaj al comunicaţiilor! îi ordonă cel care-l interogase pe Niac. Trebuie să ne strecurăm cât mai repede posibil. Avertizează şi centrul de comandă.

Randall părea să fie şeful, iar Mino, pentru care totul era de neînţeles, aproape că îl sfidă ţintuindu-l cu privirea în aşteptarea unui răspuns la întrebarea sa. Însă celălalt nici nu se sinchisi; poate că pentru el Niac, braţul drept al lui Mada, nici nu conta cine ştie ce. Pentru câteva minute care

nu se mai terminau se aşeză în spatele celor doi tehnicieni şi rămase cu ochii ţintuiţi asupra ecranelor pe care se încrucişau, mureau şi se năşteau dâre de lumină.

— Suntem pierduţi, ăştia au ce au cu noi!

— Nu vorbi, continuă să le bruiezi transmisiile, îl dojeni Randall.

Timpul parcă încremenise într-o aşteptare pe care Mino nu înţelegea să o suporte la nesfârşit.

— Cine sunteţi? Am dreptul la o explicaţie!

Omul de lângă tabloul de comandă îl privi nervos.

— Fă-l să tacă! bombăni el. Avem şi aşa destule probleme şi toate numai din vina lui... Puteau să-l lase în plata Domnului, el era sacrificabil!

— Nu, Niac este important – îi răspunse Randall. Tu gândeşte-te cum să scapi de elicopter, de musafirul nostru mă ocup eu.

— Dar nu spuneai că profesorul îl ţine mereu sub control? Noi trebuia doar să-l urmărim de la distanţă şi să operăm...

— Ajunge, Tony!

Celălalt ascultă şi se concentră cu un aer îmbufnat asupra aparatelor. Dar asta nu fu decât o scurtă paranteză.

— Peste câteva minute vor fi deasupra noastră. Am reuşit iniţial să-i îndepărtăm cu false semnale radar, dar acum şi-au dat seama şi tocmai se întorc. Pentru noi acesta este sfârşitul.

— Nu-i chiar aşa – observă Randall sigur pe el. Ei îl caută pe Niac, aşadar...

— Cine înţelege ce vrei să spui e om mare – protestă vecinul. Mai înainte ne dădeam de ceasul morţii să-l salvăm, iar acum...

— Acum situaţia este alta. Avertizează postul de comandă că încetinim şi ne apropiem de marginea străzii atât cât este necesar să sărim. Apoi fugiţi cât mai repede posibil; ne vom regăsi la locul ştiut.

— De ce, cobori şi tu?

— Fă cum îţi spun, n-avem vreme de pierdut cu vorbe goale.

În timp ce vorbea se apropie de uşa de la intrare şi o deschise larg. Năvala de lumină care intră prin deschizătură dezveli, în toiul nopţii, marginile neregulate ale drumului care alergau iute. În ambianţa neîntinată a acelui interior pătrunseră zgomotul ostil al motorului, nori de pulbere invizibilă şi miresmele câmpurilor din jur. Apoi lumea de afară îşi opri cursa nebunească şi căpătă contururi mai precise: iarba de pe marginea drumului, tufişuri, cerul întunecat.

— Curaj, Niac, sări!

Lunganul şovăi. Randall îl îndemnă din nou dar îşi însoţi vorbele cu un gest hotărât al mâinii care îl apucă de umeri şi îl îmbrânci spre uşa deschisă.

„Sari” – interveni Îngerul. „Sari înainte de a fi prea târziu.”

Mino se simţea prea dezorientat pentru a se mai putea opune. Îşi mai aruncă o ultimă privire asupra instrumentelor, la pătucul care i se părea familiar, la cei doi oameni aplecaţi asupra aparaturii şi, fără să mai ezite, se aruncă, urmat imediat de celălalt. Se rostogoli gemând printre tufişurile umede, şi invizibile pietre îl loviră cu îndârjire până când se opri. Îşi permise câteva secunde să asculte cum inima i se zbătea nebuneşte în piept şi apoi se ridică în picioare urmărind cu privirea vehiculul care se îndepărta în noapte. Avea farurile aprinse şi el urmări luminile roşii din spate până când acestea deveniră minuscule puncte imperceptibile. Apoi totul pieri într-un fulger orbitor care cutremură de lumină contururile lucrurilor din jur. Omul rămase înmărmurit şi în urechi îi răsunau încă ecourile exploziei. „Sacrificabili” se gândi el. „Erau vieţi sacrificabile” – şi se pomeni că râde prosteşte, sfidând cu acest gest isteric cerul înstelat care se arăta cu totul indiferent la acea nebunie neaşteptată.

— Niac, eu ştiu că ai multe întrebări să-mi pui. Sunt aici tocmai pentru a-ţi răspunde – murmură Randall în spatele său. Dar mai întâi să ne îndepărtăm.

Zgomotul unui elicopter sublinie acele cuvinte, iar lunganul nu avu încotro şi trebui să se supună.

— Da, să plecăm de aici, o să vorbim mai târziu… mai liniştiţi.

CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA

Fata semăna cu o traistă aruncată în dezordine pe pătuc, chipul ei era alb încât abia se putea deosebi de cearşaf, iar privirea ei absentă era orientată spre un punct nedefinit din tavan. Doi tineri artificiali tocmai o eliberau de hăţişul de ventuze şi de sonde cu ajutorul cărora o puseseră în legătură cu monitoarele care continuau să pulseze pe un cărucior din apropiere.

Tarni asistase la interogatoriu fără să simtă niciun fel de emoţie mai deosebită, chiar dacă ceva misterios din sinele său era de partea prizonierei, acum totul se terminase, se simţea cumva îndurerat din cauza acelui epilog rapid.

— A murit – şopti el stânjenit.

— Probabil din cauza şocului, creierul său nu a fost capabil să facă efortul necesar… Se mai întâmplă câteodată.

— Dar astfel am aflat că nu era Mada, ci numai Niac – comentă Noyent, ignorând cu o indiferenţă absolută corpul dezvelit al tinerei. Şi a reuşit să scape, în ciuda a tot ce am organizat.

Mosseg confirmă.

— Această operaţie a fost alcătuită fără niciun fel de planificare sau înştiinţare a organelor locale; am plasat oameni în jurul cartierului unde a avut loc masacrul şi imediat ce Niac s-a pus în mişcare noi l-am urmărit în timp ce am adunat în grabă un grup de atac. Am acţionat cu cea mai mare repeziciune şi în secret, având comunicaţiile radio reduse la minim şi n-am folosit decât comanda

centrală… şi cu toate acestea ei au aflat la timp pentru a-l scăpa pe omul căutat de noi.

— Nici mie nu mi s-a spus nimic până în ultimul moment – preciză Tarni pe un ton de amărăciune.

— Ne scuzaţi, căpitane – replică prompt generalul, îmbunându-l cu un surâs. N-am avut la dispoziţie timpul fizic necesar pentru a-i chema pe toţi. Apoi întorcându-se spre artificial, adăugă: Nu mai rămâne decât o explicaţie: contactul cu cei din capitală.

— Este imposibil. A fost folosită linia laser de la satelitul prezidenţial: nu poate fi interceptată în niciun fel.

— Da, satelitul – repetă Noyent. Dar camionul acela suspect care a explodat imediat ce l-am surprins lângă zona de operaţii?

— Experţii noştri tocmai îl examinează, adică ceea ce a mai rămas din el. Am descoperit cinci corpuri, ceva cam multe pentru un asemenea mijloc de transport. Elicopterul nostru a trebuit să depună eforturi nu glumă pentru a-l putea ţine sub observaţie cu ajutorul radarului: se produceau la infinit alte interferenţe, dar se pare că ar fi încetinit cu puţin înainte de explozie.

— Atât cât să permită cuiva să coboare – comentă generalul.

Pentru o clipă închise ochii şi tăcu. Apoi, cu un suspin, îşi aruncă privirile asupra corpului din pătuc, dar imediat după aceea şi le îndreptă spre chipul lui Tarni, care se înfioră când îi întâlni privirea pătrunzătoare.

— Ceva îmi spune că suntem pe punctul de a greşi totul – conchise el. Descoperim infiltrări într-un centru de calcul periferic şi intervenim, ne împiedicăm de un individ cu o mutră isteaţă care se plimbă de colo până colo pentru a-şi face prozeliţi şi noi îl ţinem sub control. Atunci individul se dedublează, Mada dispare pur şi simplu, dar Niac continuă să se facă prezent, deci noi îl vom urmări pe Niac. Iar acesta, pentru a fi sigur că toată lumea îl vede apare până

şi la televiziune. Probabil că nu se aşteptau ca noi să atacăm atât de repede, dar sigur doreau ca noi să-l urmărim pe Niac… de ce? Pentru că Niac este doar o momeală! Fata asta a fost convertită de Mada acum o lună, într-un cartier din partea opusă a oraşului. Asta înseamnă că în tot acest timp Mada a continuat să opereze nestingherit: poate că a reuşit să convertească sute de mii de persoane fără ca noi să-l putem opri!

— Dar poliţia colaborează cu noi, am putea-o determina să intervină îi aminti Mosseg.

— Acolo jos este un oraş cu peste zece milioane de locuitori. Pe deasupra, acest Mada îşi alege prozeliţii dintre oamenii obişnuiţi: mici funcţionari, muncitori, bătrâni, marginalizaţi… Este vorba de o lume care nu lasă urme, care se sustrage oricărui tip de control.

— Niac derivă din Cain, fratricidul biblic, Mada este în schimb inversul lui Adam, primul om – murmură Tarni, străduindu-se să-şi dea şi el contribuţia, dar ceva din ochii interlocutorilor săi îi dădu de înţeles că ei ştiau deja acest lucru, de aceea îşi lăsă privirile în podea stingherit de situaţia creată.

— Probabil şi numele au o semnificaţie – admise Noyent. Dar ceea ce este sigur în acest moment este faptul că dacă nu ar fi fost acea infiltrare în computerele din sectorul XXXVI am bâjbâi încă pe întuneric urmărind cine ştie ce urme, dar chiar şi acest lucru trebuie să explice ceva. Însă acum nu mai avem timp de reflectat, situaţia este gravă: camionul care a sărit în aer demonstrează că organizaţia lui Mada este mai puternică decât am crezut la început. Trebuie să cerem intervenţia Gărzii Naţionale, deja am obţinut autorizaţia Preşedintelui.

Poliţistul înlemni.

— Garda Naţională, Preşedintele… – repetă el. Nu înţeleg. Propriile sale cuvinte îl speriară. Ce îmi ascundeţi?

— Nu suntem autorizaţi să-ţi dezvăluim suspiciunile

noastre – îi spuse franc Mosseg.

Tarni se gândi din nou la cuvintele viceguvernatorului.

— Am înţeles, – murmură el mestecând din fălci –, este mai bine să vă las singuri.

Îşi mai aruncă o ultimă privire spre corpul neînsufleţit al fetei şi ieşi urmărit de privirile inexpresive ale celorlalţi.

CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA

Oraşul era îngrozitor de departe. Când era întuneric prezenţa lui putea fi intuită de existenţa unei lumini incerte care urma linia neregulată a orizontului dar, odată cu zorile, chiar şi acea diafană, dar încurajatoare mărturie, dispare. Se pomeniră singuri, înconjuraţi de tufe de arbuşti uscaţi din cauza frigului şi legaţi unul de altul de o crudă duşmănie. Au mers îndelung în tăcere, aşteptând un moment revelator care însă întârzia să vină.

— Sunt obosit – protestă Niac, oprindu-se să-şi maseze picioarele amorţite.

— Putem să ne odihnim un pic – fu de acord şi Randall.

Mino atât aştepta. Fuga asta a lor prin noapte nu-i dăduse răgazul să-şi reverse noianul de întrebări pe care una după alta le acumulase, complice fiind şi Îngerul, care îşi dăduse osteneala ba să-l calmeze cu diferite cuvinte, ba dându-i acei stimuli puternici care-i înăbuşeau din faşă neliniştile, emoţiile, chiar gândurile înseşi. Dar omul începuse să le domine atât pe unele cât şi pe celelalte şi nu avea deloc intenţia să se lase condus de necunoscutul regizor. Dovedind mult calm alese o piatră netedă şi se aşeză pe ea.

Randall, care demonstră şi el prin propria gâfâială că fusese pus la grea încercare de mărşăluiala nocturnă, se grăbi să se aşeze pe un scaun de acelaşi fel şi îşi aprinse o ţigară, neuitând să-i ofere una şi celuilalt.

— Am scăpat ca prin urechile acului – murmură el.

Lunganul se feri să comenteze. Interlocutorul său, văzut

în lumina neclară a dimineţii, cu veşmintele murdare de noroi, cu ochii înroşiţi de nesomn şi cu fumatul său nervos, îl înspăimânta mult mai puţin decât în acel laborator pe roţi unde se comporta ca un stăpân. Putea să aibă vreo cincizeci de ani, poate chiar mai mult, dar nu părea foarte robust. Dacă şi-ar fi încercat puterea muşchilor, fără discuţie că Mino ar fi fost învingătorul şi asupra acestei brutale superiorităţi ar fi vrut Mino să-şi îndrepte atenţia.

— Îngerul va individualiza imediat zona în care ne aflăm şi va trimite pe cineva să ne ia cât mai repede. Trebuie doar să aşteptăm.

Nici de data aceasta Mino nu zise nimic.

„Linişteşte-l pe Randall” – interveni Îngerul cu promptitudine. „Sunteţi aproape de kilometrul cincizeci şi patru pe tangenta estică. Nişte prieteni deja au plecat spre voi; trebuie doar să vă îndreptaţi spre stradă”.

Niac se feri să vorbească şi în acea revoltă studiată observă cu satisfacţie cum neliniştea creştea pe chipul vecinului. Probabil era aceeaşi cu cea pe care o trăia Îngerul, sau indiferent cine se ascundea sub acel nume.

— Deci încă nimic?

„Răspunde-i, Niac, explică-i situaţia”. De această dată ordinul fu însoţit de o descărcare de energie, asemănătoare cu cea care urmase puţin înainte de fuga din motel. Dar lunganul nu mai cedă, strânse din dinţi împiedicând în felul acesta ca acea prezenţă străină să-i mai stăpânească mintea. Îngerul reîncepu să-i vorbească, încercă să-l convingă, îl rugă, îl ameninţă, dar el nu mai cedă, şi cu cât el rezista mă mult cu atât Randall se dădea de ceasul morţii sub tensiunea acelei aşteptări.

— De ce nu ne găsesc încă? Niac, te simţi bine? Te-ai lovit cumva la cap când am sărit?

— De ce, ce trebuie să fie în capul meu? întrebă lunganul prefăcându-se dezinteresat.

— Ce întrebare! se tângui celălalt. Ce vrei să fie? şi

aruncă departe chiştocul de la ţigara care tocmai se termina, nervos, apoi privi subţirele rotocoale de fum pe care aerul rece al dimineţi le risipea repede.

Mino înăbuşi plin de ură orice încercare a acelei forţe interioare de a deveni stăpână pe fiinţa lui şi descoperi că la fiecare reacţie a sa prezenţa misterioasă pierdea din vigoare până se reducea la o simplă şi nesemnificativă formă de existenţă care putea fi raportată acum doar la rolul de conştiinţă căreia nu i se dă ascultare.

— Îmi datorai nişte explicaţii, nu-ţi aminteşti? afirmă el până la urmă, simţindu-se liber să acţioneze.

— Explicaţii? repetă Randall.

— Da, am dreptul la ele, nu? şi se ridică pentru a pune mâna pe un ţăruş pe care pusese ochii mai demult.

— Stai calm – îi ordonă celălalt regăsindu-şi cam târziu autoritatea. Peste puţin timp Îngerul îţi va lămuri totul.

Mino îşi înălţă capul şi-l privi dominator:

— Nu, acum vorbeşti tu.

— Este o ameninţare?

Lunganul îşi apropie mult ochii de ai celuilalt.

— Ce mi-aţi făcut?

Randall nu-si feri deloc privirea, ci făcu şi el la fel.

— Idiot nenorocit, ce vrei să iaci? Nu-ţi dai seama cât eşti de norocos? Până acum câteva luni nu erai decât un zdrenţăros, scotoceai prin gunoaie, cu unica perspectivă de a sfârşi la ocnă sau în vreun canal. În schimb, acum ai cunoscut puterea, poţi avea bani, femei… iar tu, în loc să-l binecuvântezi pe cel care te-a scos din mizerie, faci pe şmecherul? Aşază-te şi aşteaptă ca Îngerul să-ţi explice ceea ce el crede de cuviinţă, pe deasupra nici nu ţi-ar conveni să ştii totul… ai auzit ce s-a întâmplat cu autocamionul? Erau acolo cei mai valoroşi tehnicieni, persoane care valorează cât un milion de nulităţi *ca* tine, dar cu toate acestea au fost sacrificaţi pentru Azeneg. Puteai să fii şi tu acolo, nu uita asta.

— Dar te-ai salvat şi pe tine – îi aminti Mino.

Dar deja simţea că pierde superioritatea de care se bucurase în confruntarea cu celălalt. Îngerul îşi reluase asalturile metodice asupra minţii sale şi puţin câte puţin reuşea să diminueze dorinţa lui de a şti. Se înfurie când se simţi din nou dependent, iar cu amărăciune aruncă din mână ţăruşul şi se aşeză.

— Bine, văd că Îngerul îţi limpezeşte ideile – comentă Randall aprinzându-şi o ţigară.

— Nu – minţi celălalt cu o undă de mândrie în glas. A trecut ceva vreme de când Îngerul nu mi-a mai dat niciun semn de viaţă… mă simt dezorientat, nici nu ştiu la ce să mă gândesc.

Acele cuvinte îl făcură pe celălalt să cadă pe gânduri.

— Cum, nu mai este în legătură cu tine?

Lunganul îi confirmă dând din cap.

„Cum, Niac, nu mă auzi?” – interveni Îngerul surprins. „Cu toate acestea eu captez foarte bine semnalele tale… Niac, Niac, spune-mi dacă mă auzi”.

Mino evită cu multă atenţie să răspundă. Nu se simţea încă în stare să se revolte, dar nu găsea de cuviinţă nici să-l asculte. Avea nevoie de timp, de mult timp pentru a înţelege, pentru a câştiga mai multă siguranţă… Îi spusese că erau pe punctul de a sosi nişte prieteni, că se aflau aproape de tangenţială, dar el nu avea intenţia să-i aştepte.

— Unde mergi; acum? îl întrebă tot mai neliniştit Randall.

— Nu ne putem opri aici la infinit, aşteptând un semn de viaţă de la Înger… mă întorc în oraş, fraţii vreunei familii mă vor ajuta să-l găsesc.

„Trebuie să stai acolo, Niac, trebuie să vină să te ia. Nu te mişca de acolo”.

Dar Niac nici nu mai voia să audă şi o porni la drum de-a lungul câmpurilor, departe de drum, în aşa fel încât să nu-l poată ajunge.

Celălalt, blestemându-şi oboseala şi destinul duşmănos, îl

urmă. El nu avea un înger păzitor căruia să i se poată adresa, iar Niac, mai presus de orice, reprezenta firava legătură cu misterioasa sa organizaţie.

*

— Încă nimic?

Mino scutură din cap. De acum încolo Îngerul nu mai putea să-i stăpânească gândurile, iar el se simţea din ce în ce mai liber şi mai puternic, în ciuda oboselii şi a foamei care începuseră să-şi facă simţită prezenţa.

— N-aş vrea să se fi întâmplat ceva cu... – Randall se întrerupse şi-l privi morocănos pe însoţitorul său care devenise deodată atent.

Între cei doi se declanşase un fel de război nedeclarat, un fel de continuă provocare din cauza acelei mărşăluieli continue pe poteci, printre pâlcuri de copaci scheletici şi câmpuri morciloase unde rareori se putea vedea vreo construcţie rurală. Mergeau, mergeau şi fiecare dintre ei aştepta ca celălalt să cadă istovit sau să cedeze cu vreo nesperată propunere de popas, ceea ce era, în fond, o confesiune pe care, într-un fel sau altul, amândoi şi-o doreau.

— Şi ce i se putea întâmpla lui Înger? întrebă Prăjină. Nu cumva chiar şi îngerii păzitori pot muri?

— Nu mă refeream la Înger – i-o tăie sec vecinul. Eu sunt obosit, nu are sens să mergem înainte aşa. Vom merge pe prima stradă pe care o vom întâlni în cale, mai devreme sau mai târziu vom da peste vreun bar şi vom lua micul dejun.

— Noi?

— Da, tu vei veni cu mine. Nu te tentează o farfurie cu ouă şi slănină şi o halbă cu bere?

— Şi dacă ăia ne găsesc? întrebă Mino. Aşa răvăşiţi cum arătăm vom trece imediat drept suspecţi.

Observaţia îl îngrijoră pe Randall.

— Atunci o să intrăm în prima casă şi o să cerem ajutor.

— Sigur, acolo toţi aşteaptă cu sufletul la gură ca nişte zdrenţuroşi să le bată la uşă. Dacă nu vor da drumul la câini, cel puţin vor chema poliţia.

Dar celălalt nu se dădu învins.

— A venit timpul să colaborezi cu mine – mormăi el arătându-i o fermă la vreo sută de metri în faţa lor. Tu eşti Niac, trebuie să fii conştient de puterile pe care le ai; suntem în aceeaşi barcă, trebuie să vâslim împreună.

La acele cuvinte îngerul îşi făcu din nou simţită prezenţa, vociferă, linguşi, ameninţă în feluri diferite de cele pe care Mino le ştia, dar omul nu putea să cedeze tocmai când îngerul său păzitor apărea atât de slab.

— Ascultă-mă bine – îi ordonă Randall fără să aibă habar de lupta care era în toi în capul însoţitorului său. Acesta este momentul în care se poate verifica dacă toate sacrificiile care s-au făcut pentru tine au meritat sau nu osteneala. Eu sunt sigur de asta, iar după masacrul de ieri îmi dau seama că te vei descurca.

— Nu înţeleg… – observă Mino.

— Nu trebuie să înţelegi, trebuie doar să asculţi.

Ajunseseră lângă un gard de lemn destul de firav care înconjura o clădire; în jur nu se vedea nici ţipenie de om, dar din interior se auzea un televizor şi, din când în când, strigătul unei voci înfuriate care poruncea cuiva să-l dea mai încet.

— Iată, ne oprim aici – îi spuse Randall pe un ton excitat. Să faci cum îţi spun eu, o să vezi că nu te vei căi, şi până diseară vom fi amândoi în siguranţă.

Şovăi o clipă, ca şi cum nu ar fi fost cu desăvârşire sigur de ceea ce voia să facă, apoi reluă:

— Închide ochii, nu te mai gândi la nimic, nu trebuie să-ţi distragă nimic atenţia. Auzi televizorul?

— Sigur, acolo înăuntru probabil că este cineva cam surd.

— Bine, imaginează-ţi că te afli în casa aceea şi că nu mai poţi suporta vacarmul; ai rugat pe cineva să închidă televizorul, dar n-a vrut… Te doare capul, eşti plictisit la culme, eşti plictisit…

— Ce faci, vrei să mă hipnotizezi?

Randall se înfurie.

— Eşti un păduchios! Un zdrenţăros! Concentrează-te, idiotule, nu-i de joacă!

Şi îşi însoţi vorbele cu o palmă zdravănă al cărei zgomot se amestecă sec cu cele din casă.

Ceva se rupse în Mino; nu fu durerea, ci furia acumulată în atâţia ani de frustrări, ceva care fu mai presus de chemările Îngerului, de realitatea pe care o trăia în acel moment, de tot. Îl ţintui cu privirea pe omul din faţa sa care, după o clipă de şovăială, citi pe chipul său ura şi începu să-i fie frică.

— Opreşte-te, Niac… Aşteaptă-mă, mi-a scăpat, n-am vrut.

Niac nu-l mai asculta şi în linişte din jur se înălţă un urlet repetat cu putere de mai multe guri.

Uşile caselor se deschiseră şi ţâşniră zeci de oameni înarmaţi cu obiecte de bucătărie: mestecăie, polonice, cuţite.

Rondall se opri din vorbit. Cu un geamăt se întoarse pe călcâie, dar nu se dovedi suficient de iute, îl ajunseră şi îl înconjurară ca o haită de câini întărâtaţi. Vreme de câteva minute nu se mai auziră decât nişte văicăreli, rugăminţile lui, iar apoi numai loviturile aplicate unui corp lipsit de viaţă.

Niac simţi cum i se diminuează furia şi odată cu ea se stinse şi cea a mulţimii. Chipuri zăpăcite, priviri mute şi neliniştite se întoarseră spre acel lungan ciudat care îi chema la el făcând semne cu braţele larg deschise.

„Ce s-a întâmplat?” – întrebă Îngerul neputincios. „De ce nu mai percep prezenţa lui Randall? Ce erau zgomotele

acelea?”

Dar Mino nu mai voia să asculte vocea aceea, ci privi plin de mândrie spre gospodinele cu şorţurile pătate de sânge, spre oamenii care priveau pieziş, spre copiii care dădeau impresia că-l văd pentru prima dată… El era stăpânul lor.

— Fraţi, veniţi cu mine! tună el cu vocea stăpânită de emoţie. Eu vă aduc mesajul de libertate pe care de multă vreme îl aşteptaţi…

CAPITOLUL AL DOUĂZECELEA

— Eztra!

Tânărul asistent se opri dezorientat iscodind întunericul de unde fusese strigat. Zări o umbră care se opri sub lumina slabă a unui bec.

— Căpitanul Tarni! şopti neîncrezător Eztra. Dumneavoastră aici?

— Unde mergi? îl întrebă căpitanul.

Celălalt vru să lase impresia că nu a auzit; se apropie de superiorul său, ferindu-se să-i întâlnească privirea severă.

— De multă vreme n-aţi mai venit la sector. Ne-au comunicat că vă aflaţi în concediu temporar… Vă simţiţi bine, nu-i aşa? Ştiţi, arătaţi cu to-tul altfel decât cu uniforma.

— Eztra, m-ai dezamăgit, ţi-ai încălcat jurământul; şi eu care aveam atâta încredere în tine, în viitorul tău… de ce ai făcut-o?

Tânărul nu mai reuşi să continue cu prefăcătoria. Îşi ridică ochii plini de naivitate.

— El m-a chemat.

— El? Vrei să spui, Mada?

— Da, Tatăl cel Bun. Mi-a arătat calea Azenegului.

Tarni dădu din cap.

— Măcar ştii ce înseamnă Azeneg?

Eztra şovăi.

— Este eliberarea, domnule căpitan, este calea către salvare.

— Salvarea de la ce? insistă Tarni.

— Dumneavoastră vreţi să mă zăpăciţi – reacţionă cu greutate tânărul poliţist. Eu nu mă prea pricep să vorbesc…

— Atunci de ce le crezi pe ale lui? Sunt cumva mai deosebite de ale altora?

Rămase mut, în timp ce creierul său se dădea de ceasul morţii în căutarea unui răspuns care nu mai venea.

— El nu are nevoie de cuvinte – conchise el în cele din urmă cu un suspin de uşurare. Îmi ajunge doar să-l văd şi mă simt bine… Eztra nu este doar un prostănac care ştie doar să aranjeze hârţoagele pe birou… Cu El eu înţeleg, totul devine limpede, uşor… Eztra devine un om, un om cu mintea în mişcare… şi totul se explică…

— Vrei să-l întâlneşti pe Mada, – sublinie căpitanul –, poţi să mă conduci până la el?

— Numai că eu nu ştiu pe unde se află – murmură tânărul negând cu uşoare clătinări din cap.

— Nu încerca să minţi: ştiu totul despre şedinţele voastre, despre familii, despre apariţii, iar eu vreau să fiu prezent, am dreptul să cunosc adevărul!

Eztra se gândi îndelung înainte de a răspunde, apoi se hotărî.

— Am încredere în dumneavoastră, domnule căpitan – murmură el. Tocmai se pregăteşte o şedinţă a familiei mele. Dacă dumneavoastră îmi veţi promite că nu le veţi face rău fraţilor mei…

— Poţi să ai încredere în mine – îl asigură căpitanul.

Nu mai vorbiră altceva. Traversară unul lângă altul localitatea adormită încât dădea impresia că viaţa se stinsese cu totul şi, în sfârşit, intrară pe u-şa unui bloc cenuşiu. Trecură printr-o curte, urcară pe nişte scări şi se pomeniră într-o mare încăpere de la subteran unde nişte coloane groase şi pătrate delimitau o zonă centrală iluminată de un reflector care proiecta acolo un con de lumină. Mai multe persoane erau aşezate în jurul acelei lumini, iar altele, în picioare, în rânduri succesive, însemnau

cu umbrele lor mărite pereţii încăperii. Eztra se opri să îmbrăţişeze un bătrân care zâmbea ca un idiot şi care moţăia lângă pragul uşii.

Tarni schiţă un salut, apoi se grăbi să îşi urmeze însoţitorul şi se pierdu în mulţime. Ar fi vrut să pună întrebări, dar nu îndrăzni să rupă tăcerea în care era cufundată încăperea. În cele din urmă un bărbat intră în cercul făcut de cei prezenţi.

— Vorbeşte tata Anderson – îi şopti Eztra la ureche.

Bărbatul, care nu avea deloc înfăţişarea unui orator, articulă câteva cuvinte de salut, apoi începu să proslăvească bunătatea lui Mada şi fericirea de a fi discipolii săi. Se încurca adeseori şi îi venea foarte greu să dea un înţeles frazelor pe care le rostea; după ce rosti câteva lucruri banale începu să se bâlbâie şi era din ce în ce mai obositor să-l urmăreşti. La un moment dat tăcu, ca şi cum ar fi uitat ceea ce voia să spună, dar tăcerea sa servi doar pentru a pune în evidenţă un sfârâit care venea de sus.

Tarni nu îşi dădu seama imediat, dar, când înţelese, se pomeni că are privirea pironită asupra luminii care devenea din ce în ce mai intensă. Deodată simţi ceva în cap, un fel de vibraţie uşoară, senzaţia că o mână delicată îi mângâie fruntea ca şi cum i-ar fi pătruns în creier… În acea clipă auzi un cor de exclamaţii pline de extaz.

— Tatăl cel Bun! strigă mulţimea.

Iar Mada apăru, suspendat în aer cu acel trup al său uscăţiv, îmbrăcat într-o tunică de culoare albă, cu nişte ochi care prin simpla lor prezenţă păreau că observă totul.

Pe Tarni îl încercă o puternică senzaţie de pace interioară în clipa în care îi întâlni privirea, o pace abia tulburată de o vagă senzaţie de vinovăţie pentru ceea ce făcuse… sau pentru ceea ce ar fi putut să facă. Dar în acel moment nu asta era important, conta doar viziunea.

— Fraţii mei foarte dragi – spuse Mada. Sunt fericit că vă

văd aici. Se apropie momentul pe care-l aşteptăm, şi astăzi, mai mult ca oricând, este necesar să fim uniţi pentru marea încercare care ne aşteaptă. Azeneg bate la uşă, iar noi trebuie să fim la înălţime. Întoarceţi-vă aici în fiecare seară şi aşteptaţi mesajul, dar, dacă vreunul dintre voi nu este încă pregătit să-l primească, să se îndepărteze, să nu tulbure profunda credinţă a acestei familii.

Acele cuvinte îl loviră în plin pe căpitan: nu era pregătit… nu putea să rămână. Întâlni privirea lui Eztra şi o găsi transformată: el, idiotul din totdeauna, parcă emana acum o infinită înţelepciune.

— Trebuie să plec – admise cu tristeţe Tarni.

Celălalt înţelese şi îl încurajă.

— Vă veţi întoarce, domnule – murmură el. Sunt sigur de asta.

Poliţistul fugi din sală urmărit de propriile spaime şi doar când fu foarte departe, biciuit de aerul muşcător al nopţii, încetă să mai alerge şi se sprijini gâfâind de oblonul lăsat al unui magazin.

— Dumnezeule, ce se întâmplă? se tângui el. Faptul că era departe de acel loc nu diminua în niciun fel sentimentul de vinovăţie care-l încercase, şi o nouă voinţă se suprapuse peste a sa. Cu gesturi iuţi. Îşi duse mâna la buzunarul hainei şi simţi prezenţa rece, dar liniştitoare a pistolului; îl strânse cu putere în mână şi îl îndreptă în direcţia frunţii sale plină cu broboane de sudoare.

— Stai! Ce faci? strigă o voce.

Braţe puternice îl înşfăcară şi o lovitură precisă aplicată în ceafă îl făcu să se prăbuşească la pământ. Când îşi reveni văzu chipul perfect al lui Mosseg aplecat deasupra lui.

— Nu vorbi, ai fost hipnotizat, dar o să-ţi treacă.

— Voiam… voiam să…

— Da, voiaţi să vă sinucideţi. Prietenul nostru Mada ştie cum să-şi elimine duşmanii – zâmbi generalul Noyent.

— Da acum relaxaţi-vă, – îl sfătui artificialul –, oamenii noştri tocmai acţionează, poate că de data aceasta vom reuşi să-l prindem.

Tarni dădu din cap în semn că da, îşi luă din nou arma care îi fu întinsă şi abia atunci îşi dădu seama că nu ar fi putut să se sinucidă pentru că o descărcase de dimineaţă, înainte de a ieşi. Fusese vorba de un gest instinctiv, pe care-l făcuse fără să se gândească la nimic şi în mod analog se hotărî să ţină totul pentru el.

Mosseg îşi făcu şi el apariţia în automobilul folosit ca post de comandă mobil, numai după câteva minute; suspinând, schiţă un salut pentru cei de faţă şi spuse:

— A dispărut înainte de sosirea noastră, nu ştiu cum, dar a reuşit să ne scape; paranoicii aceia au încercat să reziste şi băieţii noştri au fost nevoiţi să tragă.

Noyent nu păru prea surprins de veste. De vreo câteva minute era cufundat în lectura unor hârtii, şi la auzul acelor cuvinte se mărgini doar să ridice fruntea.

— Puneţi-i pe experţi să examineze tot ce se află în magazinul acela.

— Dar cum este posibil? exclamă Tarni, care după câteva clipe de buimăceală îşi redobândise controlul asupra gândurilor. Eu l-am văzut! Era acolo! Nu puteam să fiu hipnotizat chiar până a fi pe punctul de a…

Mosseg se pregătea să-i răspundă, dar generalul îl făcu atent, şi pentru o clipă lăsă impresia că renunţă la masca inflexibilă a obişnuitei sale indiferenţe. Păru deodată nespus de bătrân, mai bătrân decât oricare alt artificial pe care poliţistul îl văzuse vreodată.

— Aţi mai auzit vreodată vorbindu-se despre profesorul Berthein? îl întrebă cu o neobişnuită nuanţă paternă în voce.

Tarni confirmă.

— Mi se pare că i-am auzit numele: un premiu Nobel, sau ceva asemănător… un fel de geniu.

— Sigur, dar era ceva mai mult decât un geniu – admise Noyent. Nu a existat niciun progres în aceste ultime decenii care să nu-şi aibă originea în studiile sale, în mintea sa: rachete balistice, calculatoare electronice, sateliţi… A fost unul dintre cei mai mari savanţi pe care umanitatea i-a avut vreodată, dar cu toate acestea era şi el un om, cu defectele sale, cu părţile sale misterioase: soţia şi cei doi fii ai săi au murit într-un accident, şi din acel moment a început să piardă contactul cu realitatea. Se credea un ales al lui Dumnezeu, depozitarul oricărui adevăr. El, care cu ajutorul descoperirilor sale putea să schimbe toată lumea, îşi putea închipui că lumea fusese creată în şapte zile. Însă mai presus de orice ne ura pe noi, artificialii: afirma că suntem fără suflet pentru că ne-am născut în eprubete. A fost cel mai înflăcărat susţinător al luptei împotriva noastră, şi din cauza sprijinului de care se bucura în cercul puterii, experimentele au fost oprite. Dar nici chiar el nu se putea opune progresului, iar când a venit vremea respectivă alte idei au căpătat mai mare importanţă, iar el a fost înlăturat, adică eliminat.

— Eliminat? şopti nedumerit Tarni. L-aţi omorât… voi?

— Da – confirmă generalul. Intrasem de puţin în Serviciile Speciale când am primit sarcina să-l neutralizez. Am pus o bombă în laboratorul său şi… Ţara a pierdut mult odată cu el, dar nu se putea acţiona în alt mod, era pe punctul de a deveni un pericol.

Poliţistul simţi cum i se pune un nod în gât.

— De ce îmi povestiţi toate acestea? întrebă el.

— Pentru că trebuie să ştiţi împotriva cui luptăm.

— Dar el a murit, l-aţi asasinat…

Tarni îşi opri prea târziu cuvintele, dar interlocutorul nu păru că se sinchiseşte în vreun fel de acuzaţia făcută implicit. Îi dădu dreptate şi îşi reluă recea atitudine de om fără vârstă, pe care nu-l putea atinge niciun fel de sentiment.

— Poate că ne-am înşelat – declară el. Prea multe lucruri încep să nu se mai potrivească: camionul care a explodat săptămâna trecută, de exemplu, s-a dovedit că aparţine unei societăţi inexistente. Dintre cele cinci persoane care se aflau în cabină am reuşit să identificăm trei, nişte foşti asistenţi ai lui Berthein. Şi nu numai atât, dar din resturile vehiculului ne-am dat seama că era vorba de un centru radio foarte sofisticat, echipat fără îndoială cu instrumente de comunicare cu fasciculele laser provenite de la sateliţi, un domeniu de studiu foarte îndrăgit de Berthein. Pe deasupra, au mai fost descoperite instrumente de chirurgie şi, ca să vezi, şi acesta este un alt sector în care profesorul tocmai se specializa în momentul execuţiei. Dacă la aceasta se mai adaugă şi faptul că apariţia lui Mada a fost precedată de infiltrările în computerele statale, aparatură proiectată direct în centrul său de cercetări, lesne putem să privim cu suspiciune toate aceste coincidenţe.

— Sunteţi sigur pe tot ce afirmaţi?

— Pe moment nu sunt decât supoziţii, sigur este că geniul nostru defunct ar fi în stare să răscolească în arhivele poliţiei cu plăcere, să şteargă fişele cu semnalmentele persoanelor pe care astăzi nu mai reuşim să le individualizăm, să pătrundă la informaţiile ultrasecrete, să facă şi să desfacă societăţi, să transfere capital… Încă nu avem probe, oricum, sute de experţi ai guvernului federal lucrează în acest moment la controlarea băncilor de date din ţară, şi mai devreme sau mai târziu ei vor descoperi ceea ce ne interesează.

Tarni se simţea strivit între două sentimente opuse: pe de o parte curiozitatea faţă de ceea ce afla, pe de altă parte repulsia şi nedumerirea.

— Totul pare aşa de absurd, – murmură el măsurându-şi cuvintele –, un om singur, pe deasupra mort de vreo câteva zeci de ani…

— Nu era singur, oh, nu era singur – îl corectă Noyent. La

şcoala sa s-a format o întreagă generaţie de cercetători: ciberneticieni, fizicieni, electronişti… Mulţi dintre discipolii săi îl venerau mai mult decât ne putem închipui. Berthein aproape crease un cult, o formă de religie care se baza pe viziunea lui Dumnezeu şi a lumii: pentru el omul de ştiinţă era un preot, un profet, unicul depozitar al adevărului, iar când fu îndepărtat din postul de conducere pe care-l ocupa, mulţi dintre ei şi-au dat demisia de bună voie renunţând la cariere strălucite numai pentru a-l urma, printre aceştia aflându-se şi cei trei nenorociţi din camion.

— Dar de ce acum vă mai faceţi probleme în plus? A murit, sau, oricum, ar fi foarte bătrân – observă Tarni.

— Da, azi ar avea peste o sută douăzeci de ani – admise generalul. Dar poate, căpitane, totul vi se va părea mai clar dacă aţi şti de ce am primit ordinul să-l ucid. Studia atunci cum se poate opera pe mintea omenească. Proiecta câmpuri electromagnetice spre diferite zone ale creierului, îşi propunea să controleze oamenii, să-i transforme în roboţi ascultători faţă de puterea celor pe care Dumnezeu i-a hărăzit să îndrepte lumea.

— Înseamnă că putea lua în stăpânire mintea cuiva şi să-l facă să acţioneze după bunul său plac? întrebă neîncrezător căpitanul.

— Sigur. De exemplu, ar fi putut convinge pe cineva să se sinucidă.

Tarni se cutremură.

— Atunci eu…

— Da, chiar şi tu te-ai aflat sub controlul lui – interveni Mosseg. Exact cum s-a întâmplat în ziua masacrului, când ne-am întâlnit cu Niac pe scări: pe neaşteptate nu ai mai fost capabil să te mişti şi am fost nevoit să te târăsc după mine cu forţa.

— Totul mi se pare aşa de absurd, eu nu am simţit nimic deosebit…

— Nici noi nu suntem în stare să-ţi oferim o explicaţie

ştiinţifică, conveni Noyent. Pe vremea când Berthein efectua primele experimente, obişnuia să le aplice pacienţilor în jurul capului nişte căciuliţe dotate cu generatoare de câmp. Dar acum se pare că progresul de hipnotizare este mult mai sofisticat; nu este exclus nici să fie în stare să proiecteze câmpurile magnetice la distanţă, dar nu ştim în ce fel reuşeşte să le transmită şi nici cum anume reuşeşte să le controleze efectul. În acel garaj dumneavoastră l-aţi văzut pe Mada aşa cum toţi ceilalţi l-au văzut, dar în mod sigur Mada în realitate nu era acolo, aţi fost doar făcuţi să-l vedeţi… Dar cum? Nimeni dintre cei prezenţi acolo nu avea căciuliţă sau vreun dispozitiv ciudat şi nu erau pe nicăieri antene pentru a transmite sau capta semnale.

Totul începuse să devină cât se poate de clar pentru căpitanul Tarni: madeii, Serviciile Speciale, ultimele experienţe…

— Sunt un imbecil! blestemă el într-un acces de ură dezlănţuită. Şi eu care mă îndoiam de voi! De ce nu aţi spus-o imediat, de ce nu-i spuneţi viceguvernatorului, de ce n-o spuneţi tuturor?

— Lumea nu este pregătită să afle un asemenea adevăr – îi explică Noyent distant. Pentru ei, duşmanii suntem tot noi, artificialii, fiii eprubetei, şi este mai bine că e aşa, pentru că în felul acesta evităm o nouă vânătoare de vrăjitoare. Berthein este mort sau cel puţin aşa credem. Cadavrul găsit după explozie era al său, i-am recunoscut amprentele digitale şi semnele unei fracturi din tinereţe la femur, chiar dacă explozia îi pulverizase complet capul.

— Şi acum ce facem? îl întrebă Tarni cu un aer de naivitate prefăcută.

— Ce am făcut şi până acum: vom încerca să cercetăm toate indiciile. Pentru seara aceasta oricum am terminat, mergeţi amândoi să vă odihniţi – le ordonă generalul.

Tarni fu de acord şi ieşi din automobil urmat de Mosseg.

Afară totul părea mai plin de viaţă, inclusiv zgomotul superstrăzii care şerpuia pe deasupra capetelor lor. Tocmai se îndreptau spre maşina care îi aştepta să-i transporte la. bază când o nouă întrebare se ivi în mintea lui.

— Şi tu erai cu mine în ziua aceea când l-am întâlnit pe Niac… De ce nu ai fost şi tu hipnotizat ca mine?

Mosseg clătină din cap, dar în scurtul răgaz în care ochii lor se întâlniră, poliţistul percepu ceva ce părea a nu fi în regulă, o străfulgerare de-o clipă a unui adevăr care fu însă repede ascuns. Ar fi vrut să dea frâu liber suspiciunilor sale, dar subconştientul îl determină să n-o facă. Deocamdată trebuia să se mulţumească numai cu ceea ce îi fusese dezvăluit. Deocamdată…

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI UNULEA

În casă era cald. Vreme de câteva ore căzuse pradă iluziilor. Trăise clipe magice: fusese servit pe o faţă de masă care se pune numai la ocazii, în farfurii cu marginile aurii şi o mâncare caldă al cărei miros îi şterse din memorie renunţările la care fusese constrâns. Iar apoi acei copii care stăteau în tăcere cu ochii holbaţi când la musafir, când la bucatele aşezate cu grijă în centrul mesei. Iar adulţii vorbeau de nefericitul anotimp care nu catadicsea să se ducă, despre necazurile tractorului care consuma prea mult ulei… Era aidoma unui tablou care descria un interior cu sunetele şi culorile sale… Însă el nu aparţinea acelui tablou, era un intrus, un străin prin veşminte, prin lăcomia de care dăduse dovadă când se ocupase de conţinutul propriei farfurii, prin gândurile care continuau să se întoarcă la trupul acela schingiuit, abandonat la marginea cărării unde fusese lovit, prin neliniştile legate de trecutul şi de viitorul său, amândouă nebuloase, şi mai ales amândouă ameninţate de o realitate pe care se ostenea să o atingă şi care totuşi era deja prezentă acolo. Şi, mai presus de orice, de Înger, din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai insistent…

„Niac, Niac, încearcă să mă auzi, este important… Ce s-a întâmplat cu Randall? Nu-i mai aud vocea.”

Mino puse pe masă fără niciun chef ceaşca de cafea. Magia se terminase. Se ridică, dar le făcu semn celorlalţi să continue.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, oameni buni. Aş vrea

foarte mult să vă vorbesc despre Mada, despre Azeneg, despre lucruri frumoase… dar trebuie să plec.

Nu reuşi să mai spună altceva. Mai târziu, când ceaţa care le învăluise minţile se va fi risipit, când vor fi descoperit cadavrul, se vor întreba ce s-a întâmplat, dar foarte greu ar fi putut să găsească un răspuns, iar el, între timp, va fi departe.

„Niac, unde e Randall?”

Simţi că ceva îl răneşte în acele cuvinte şi se grăbi să părăsească acea casă, ca şi cum ar fi putut să scape în felul acesta de păzitorul său. Afară, un soare palid, lipsit de căldură, îl întâmpină şi îl însoţi în timp ce cu paşi iuţi se îndrepta spre o ţintă necunoscută. Deocamdată important era doar să meargă, să se mişte, să împiedice indiferent pe cine să-l individualizeze. În sfârşit înţelesese, devenise conştient de puterile sale şi asta însemna, pentru cel care-l transformase în felul acesta, un pericol, o ameninţare pe care numai moartea ar fi putut s-o anuleze.

Dar alte gânduri se suprapuseră peste primele: dacă el funcţiona ca o staţie radio de transmisie, nu ar fi putut să se ascundă: Îngerul sau altul în locul lui, oricum l-ar fi localizat, era doar o chestiune de timp. „Captez foarte bine semnalul tău” spusese. Dacă ar fi putut să-şi spargă ţeasta şi să sfâşie totul. Nu, nu avea nicio posibilitate de a scăpa. „Niac, unde este Randall? De ce nu este cu tine?” Îngerul insista în chemările sale furioase, şi din ce în ce mai mult, în ciuda infinitei sale înţelepciuni şi a nebănuitelor sale puteri, fusese complet izolat de realitate; era aidoma unui uriaş orb care avea nevoie de un om cât de mic pentru a se putea mişca! Iar Mino reprezenta acel om micuţ!

Lunganul încetini dându-şi seama de acel adevăr: Îngerul reuşea să-l controleze, să-i impună ordine, să provoace diferite emoţii în mintea sa, dar nu era capabil să-i citească şi gândurile… Deci el putea să mintă, să se prefacă, să-i ascundă ceea ce el credea de cuviinţă. Nu mai era nevoit

să fugă…

Zgomotul îndepărtat al unui aparat de zbor îi atrase atenţia. Îşi ridică privirea alarmat şi scrută cerul. Înainte însă de a-l zări se ascunse într-un şanţ; avea prea mulţi duşmani pentru a se putea descurca de unul singur. Dacă îngerul nu reuşea să dea de urmele lui, putea să-o facă poliţia, artificialii sau cine ştie cine!

Nu, nu putea să continue fuga. Vagabondul care scormonea în lăzile de gunoi ale oraşului putea să fugă, dar nu şi Niac, braţul drept al lui Mada. El nu!

Şi începu să râdă în timp ce elicopterul se pierdea dincolo de linia ceţoasă a orizontului.

Dar continuă să râdă şi după ce se ridică şi, cu paşi măsuraţi, începu să mărşăluiască prin noroiul câmpurilor.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI DOILEA

— L-au găsit la vreo zece kilometri de punctul unde a explodat camionul.

— Cine este?

— Christopher Randall, unul dintre cei mai credincioşi oameni ai lui Berthein, îi era aproape ca un fiu.

— Profesorul Randall, chirurgul? se interesă Tarni care avu brusc o presimţire.

— Da, îl cunoaşteţi? îl întrebă generalul ţintuindu-l cu privirea sa rece.

Dar poliţistul simţi că în el este mai puternică dorinţa de a uita. Licărirea de lumină din mintea lui se stinse şi el negă.

— Nu, cel puţin nu personal. Totuşi, dacă ştiaţi că este un asistent al savantului, de ce…

Mosseg dădu din cap gânditor. Acoperi cu un cearşaf cadavrul lovit bestial şi spuse:

— Din păcate abia acum l-am descoperit; în nicio arhivă nu se mai află date despre Berthein şi asistenţii săi. De când grupul lor s-a dislocat s-a pierdut orice urmă. Pe acest nenorocit l-am găsit din întâmplare în timp ce făceam cercetări în zona unde a explodat camionul. Este greu să stabilim ce s-a întâmplat cu adevărat; însă după cum arată ne putem imagina că a fost vorba de un linşaj, dar oamenii din jur tac, nu ştiu şi nici nu vor să ştie nimic…

— Până la urmă însă am reuşit să aflăm adevăratul nume al lui Mada – continuă generalul.

— Ştiţi unde se află? tresări poliţistul.

— Nu, însă am stabilit de unde vine: este vorba de un oarecare Stan Holleck, un preot catolic care şi-a dat demisia din minister din cauza unei forme grave de epuizare nervoasă şi de atunci încolo a dus o viaţă de vagabond. Asistentul social care-l urma înainte de dispariţia sa, care s-a petrecut aproximativ acum şase luni, îl descrie ca pe un biet diavol mereu gata să-şi ajute aproapele... Într-un timp era uşor să dai de el în timp ce-şi ţinea predicile lui deşuchiate în vreun bar din cartierele sărace. Aceasta este fotografia lui, îl recunoaşteţi?

Tarni ezită, privi câteva clipe chipul unui individ cu ochii mari, apoi confirmă.

— Da, el este. Ceva mai tânăr, dar el este. Are vrea legătură cu profesorul Berthein?

— Nu, cel puţin din câte ştim până acum – spuse Noyent. Oricum, nu mai avem nicio îndoială în ceea ce priveşte existenţa profesorului: madeii şi-au dat prea multă osteneală să ascundă corpurile celor căzuţi în masacrul de alaltăieri şi asta m-a îndârjit să aflu unde i-au dus. Am scotocit tot ţinutul, dar până la urmă am dat peste o groapă comună nu prea departe de locul unde s-a produs măcelul: i-au aruncat acolo fără prea multe ceremonii, doar un fel de ritual ciudat pentru a-i proslăvi pe martiri! Lucrul acesta mi-a trezit suspiciunea şi am hotărât să furăm cadavrele. Medicii noştri au tăiat pe rând cadavrele vreo două zile şi până la urmă au ajuns la mortul pe care-l căutam.

— Cine... cine era? întrebă Tarni cu vocea ştrangulată.

— Un oarecare Farraghint, un beţiv bătrân fără niciun fel de trecut – răspunse Noyent. Însă el era cel care ascundea, cheile misterului: specialiştii noştri au descoperit în capul său, sub pielea capului, câteva fire subţiri care formau un microcircuit. Probabil este vorba de o operaţie foarte simplă, care nu necesită aparatură prea sofisticată.

— Cum ar fi de exemplu o sală de operaţii improvizată într-un autocamion.

Generalul confirmă.

— Da, însă acest dispozitiv poate funcţiona ca o antenă de recepţie, asupra acestui aspect nu mai avem nicio îndoială. Totuşi, este destul de greu să ne dăm seama de funcţiile microcircuitului integrat de care era legat: n-ar fi însă o ipoteză prea îndrăzneaţă să credem că este vorba de un sistem de receptare şi amplificare a undelor magnetice.

— Şi în felul acesta am explicat cum pot să fie hipnotizaţi oamenii încât să aibă impresia că-l văd pe Mada şi pe toţi ceilalţi sfinţi al paradisului: este suficient unul ca Farraghint într-un grup, şi jocul este făcut.

Noyent confirmă.

— Astfel putem presupune că în fiecare familie de madei există o persoană care funcţionează ca sistem de repetare a semnalelor şi pe care ei îl numesc tată. Probabil că Mada şi Niac sunt precursorii şi putem presupune că în capetele lor se află dispozitive ceva mai complexe. Ei apar într-un cartier, îi hipnotizează pe primii adepţi şi se trece la operarea unora dintre ei în camionul care apare pe loc. Apoi ei dispar şi merg în altă parte să convertească noi nenorociţi şi aşa mai departe. Un fel de reacţie în lanţ care în decurs de numai o lună poate să dea naştere la o armată de oameni credincioşi, care este dispusă să facă totul, gata să se sacrifice când le-o cere operatorul ascuns.

— Şi nu este nicio soluţie? interveni poliţistul vădit interesat. În felul acesta Berthein va deveni stăpânul lumii.

— O soluţie ar fi, cel puţin în teorie – conveni generalul. Din momentul în care am avut primele suspiciuni în legătură cu activităţile desfăşurate de profesorul Berthein ne-am gândit la generatoare de unde electromagnetice care să poată perturba câmpurile magnetice respective, dar nu am avut timpul fizic necesar pentru a le putea realiza şi nici nu suntem siguri că o simplă ecranare ar putea proteja creierele de semnalele transmise la mică distanţă. Singura alternativă realistă rămâne aceea de a-l

descoperi şi neutraliza pe Mada şi pe cel ce se ascunde în spatele lui.

— Când vom afla unde se află staţia de transmisie, observă Mosseg – pentru profesorul Berthein va fi sfârşitul.

— Nu-i chiar aşa de simplu. Avem un centru de captare a undelor încă în funcţiune, dar nu am descoperit nimic până acum. Nu, eu cred că trebuie să ne îndreptăm atenţia mai mult asupra persoanelor decât asupra maşinilor, iar una dintre acestea deja am individualizat-o – conchise generalul. Este patronul societăţii de televiziune care a realizat emisiunea despre Niac şi masacru. O reţea de televiziune înseamnă dispozitive de transmisie, echipament pentru transmisiuni de la faţa locului, legături cu satelitul... Este vorba de societatea la care este patron un oarecare domn Leba.

— Abel... Abel şi Cain.

— Da, cei doi fii ai lui Adam. Pare incredibil ca o organizaţie atât de misterioasă să recurgă la nume atât de uşor de recunoscut, dar este în firea lucrurilor ca o minte ca a lui Berthein să-şi sfideze adversarii în felul acesta. Sau poate că există o explicaţie deosebită... care ne scapă.

Tarni percepu o tensiune ciudată, ca şi cum acele nume i-ar fi amintit ceva.

— Din moment ce l-am descoperit, nu-l putem aresta?

— Pe cine? Pe Leba? răspunse Noyent. Sub ce acuzaţie? Este prea cunoscut şi prea puternic pentru a-l înhăţa. Nu, pentru noi este mai comod să acţionăm aşa: îl vom ţine sub observaţie şi vom încerca să aflăm cât mai multe despre el. Poate prin el vom ajunge la Berthein.

— Sau îl va determina să acţioneze – îl avertiză Mosseg.

— Şi într-un caz şi în celălalt noi vom fi pregătiţi.

Tarni, care până atunci ascultase pasiv, nu-şi mai ascunse nedumerirea.

— De ce îşi dau atâta osteneală să controleze masele? Cu asemenea aparatură ar fi mult mai convenabil să se

limiteze la controlul persoanelor care contează: guvernatorul, primarul… şi de ce nu, chiar şi preşedintele.

— Aveţi vreo suspiciune în acest sens? întrebă Noyent.

Celălalt îşi aminti întâlnirea cu viceguvernatorul şi se grăbi să nege.

— Nu, era doar o supoziţie.

— Dintotdeauna misiunea noastră a fost aceea de a veghea asupra persoanelor care îndeplinesc funcţii publice, în aşa fel încât să nu se abată de la îndatoririle lor – interveni Mosseg pentru a-l linişti. Dacă s-ar fi întâmplat ceva de genul acesta ne-am fi dat seama.

Poliţistul se gândi la personalităţile decedate în ultima vreme, mai ales în oraşul său, şi îşi dădu seama în ce consta activitatea Serviciilor Speciale. Ar fi vrut foarte mult să ştie cum de reuşeau ei să distingă cine era hipnotizat de cine pur şi simplu nu gândea ca ei… sau cum de ei se credeau în afara oricărui pericol din acest punct de vedere, dar ca întotdeauna instinctul de conservare îl sfătui să nu meargă mai departe.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI TREILEA

Niac pierduse noţiunea timpului şi nu îşi mai dădea seama de cât de mult a mers. Îşi ducea un picior înaintea celuilalt aidoma unui robot, din ce în ce mai obosit. Dar mintea sa, în ciuda setei, foamei, oboselii respecta cu fermitate hotărârea iniţială de a nu răspunde solicitărilor îngrijorate ale îngerului. Dimpotrivă, cu un licăr de viclenie, se hotărî să joace până la capăt rolul său de fiinţă pierdută.

— Ei, unde sunteţi? strigă el spre primele umbre care deja se întindeau peste peisajul din jur. Veniţi să mă luaţi!

Nu-i răspunse decât liniştea.

Pas cu pas se pomeni la marginea oraşului. Vreme de o clipă, care i se păru nesfârşită, îşi bucură ochii de luminile sale, de miile de maşini care tocmai parcurgeau acele străzi. Apoi, mişcându-se cu greutate, începu din nou să meargă de-a lungul trotuarului fără să ştie bine unde se duce.

— Fratele Niac! L-am găsit pe fratele Niac! Eu l-am găsit!

Mino se scutură de moleşeala mentală care-l copleşise şi îl privi cu atenţie pe tânărul zâmbitor care-i tăiase drumul. Şi el nu era singurul care zâmbea: mai descoperi în jur şi, alte persoane care păreau fericite.

— Braţul drept al lui Mada a ajuns printre noi! strigă o voce, iar altele repetară, ca într-un act de magie.

Erau câteva zeci, poate chiar o sută, şi îl înconjurară din toate părţile, formând astfel o mulţime excitată care ocupă strada provocând un cor de claxoane iritate.

— Mă aşteptaţi? şopti lunganul nedumerit.

— Da, Mada a apărut în familia noastră şi ne-a anunţat că vei veni. Eram toţi pe aici să te căutăm… dar eu sunt cel care te-a găsit!

El şovăi. Nu ştia dacă să fie mulţumit sau îngrijorat. Acum îl vor întreba despre Randall, despre tăcerea sa, despre fuga sa prostească… Îi mai rămânea doar o singură şi firavă posibilitate de a ieşi onorabil din situaţie: cu un geamăt închise ochii şi se lăsă să cadă la pământ în timp ce mâini grijulii se grăbiră să-l susţină.

„Trebuie să ai încredere, sunt fraţi” – îi aminti Îngerul.

De data aceasta Niac nu-l mai ignoră.

— Te aud – suspină el cu o ultimă scânteiere de viclenie. În sfârşit, te aud… Unde ai fost? De ce m-ai lăsat singur?

„Vrei să spui că până acum nu m-ai auzit?”

— Nu… a fost îngrozitor… îngrozitor.

Apoi, în timp ce-l transportau, realitatea şi ficţiunea se amestecară, iar el adormi.

*

Portarul îl privi pe Niac cu un ochi critic care se transformă în duşmănie curată imediat ce se apropie de el.

— N-avem nevoie de vagabonzi aici, îi şuieră el printre dinţi. Şterge-o!

Celălalt se opri şovăind.

— Trebuie să-l văd pe Carl… adică pe Leba: Mă aşteaptă.

— Desigur, desigur, domnul Leba te aşteaptă. Faci pe deşteptul, du-te şi caută-l în altă parte sau chem poliţia.

Mino se simţi extrem de umilit, dar îi trecu repede. Acel obstacol neaşteptat îi servea să se îndepărteze de momentul adevărului, un moment pe care ar fi vrut să-l amâne la infinit.

„Du-te la colţul clădirii şi prezintă-te la intrarea din spate” – îi veni în ajutor Îngerul. „Trebuie să fii prudent, clădirea este supravegheată.”

Omul confirmă obosit. Lunga noapte de somn nu fusese suficientă pentru a-l pune pe picioare complet, şi depresiunii sale psihice i se adăuga şi o apatică aşteptare a destinului. Bănui că din acest punct de vedere Îngerul nu era străin de starea sa; era aşa de greu să înţeleagă unde sfârşea voinţa lui şi unde începea a celuilalt!

Ocoli clădirea până când se pomeni în faţa unei porţi larg deschise prin care se vedea parcajul subteran. Înăuntrul unei încăperi de protecţie împotriva proiectilelor un paznic în uniformă îl privi cu ochi absenţi, dar nu zise nimic. În acelaşi timp, ca şi cum ar fi fost adusă acolo de un regizor secret, o furgonetă ieşi de pe o stradă laterală şi parcă în faţa intrării, acoperind astfel câmpul vizual al oricui s-ar fi gândit să spioneze scena. O figură umană prost îmbrăcată, ou o fizionomie de om înalt şi slab, sări jos şi, întorcând spatele, o porni pe stradă, în timp ce Niac, uluit, dădu ascultare semnelor pe care i le făcea gardianul arătându-i o uşă deschisă lângă gheretă. Când vehiculul porni din nou, totul era ca la început, în afară de acea fiinţă înaltă, cu paşi obosiţi, care se îndepărta.

Mino fu luat în primire de către un individ robust, îmbrăcat ca un filfizon şi care, fără să vorbească, îl conduse printr-un labirint de coridoare şi ascensoare până la un birou monumental.

— Domnul Niac? ciripi o fetişcană clipind din ochii săi cu gene negre şi reflexe argintii. Vă rog, luaţi loc o clipă, domnul Leba vă va primi imediat.

Prăjină se cufundă într-un fotoliu de piele şi sorbi stingherit lichidul înmiresmat pe care femeia i-l adusese.

— Dacă mai doriţi şi altceva nu aveţi decât să cereţi.

Mino rămase nemişcat, ca şi cum s-ar fi temut că cine ştie ce ar fi putut să rupă vraja. Se bucură de tot ceea ce vedea: pereţii de mahon, plantele ornamentale, tablourile cu multe culori, podeaua cu mochete moi, şi ea, încântătoarea ea, care răspundea la telefon, ea care lua

notiţe, ea care dădea ordine la o armată de secretare şi funcţionari al căror chip apărea pe diferite monitoare.

Până la urmă fu chemat. O uşă, invizibilă până atunci, se deschise, iar el, împins de propriile-i gânduri, o trecu. Biroul lui Leba i se păru şi mai luxos, şi mai impunător decât anticamera; fiecare obiect trăda bogăţia, şi acolo stătea Carl: cel din totdeauna, bondoc, cu mintea înceată, doar ceva mai grăsuţ.

— Mino, în sfârşit! se entuziasmă el venind în întâmpinarea prietenului său. Am aflat de pericolele prin care ai trecut. Sunt fericit că te văd teafăr.

— Teafăr? repetă Niac cu mintea înceţoşată. Am mers două zile şi două nopţi peste timpuri fără să ştiu încotro s-o apuc, fără un cuvânt de la Înger, dar se vede că am avut zile…

Carl zâmbi la auzul acelor cuvinte ca şi cum ar fi fost vorba doar de o simplă poveste plină de spirit.

— Ca întotdeauna, bătrâne, te afli în prima linie.

Lunganul se enervă.

— Pentru Dumnezeu, Carl!

Prietenul rămase uluit.

— Scuză-mă, nu voiam să fiu nepoliticos…

— M-ai făcut să mă scol în zorii zilei şi să vin pe jos până la palatul tău regesc – protestă Niac.

Carl îşi lăsă privirile în pământ vădit ruşinat.

— Înţeleg – şopti el. Dar, spune-mi, Randall, persoana care era cu tine, unde s-a prăpădit? Ce i s-a întâmplat?

O păpuşă, gândi Mino, devenise o păpuşă-în mâinile cuiva care se servea de el pentru a-l interoga cu un aer nevinovat…

— Nu ştiu – minţi el măsurându-şi cuvintele. La un moment dat un grup de zănatici ne-a atacat… am fugit, de el nu mai ştiu nimic.

Carl şovăi, apoi, urmând o sugestie care-i veni de la consilierul său secret, zâmbi.

— Dar nu cumva, din întâmplare, tu te-ai certat cu el pentru vreo pricină, sau măcar te-ai enervat?

Lunganul se prefăcu atunci că se străduieşte să-şi amintească.

— Nu-mi aduc aminte… sigur, eram cam întors, Randall mă cam înspăimânta, nu mi se părea că ar crede în Mada, în Azeneg.

Prietenul îl ascultă holbându-şi ochii săi mari de vită.

— Deh… Apoi, schimbând brusc vorba, adăugă: Ştii cine este în camera cealaltă? Mada, Mada este aici, ne vrea pe toţi uniţi pentru marele moment. Vom fi din nou împreună aşa cum am fost mai demult!

Mino simţi cum stimulii Îngerului operează asupra emoţiilor sale şi cu greutate reuşi să simuleze o incredibilă bucurie. Trebuia să se entuziasmeze.

— Vreau să-l văd, vreau să-l văd! strigă el, străduindu-se să reziste forţei interioare care îi strivea pur şi simplu mintea. Nici nu-i mai păsa de prietenul său. Mişcându-şi repede privirile studie pereţii acoperiţi cu mahon, descoperi o uşă diferită de cea pe care intrase, se îndreptă spre ea cu iuţeală şi o deschise.

În cameră se aflau trei persoane, dar el nu le luă în seamă, evitând privirile lor încruntate. Îl văzu pe Tatăl cel Bun întins pe un pătuţ şi se duse spre el.

— Mada… – gemu el, în timp ce cuvintele îşi pierdeau propriul înţeles şi se transformau într-un muget absurd. Ce se întâmplă?

Mada rămase nemişcat, cu privirea pierdută în tavan. Mino îşi dădu seama, după un nou efort de voinţă, cât de palid este celălalt, cu acea culoare a pielii sărmanului său chip suferind, care reflecta ceea ce se întâmplase în zona craniului; zări numeroasele ţesături de tubuşoare şi filamente care îi susţineau membrele ca o imensă pânză de păianjen care pleca dinspre nişte misterioase aparate clipind cu nişte reci ochi de lumină vie.

— Ce ţi-au făcut? întrebă el îndurerat.

Nu obţinu niciun răspuns, şi atunci se întoarse spre cei prezenţi căutând pe chipurile lor necunoscute o lămurire: dar nu găsi altceva decât nişte priviri severe. Înainte de a mai putea deschide gura pentru a pune şi alte întrebări se simţi înfăşurat într-un fel de plapumă de întuneric, îşi pierdu încet controlul asupra corpului şi căzu moale pe podea, unde zăcu aparent insensibil la ceea ce se petrecea în jurul său. Dar mândria sa, rănită atât de mult timp, îl ajută să reziste, să lupte şi, în ciuda moleşelii oare îl înfăşură, reuşi să rămână el însuşi. Pleoapele însă nu răspunseră insistentelor sale tentative de a le deschide, la fel se întâmplă şi cu articulaţiile; numai mintea sa continuă să lupte cu disperare împotriva acelei forţe misterioase care se încăpăţâna să-i domine corpul.

— Închide uşa, Tony – ordonă o voce din cameră. Deocamdată este mai bine ca Leba să rămână departe de prietenul său.

— Nu putem avea nicio surpriză – replică cel interpelat. Coeficientul său de inteligenţă este prea scăzut pentru a ne crea probleme.

— Desigur, nu ar fi trebuit să avem surprize nici din partea lui Niac – le aminti cel de-al treilea cu o voce moale. Cu toate acestea, l-a ucis pe Randall, ar putea să ne facă şi nouă la fel.

— Nu putem fi siguri dacă ci este vinovatul, şi chiar dacă ar fi, nu a făcut-o în mod voluntar: are un creier foarte bine dezvoltat şi este posibil să fi influenţat oamenii într-un moment de furie, aşa cum s-a mai întâmplat. Oricum, ne este de folos: Mada trece printr-o criză de repulsie, iar Niac are toate calităţile necesare pentru a-l putea înlocui. Cu atât mai mult acum când, fără Randall, nu putem să facem operaţiuni de tipul A.

— Nu-mi place deloc cum merg lucrurile – insistă cel de-al treilea. Am pierdut camionul laborator şi cinci oameni

care erau în el; o bună parte din planurile noastre s-au spulberat, artificialii au aflat despre noi, poate că ştiu şi despre Leba, iar dacă le-ar trece prin cap să facă o percheziţie în clădire…

— Eşti prea nervos, Hansen – îl dojeni prima voce. Profesorul îi ţine sub control pe toţi: conducătorii federali, staţiile radio, centrele de calcul, nu avem de ce să ne temem.

— Profesorul! Profesorul! protestă celălalt. Chiar şi el mă îngrijorează, i-a aruncat în aer pe prietenii noştri fără să ne prevină.

— Controlează-te – interveni cel pe care-l chema Tony. Nu-i acum momentul să faci istericale. Când am acceptat această misiune, am ştiut foarte bine care sunt pericolele pe care le vom întâmpina; pe deasupra, prea multă lume depinde de noi, mii de nenorociţi pe care nu-i putem lăsa în voia sorţii. Eu cred în Azeneg, cred în tot ce am făcut în aceşti ani: Dumnezeu nu ne poate părăsi tocmai acum.

— Şi Dumnezeu nu ne va părăsi!

Mino recunoscu vocea îngerului şi, o clipă, îl încercă o nebună dorinţă de a renunţa la îndărătnica sa rezistenţă şi să se cufunde în uitare.

— Domnule profesor – murmură Hansen cu un tremur în voce. Suntem neliniştiţi din cauza celor întâmplate…

— Am auzit totul – îl întrerupse Îngerul. Uiţi că oriunde se află profeţii mei sunt şi urechile mele.

— Mi-e teamă, domnule profesor, mi-e teamă că totul se va sfârşi cu un eşec; acum artificialii sunt pe urmele noastre…

Mino, cu un efort supraomenesc, reuşi să întredeschidă ochii cu scopul de a vedea îngerul său păzitor, dar fu dezamăgit: cei trei erau concentraţi asupra unui aparat asemănător cu un radio portabil din interiorul căruia provenea vocea.

— Lipsa ta de credinţă mă întristează, Hansen. Uiţi că şi

eu, cu ani în urmă, am fost victima lor şi ştii bine la ce am renunţat pentru a putea continua studiile noastre. Nu cumva vrei ca acum, când a fost vărsat sângele primilor noştri martiri, să te dai bătut? Vrei să lăsăm lumea să cadă în mâinile monştrilor?

— Nu, asta niciodată, dar ce putem face? Am mai rămas doar câţiva.

— Doar câţiva! se mânie profesorul. Cum poţi să crezi una ca asta! Noi suntem sute de mii, milioane, suntem conştiinţa acestei lumi în derivă. Noi, oamenii de ştiinţă, suntem depozitarii cunoaşterii binelui şi a răului, adevăraţii responsabili de tot ceea ce se întâmplă, s-a întâmplat şi se va întâmpla, fie că este vorba de dreptate sau de mârşăvii. Din noaptea timpurilor şi până astăzi omul este opera noastră; cu siguranţă că nu au fost generalii sau regii cei care au condus popoarele, nu, cu toţii nu au făcut altceva decât şa urmeze calea pe care magii, filosofii, cercetătorii, geniile ştiinţei omeneşti le-au arătat-o. Oamenii nu sunt decât nişte biete păpuşi fără voinţă în mâinile celor pe care Dumnezeu sau Diavolul i-a dotat cu o mare inteligenţă, nişte păpuşi ca acei nenorociţi pe care i-am operat pentru a ne ajuta în misiunea noastră de salvare a umanităţii. Tocmai această uluitoare putere este cea care ne impune să acţionăm, să salvăm omenirea de monştri fără suflet pe care alţi oameni de ştiinţă i-au plăsmuit cu minţile lor perverse. Eu deja mi-am sacrificat viaţa pentru Azeneg, voi vă temeţi cumva pentru vieţile voastre? Am greşit cumva când mi-am ales discipolii?

— Nu! Noi suntem gata, domnule profesor!

— Bine, atunci trebuie să ştiţi că duşmanii noştri, prin persecuţiile lor, n-au făcut altceva decât să accelereze cursul evenimentelor. Nu ne-am atins încă toate obiectivele, dar suntem suficient de puternici pentru a acţiona.

O linişte grea se aşternu după rostirea acestor cuvinte.

— Şi acum? întrebă Tony iscodind mirarea prietenilor săi. Încă nu am reuşit să individualizăm baza secretă a operaţiunii Geneza.

— O vom descoperi – răspunse profesorul. Sunt sigur că se află în acest oraş, şi numeroşii noştri adepţi o vor găsi. Vom scotoci fiecare cartier casă de casă, metru cu metru, şi în timp ce vom neutraliza seminţele monstrului, îi vom găsi şi cuibul. Nu uitaţi că un alt profet lucrează pentru noi şi el va fi acela care ne va dărui victoria finală.

— Va trebui să ucidem? întrebă Hansen.

— Numai pe monştri, iar Mada va fi acela care va face în aşa fel încât poporul să execute comenzile noastre. A demonstrat deja că ştie să-şi domine propriile emoţii, va şti cum să controleze masele.

— Însă Mada s-ar putea să nu depăşească criza…

— Atunci Niac îl va substitui, iar eu o să am grijă să nu ne mai facă şi alte necazuri.

— Dar copiii?

— Nu sunt copii! urlă Îngerul. Ci doar nişte animale, nişte animale mai periculoase decât orice sălbăticiune!

— Mă scuzaţi, domnule profesor, nu voiam să…

— Am luat măsuri să-l contactăm pe viceguvernator: dintre toţi politicienii statului el este cel mai inteligent şi cinstit. El va da semnalul pentru Azeneg. Acum plecaţi, şi Dumnezeu să vă aibă în paza Lui.

Niac simţi că ceaţa, care-l izolase de lumea din jur se risipeşte. Cu un suspin se scutură şi începu să vadă tulbure. Cei trei îl priviră ca şi cum ar fi fost ceva care incomodează, ceva deranjant dar pe care trebuiau să-l suporte din raţiuni superioare.

— Unde sunt? întrebă Mino.

„Veghez asupra ta ca întotdeauna” – îi răspunse sfetnicul său.

— Cine sunt aceşti domni?

„Nişte prieteni, să asculţi de ei ca şi cum aş fi eu.”

— Bine înţeles – se grăbi să zâmbească lunganul, un zâmbet căruia în mintea sa îi dăduse o nuanţă sarcastică, ascunsă numai cu mare greutate în spatele luminii opace a ochilor obişnuiţi de acum cu minciuna.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI PATRULEA

Planul de necesitate fusese elaborat în perioada războiului rece: fusese elaborat pentru a salva minţile cele mai luminate ale oraşului în eventualitatea unui război nuclear. Omenirea secolului al douăzecilea îşi putea permite să dispară în holocaustul atomic, dar nu ar fi putut tolera să-şi piardă şefii. Era o chestiune de civilizaţie!

Apoi, cu ajutorul disperării şi al bunului simţ, pericolul unui conflict global trecuse; în amintirea sa mai rămâneau însă acele adăposturi ale planului de necesitate care părea că îşi păstrase intactă eficienţa.

Prima „minte coordonatoare” care sosi la faţa locului a fost guvernatorul, cu un cortegiu de însoţitori necăjiţi pentru că au fost nevoiţi să se trezească de dimineaţă. Ieşi din ascensor fulgerându-i pe cei prezenţi cu o privire acuzatoare care se opri în cele din urmă asupra lui Megovern, stăpânul casei, având în vedere că adăpostul fusese săpat la subsolul Centralei Poliţiei. Cel din urmă, supărat de felul cum au decurs evenimentele, se mărgini să suspine şi să arate cu un semn din cap viceguvernatorul care se afla lângă el.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă guvernatorul iritat. Chiar era necesar să mă luaţi din pat?

— Îmi pare rău, excelenţă – răspunse cel întrebat, cu o politeţe glacială. Însă este vorba de un ordin al Preşedintelui. Avem toate motivele să credem că oraşul se află în pericol.

— În pericol? repetă celălalt nevenindu-i să creadă.

Pierdu vreo câteva clipe, urmărind nişte gânduri care-i tulburau şi puţinele idei clare pe care le avea, şi în cele din urmă spuse:

— Un cutremur! Va avea loc un cutremur… Eram sigur că mai devreme sau mai târziu se va întâmplă! Am fler pentru lucruri de felul acesta, un fel de har; ieri, când m-am sculat…

— Nu cunoaştem încă natura pericolului – se grăbi celălalt să-l lămurească. Preşedintele nu a fost prea explicit. Dar având în vedere că l-a convocat pe generalul Noyent, probabil acesta ne va explica totul. El are legătura prin radio direct cu Garda Naţională şi Casa Albă; în caz de necesitate el poate autoriza o intervenţie. Sper că înţelegeţi…

— Sigur, sigur că înţeleg! bombăni guvernatorul. Nu sunt idiot. Dar mă întreb de ce preşedintele nu s-a pus în legătură direct cu mine?

Se strădui să rămână încruntat, dar imediat ce văzu bufetul plin de bucate se ilumina la chip. Făcând abstracţie de tot ce-l înconjura, se îndreptă spre el, uitând de orice, inclusiv de bunele maniere.

Generalul apăru cu o jumătate de oră mai târziu, când deja un mic grup de asesori, oameni politici şi diverşi funcţionari publici se strânsese în sala principală a adăpostului şi făcea o mare gălăgie. Însoţit de Mosseg şi de Tarni (de un timp umbrele sale credincioase la orice apariţie în public), trecu prin mulţime şi se îndreptă spre viceguvernator.

— Din ce cauză mi-aţi cerut să vin urgent? întrebă pe tonul său impersonal, care nu lăsa să se simtă niciun fel de emoţie. Sper că nu ne aşteaptă vreo surpriză!

Cel căruia i se adresase nici măcar nu se sinchisi să-şi ascundă propria repulsie.

— Este vorba de un ordin prezidenţial care se referă explicit la persoana dumneavoastră. Din el rezultă că

tocmai dumneavoastră trebuie să ne explicaţi ce se întâmplă. Şi spunând asta, scoase o foaie de hârtie şi i-o arătă interlocutorului: Iată aici telexul prin care se dă ordin să se aplice imediat planul de necesitate şi să se ia legătura cu Serviciile Speciale, pentru alte dispoziţii.

Noyent studie pentru câteva clipe documentul.

— Mi se pare că totul e în neregulă – comentă el în timp ce în jur se strânsese un grup de curioşi. Superiorii mei nu mi-au comunicat absolut nimic în acest sens. Trebuie să fac o verificare. Mosseg, ocupă-te tu!

— Imediat, domnule – confirmă artificialul.

— Vin cu tine – murmură Tarni.

Cei doi traversară sala şi se îndreptară spre un coridor lateral unde pe un perete se putea citi o tăbliţă indicând staţia radio.

Rămas singur, generalul îşi roti privirea peste cei prezenţi şi zăbovi mai ales asupra unuia dintre ei, care tocmai îşi făcea drum prin gloata celor prezenţi, un om bondoc care îl privea cu un zâmbet de idiot, ca şi cum ei doi s-ar fi cunoscut de când lumea.

— Domnule viceguvernator, – spuse militarul supărat –, nu ar fi trebuit sa permiteţi accesul în această sală persoanelor care nu fac parte din administraţia publică. Vă rog să-i scoateţi afară.

— Dar, domnule general, – protestă celălalt –, poate că dumneavoastră nu ştiţi că domnul Leba este una dintre persoanele importante ale acestui oraş. Dumnealui a fost invitat aici chiar de mine.

— Ştiu prea bine cine este. Trebuie să iese imediat.

— Şi eu cunosc metodele dumneavoastră – răspunse caustic viceguvernatorul ridicând vocea, în timp ce oaspeţii ceilalţi se adunau în jurul lor. Ştiu că dumneavoastră aţi ordonat să fie ucis primarul Hundred şi cine ştie câţi alţii. Domnul Leba deţine dovezile – şi arătă valijoara pe care însoţitorul său o ducea cu un surâs idiot întipărit pe buze.

— Valiza! strigă Noyent mai mult grohăind. Asta-i o capcană, părăsiţi localul, repede!

Leba râse şi o deschise: o adevărată cascadă de lame de oţel se revărsă pe podea şi imediat zeci de mâini se grăbiră să le strângă.

— A venit ziua Azenegului – urlă omuleţul excitat. Ucideţi monstrul!

Noyent nici măcar nu încercă să se apere, ci se mărgini să se întoarcă spre Mosseg, care tocmai se întorcea grăbit.

— Garda Naţională, cheam-o imediat – îi ordonă el. Acum tu eşti la comandă… Gândeşte-te cum să-i salvezi pe fiii noştri…

Agresorii îl străpunseră, cu strigăte în care se simţea excitaţia, şi continuară să-l lovească şi când corpul său se transformase doar într-o grămadă nedefinită de carne zdrobită.

Mosseg scoase un geamăt şi o porni spre mulţimea care urla; dar mâna lui Tarni îl opri:

— Vrei să sfârşeşti la fel? îi zise el, apoi, în timp ce tânărul artificial se opri, scoase pistolul din buzunarul interior şi trase.

Leba încetă să mai râdă, cu o oarecare întârziere, privindu-şi pieptul pe care înflorise o pată roşie, şi apoi căzu.

Ca prin farmec, furia ucigătoare care îi cuprinsese pe diferiţii funcţionari se risipi şi chipurile lor uluite se pomeniră privind cele două cadavre şi mâinile însângerate. Câţiva izbucniră în plâns, alţii leşinară, iar cei mai mulţi rămaseră aiuriţi, căutând în minţile lor zăpăcite o explicaţie a celor întâmplate, pe care însă nu o puteau găsi.

Chiar şi Tarni resimţi acea schimbare neaşteptată, lăsă arma să-i scape din mâinile pe care şi le duse la capul în care răsuna un strigăt jeluitor, o explozie de durere incontrolabilă. Se clătină şi, în cele din urmă, se prăbuşi lipsit de cunoştinţă.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI CINCILEA

Mino îşi petrecuse ultimele ore căutând o cale de scăpare. Îl lăsaseră în cameră cu Mada, care îşi continuase în tihnă somnul său asemănător cu moartea şi rămăsese acolo ferindu-se a se apropia de uşa care în mod sigur era supravegheată.

Randall fusese ucis, iar acum acei oameni îl suspectau pe el; dar nu aveau dovezi, şi poate că aşteptau o mişcare greşită din partea lui pentru a nu mai avea îndoieli...

Trebuia să fie atent. Începu să reflecteze asupra misteriosului său înger păzitor. Îngerul vorbise prin intermediul aparatului de radio pe care acei indivizi l-au luat cu ei: acelaşi Înger pe care el îl auzea în cap, iar ei îl numeau profesor. Era un om, aşadar, unul care se ascunsese cine ştie pe unde, şi îl ţinea legat de el prin fire invizibile. Gândul acesta îl făcu să tremure, dar fu suficient de atent pentru a nu se lăsa târât de furie. Trebuia să fie prudent pentru că intuia că viaţa lui depindea de modul în care se va comporta.

Începuse Azeneg, dar care era înţelesul său adevărat Mino. Încă nu putea să priceapă; din ceea ce auzise era limpede că Mada reprezenta un element cheie, iar, în lipsa lui, Niac trebuia să-l substituie. Instinctiv îşi aruncă privirea asupra sărmanului om întins pe pat: Tatăl cel Bun, marele sfânt, Mada, şi el o biată păpuşă mânuită de departe pentru a-i păcăli pe oameni...

Geamătul răsună din nou pe neaşteptate în capul său, însoţit de un junghi dureros care îi opri cu brutalitate cursul

gândurilor. Deja de, mai multe ori îngerul îl mai lovise în felul acesta, şi el se crispă străduindu-se să înţeleagă unde greşise… sau nu cumva sfetnicul său îi citea gândurile?

„A murit” – îl anunţă cu tristeţe Îngerul prin golul minţii. „Leba a murit.”

— Cum? suspină Niac, liniştit şi întristat în acelaşi timp. Carl a murit?

„Am simţit risipindu-se ultima zvâcnire a vieţii lui şi i-am trăit spaima… frica faţă de marele frig care îl copleşea… Dumnezeul meu, e groaznic, mă simt de parcă aş fi fost în locul lui… altă dată… simt nevoia să vorbesc cu cineva… mă simt atât de singur…”

Mino ascultă înşiruirea de fraze; abia după o serie întreagă de mormăieli confuze Îngerul îşi reluă controlul asupra vorbelor sale.

„Să fii gata, să fii gata să acţionezi, Niac. Noi toţi am ales: eu, Randall, ceilalţi băieţi… Poate că pentru tine a fost altfel, dar şi tu, fără să ştii, ţi-ai arătat bunăvoinţa: te-ai întors la noi, asta e important, înţelegi… Iar de un lucru trebuie să fii sigur: noi acţionăm conform voinţei lui Dumnezeu, să nu uiţi niciodată!”

Lunganul confirmă în golul din jurul său. Îngerul, profesorul, oricine ar fi fost el, apăruse dintr-odată uman, fragil de uman.

Individul numit Tony se întoarse în cameră şi îi chemă; apoi, în timp ce el ieşea, acesta se apropia de Mada, îl eliberă de diferitele canule şi îl ajută să se ridice.

Dincolo de camera aceea, în biroul lui Leba, se aflau ceilalţi doi. Păreau serioşi, chiar încordaţi; unul dintre ei ţinea în mână aparatul de radio care menţinea contactul cu profesorul. Schimbară doar câteva cuvinte şi se despărţiră. Mino, Tatăl cel Bun, Tony şi Hansen coborâră cu liftul până la garajul subteran şi urcară într-o maşină decapotată care urcă în viteză rampa ce ducea spre ieşire.

Cum ajunseră în stradă, în palida lumină răspândită de

nişte becuri, Mino simţi cum aerul rece al nopţii îi înţeapă obrajii, privi hainele grele pe care le purtau ceilalţi şi le compară cu veşmintele sale de sărăntoc, care în mod sigur nu erau suficiente să-l protejeze de frig… Se gândi să protesteze, îl privi întrebător pe Tatăl cel Bun care, în ciuda înfăţişării pline de suferinţă pe care o afişau buzele sale, îi răspunse printr-un gest de încurajare; atunci el renunţă. Puţin după aceea zări mulţimea: o masă de oameni tăcută, compactă care se legăna întruna pe marginile străzii şi părea că-l aşteaptă.

— Ridicaţi-vă – le ordonă Tony, iar Mino îl ascultă, urmat eu greutate de Mada.

Oamenii, la vederea lor, izbucniră în urale care răsunară peste liniştea de mormânt a oraşului.

Mada salută, şi curând vehiculul trebui să încetinească, în timp ce laturile fluviului uman se strângeau în jurul lor.

Chiar şi Mino, la comandă, salută, zâmbi, îngăimă câteva fraze de început. Toţi acei oameni îl înspăimântau şi îl atrăgeau în acelaşi timp: mii de guri care îi pronunţau numele, ca un slogan… Observă imediat că unii dintre ei erau înarmaţi: puşti, pistoale, cuţite de bucătărie, bastoane pe care le înălţau spre cer în semn de omagiu. Totul apărea ameninţător şi plin de măreţie: era ziua Azenegului!

— Mergeţi să vă îndepliniţi misiunea – repeta Mada de lângă el. Fiecare familie să-şi urmeze propriul ei tată şi fiecare tată să urmeze vocea voinţei divine. Loviţi acolo unde trebuie să loviţi!

Dar ceva contrastă pe neaşteptate cu marşul lor triumfal: un zgomot de geamuri sparte deasupra capetelor lor. Instinctiv îşi ridică privirea şi văzu cum se prăbuşeşte de la o fereastră un fel de leagăn în care se agitau mânuţe de copilaş. I se păru chiar că aude gemete de femeie, dar nu fu decât o senzaţie. Mulţimea vui entuziastă şi totul sfârşi într-o învălmăşeală.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI ŞASELEA

— Cum te simţi?

Tarni clătină din cap. Abia îi injectaseră ceva care îi dădea o senzaţie de arsură în braţ şi acum, în ciuda faptului că ţinea ochii închişi, începuse să perceapă lumea din jur.

— A fost îngrozitor – şopti el în timp ce încerca să alunge din minte senzaţia morţii pe care o încercase într-un lung coşmar.

— Noyent a murit, guvernatorul, primarul… toţi cei care contează, se află într-o completă dezorientare, poate că nici nu mai pot î*i* recuperaţi. Tu ai reuşit să te salvezi doar pentru că l-ai ucis pe Leba înainte ca el să se apropie de tine.

Poliţistul se hotărî să privească lumea în faţă: îi întinseseră pe un divan într-o cămăruţă în care se îngrămădeau Mosseg, un medic, sau cel puţin unul în halat, şi doi agenţi cu o înfăţişare de oameni speriaţi.

— S-au mişcat cu siguranţă, ştiau deja unde şi când să lovească – continuă artificialul. În timp ce erai leşinat, am încercat să iau legătura cu baza noastră, dar a fost în zadar; liniile telefonice erau întrerupte, iar la radio nu am reuşit să găsim un canal liber. Noyent avea dreptate: la mijloc se află Berthein cu sistemul său de condiţionare a creierelor, şi din păcate mă tem că el controlează reţeaua de transmisii prin satelit şi toate staţiile radio.

— Vrei să spui că nu putem chema Garda Naţională? întrebă Tarni.

— Nu.

— Domnule căpitan, – interveni unul dintre poliţiştii prezenţi –, la Centrală noi nici nu mai ştim ce să facem, funcţionarul de serviciu era jos în adăpost împreună cu alte persoane importante, am pierdut legătura cu agenţii din patrula externă… Acum băieţii sunt îngrijoraţi pentru familiile lor, un mare număr de oameni înarmaţi circulă pe străzi, se aud împuşcături. Acest domn zice că ar fi de la Serviciile Speciale… În concluzie, e o mare învălmăşeală, domnule căpitan!

— Eu nu lucrez în acest sector – îi aminti căpitanul. Îmi pare rău…

Abia atunci observă un fel de coroană metalică ce înconjura capetele celor prezenţi şi verifică instinctiv dacă nu cumva şi el purta una.

— Sunt generatoare de câmpuri electromagnetice – îi explică artificialul. Trebuie să neutralizăm câmpurile hipnotice ale profesorului Berthein, măcar pe cele mai slabe. Venind spre noi, Noyent, a încărcat vreo douăzeci într-o maşină, pentru orice eventualitate… ar fi fost bine să le fi distribuit înainte!

Un zgomot neaşteptat îl întrerupse; un agent cu faţa îngălbenită năvăli în încăpere şi strigă:

— Mortul… mortul vorbeşte!

Ieşiră în fugă. Tarni. destul de greoi, se ridică şi îi urmă. După ce urcară câteva scări ajunseră într-o sală de gimnastică unde întinse pe podea zăceau una lângă alta două siluete umane acoperite de cearşafuri.

— N-am ştiut unde să-i punem – se scuză medicul. Infirmeria este plină. N-am reuşit să-i chemăm nici pe cei de la morgă, nici pe cei de la spital…

— Care dintre ei? se mărgini să întrebe Mosseg.

Îi arătară un cadavru pe jumătate descoperit.

— Tocmai îl aduceam aici… şi a început să vorbească. Tony s-a speriat şi l-a scăpat din mână.

Se apropiară şi auziră cum din capul lui Leba provenea

sunetul unei voci omeneşti care vorbea în şoaptă, tulburat din când în când de descărcări ale circuitelor electrice.

— Familia Hallen, deplasaţi-vă la numărul 115 de pe strada Sesta Avenue… copilul are trei ani… Familia Bersen, aţi întârziat… Loviţi, loviţi fără milă: sunt monştri, sunt monştri…

— Nu este posibil! gemu Mosseg. Ne vânează! Este îngrozitor.

— Poţi să-mi spui ce înseamnă toate astea? întrebă Tarni privind chipul nemişcat al mortului care continua să vorbească încâlcit.

Artificialul păru că se controlează cu dificultate.

— Trebuie să-i fi pus un receptor în cap şi acum transmit semnalele pe care el le captează. Împuşcătura şi căzătura au activat probabil vreun circuit. Acest nenorocit a fost operat la fel ca. Farraghint, funcţia lui era de a subjuga voinţa persoanelor din jur… Cred însă că Leba însemna ceva mai mult. Toate aceste semnale pe care le auzim… se pare că cineva coordonează activitatea mai multor persoane şi mă tem că ştiu şi cu ce scop.

Căpitanul clătină din cap.

— Tot acel Berthein… Ce pune la cale? De ce s-au întâmplat toate astea?

Mosseg sări drept în picioare şi îi privi pe cei prezenţi cu ochi severi.

— Trebuie neapărat să-i oprim pe acei nebuni înainte de a fi prea târziu.

— Ce trebuie să facem?

— Strânge toţi poliţiştii prezenţi în clădire, îţi voi explica apoi totul în amănunt – îi promise artificialul.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI ŞAPTELEA

Erau mii, zeci şi zeci de mii cei care alergau în jurul lor ridicând braţele spre cer şi strigând isteric la trecerea lor.

— Azeneg! Azeneg!

Iar el, Niac, zâmbea şi saluta cu braţele întinse, ca un zeu; cu toate acestea, niciodată nu s-a simţit ca în acel moment, doar o biată şi fragilă fiinţă omenească.

— Mada se simte rău – îi aminti şoferului vocea lui Hansen. Nu ştiu dacă va reuşi.

Mino, la auzul acelor cuvinte, se întoarse să-l privească pe Tatăl cel Bun: chipul îi era transpirat, iar zâmbetul de fericire afişat contrasta îngrozitor cu pielea cenuşie şi tremurul corpului care îl făcea să se clatine ca o frunză în bătaia vântului. Pentru o clipă privirile lor se întâlniră: parcă îi transmise o mută rugăminte, o cerere de ajutor, apoi căzu. Mino se aplecă pentru a-l ajuta, dar vocea autoritară a lui Tony îl opri:

— Rămâi în picioare şi continuă să zâmbeşti.

— Îi este rău – murmură Niac. Trebuie să fie îngrijit.

— Salută mulţimea, încearcă să te arăţi fericit – insistă Tony. Ne vom îngriji după aceea de el.

Mino nu îndrăzni să nu asculte. Entuziasmul mulţimii îl contaminase, şi gândurile sale tulbure se transmiteau instantaneu mulţimii care dădea impresia că ţipă cu şi mai mult elan. Dar, în acea zăpăceală, nu putea să-l uite pe sărmanul căzut la picioarele sale, zguduit de convulsii din ce în ce mai violente.

„Lui Mada îi este frig… Îi este frig… nu reuşesc să mai

suport durerea lui.”

Aceea era vocea Îngerului, dar nu era Îngerul dintotdeauna. Până la moartea lui Leba impulsurile mentale împotriva cărora Mino trebuia să lupte fără încetare pentru a rămâne liber îşi diminuaseră forţa, deveniseră din ce în ce mai slabe. Iar ceea ce percepea acum nu mai era deloc voinţa unui om care domina, ci văicărelile unui bătrân obosit.

„Lui Mada îi este rău... iar eu nu mai am forţa de a-l ajuta să suporte. Cere ajutor, cere mereu ajutor...”

Niac evita să se lase copleşit de emoţie, de dorinţa de a-l ajuta pe Tatăl cel Bun. Aproape cu răutate se prefăcu a ignora acea făptură ghemuită la picioarele sale şi îşi îndreptă atenţia asupra mulţimii imense şi a strigătelor ei excitate:

— Azeneg! Azeneg!

O primă zvâcnire a lumii, undeva departe, dincolo de contururile regulate ale acoperişurilor, anunţa lenta apariţie a zorilor, dar alte lumini sângeroase spintecau întunericul nopţii.

— Idioţii! Au declanşat incendii! mugi Hansen. Trebuie să lăsăm pompierii să intervină.

— NU! îl rugă Tony. Nu avem decât câteva ore la dispoziţie pentru a le găsi bârlogul... iar forţa profesorului este din ce în ce mai slaba. Trebuie sa acţionăm şi mai repede. Mai repede!

— Oraşul riscă să fie înghiţit de flăcări...

— Focul va purifica această Geneză a noastră în sens contrar – îi declară celălalt, Din sângele martirilor şi din foc se va putea naşte o lume nouă, o lume mai dreaptă. Curaj, să continuăm sa mergem înainte, trebuie să-i găsim... mai avem puţin.

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI OPTULEA

Cei mai mulţi aveau un aer îngrijorat, ceilalţi păreau doar somnoroşi din cauza turei de noapte care se prelungise peste aşteptările lor. Tarni numără vreo treizeci, inclusiv personalul feminin şi asistenţii de la punctul sanitar de prim ajutor. O armată mizerabilă care nu-şi imagina nici pe departe ce necazuri o aşteaptă.

— Acest domn aparţine de Serviciile Speciale – îl prezentă căpitanul. O să vă explice ce se întâmplă.

Mosseg confirmă. Ultimele evenimente transformaseră înfăţişarea sa de artificial şi acum părea un om ca atâţia alţii, devorat de nelinişte.

— Totul a început acum vreo sută de ani, – începu el –, când unii dintre psihologii de la armată au avut ideea de a confrunta rezultatele testelor de aptitudine ale tinerilor născuţi după cel de-al doilea război mondial. Informaţiile obţinute îi determinară să-şi aprofundeze cercetările, controlând şi lucrările de admitere la universitate şi aşa mai departe… Toate elementele pe care le-au avut la dispoziţie au demonstrat că omul, sau mai exact o anumită parte a sa, creierul, se află într-un rapid proces de degenerare. Evident, studiile au fost continuate, dar cu trecerea anilor fenomenul nu şi-a schimbat tendinţa: de la o generaţie la alta coeficientul de inteligenţă al oamenilor scădea în mod vizibil. Experţii apreciau că, dacă nu se vor produce modificări, în câteva secole ne vom transforma într-o lume de idioţi!

Tăcu, dându-le celor prezenţi posibilitatea să-şi arunce

un schimb de priviri nervoase, apoi urmă:

— Autorităţile din vremea respectivă au căutat diferite soluţii. Mai ales că ceea ce se întâmplă era dovedit cu prisosinţă de faptul că peste tot începuse să-şi facă simţită lipsa personalului specializat, şi dacă nu toţi acordau atenţia cuvenită ameninţării, majoritatea oamenilor politici îşi dădeau seama de pericolele care ar fi păscut ţara dacă nu ar mai fi persoane capabile să-şi asume responsabilitatea de a conduce industria, aparatul statal, forţele armate…

— Mă scuzaţi, domnule, – îl întrerupse un tânăr agent cu înfăţişarea posacă –, nu cumva vreţi să ne faceţi să credem că suntem nişte deficienţi?

— În comparaţie cu un altul de vârsta dumneavoastră de la începuturile secolului al douăzecilea dumneavoastră apăreţi ca un întârziat mintal, – răspunse rece artificialul –, şi pe vremea aceea nu aţi fi reuşit niciodată să treceţi examenul de admitere pentru poliţie.

— Dar progresul din ultimii ani…

— Dacă observaţi lumea care vă înconjoară veţi descoperi că tot progresul de care se vorbeşte este numai o reelaborare a aparaturilor inventate cu zeci de ani în urmă. Automobilele pe care le folosiţi, aparatele electrocasnice, chiar şi felul de a vă îmbrăca, totul nu face altceva decât să repete vechile idei. Se poate schimba culoarea, forma exterioară, dar adevărul este că nu reuşim să producem ceva nou. Şi dacă nu s-a produs un dezechilibru în societatea noastră, acest lucru se datorează numai tehnologiilor avansate, fabricilor automatizate care continuă să furnizeze bunuri de consum fără să solicite intervenţia omului.

— Şi nu a fost găsită o soluţie atunci?

Mosseg zâmbi cu tristeţe.

— Acum vreo cincizeci de ani, câţiva cercetători şi-au propus să oprească evoluţia acestui fenomen îngrijorător.

Este vorba de două şcoli diferite: una de chirurgie şi cibernetică, condusă de profesorul Berthein, alta de inginerie genetică sub conducerea profesorului Howard. Primii propuneau să se aplice creierelor umane ale noilor născuţi nişte stimulatoare ale activităţii undelor electromagnetice; ceilalţi, în schimb, propuneau să se între direct în miezul problemei şi să se creeze, prin modificarea corespunzătoare a ADN-ului din celule, fiinţe umane capabile să reziste la degenerarea alarmantă a facultăţilor lor intelectuale. Acest ultim proiect a fost preferat de către autorităţi…

— Ce este ADN-ul? întrebă unul, cu ochii pierduţi.

Mosseg nu-l luă în seamă.

— Şi în felul acesta ne-am născut noi, artificialii. Dar ştiţi bine ce a urmat: opinia publică, dezinformată şi manipulată, s-a opus existenţei unor făpturi umane aşa de… diferite de marea masă de oameni. Am fost atacaţi chiar şi fizic, mulţi dintre fraţii mei au fost omorâţi, iar experimentul a eşuat. Guvernul din vremea respectivă a promulgat o lege care interzicea alte creaţii de acest gen. Însă problema iniţială continua să existe şi să se înrăutăţească, astfel a fost elaborat un nou proiect, numit Geneza: un experiment secret cu a cărui realizare au fost însărcinate Serviciile Speciale cărora li s-a dat aprobarea de a acţiona în afara prevederilor legii. De proiectul Geneza depinde viitorul omenirii. Din cauza asta nu a fost supus dezbaterii publice; imediat ce a fost aprobat el a fost pus în aplicare, şi toţi cei care au avut remuşcări sau au încercat să obstrucţioneze realizarea lui au fost neutralizaţi, indiferent cine ar fi fost ei: preşedintele statului, senatori, oameni de ştiinţă… Unii dintre ei au plătit cu viaţa şi este posibil ca şi alţii să plătească în acelaşi fel.

Mosseg îşi întrerupse discursul, ca şi cum ar fi ezitat să mai facă şi alte dezvăluiri, apoi se hotărî să continue, convins că nu putea evita acest lucru. – înainte de a vă

vorbi despre proiectul Geneza aş vrea, totuşi, să vă explic în ce consta şi cealaltă soluţie. Profesorul Berthein a avut intenţia de a realiza un dispozitiv care ar fi putut schimba lumea. Stimulatorul său mintal, bazat pe o rafinată tehnică a miniaturizării, avea într-adevăr posibilitatea să determine celulele nervoase să lucreze la capacitatea lor maximă, poate chiar să inverseze tendinţa degenerantă, dar în spatele acestei realităţi se ascunde un pericol şi mai mare. Stimulatorul, prin câmpurile sale magnetice controlate de către un microsistem electronic, putea însă să condiţioneze libertatea minţii umane, să provoace emoţii, să-l determine pe om să gândească într-un anume fel şi nu în altul, era atât de eficient încât putea acţiona şi la o distanţă de zeci de metri, aidoma unui hipnotizor priceput capabil să manipuleze după bunul său plac oamenii din jur. Ceea ce s-a întâmplat în adăpost reprezintă un exemplu a ceea ce se poate într-adevăr obţine condiţionând minţile oamenilor, iar căpitanul Tarni, care a trăit personal o asemenea experienţă poate, să confirme. Omenirea ar fi riscat să devină o masă de roboţi comandaţi de la distanţă... Înţelegeţi de ce nu a fost aprobat!

Chipuri absorbite îl aprobară, şi Mosseg, ceva mai înseninat, continuă:

— Însă profesorul Berthein nu era genul de om care să se dea bătut; era foarte credincios, iar această credinţă a lui se transformă în adevărat fanatism când într-un accident îşi pierdu soţia şi copiii. Din acel moment fu obsedat de ideea că este singurul apărător al religiei şi al credinţei împotriva celor ce, după opinia lui, pângăreau legile divine. Declară război creaturilor genetice, artificialilor şi, urmat de un mare număr de asistenţi de ai săi, se strădui să-şi realizeze proiectul, cu intenţia de a-l opri pe cel al profesorului Howard. Serviciile Speciale au fost constrânse să intervină, şi până cu puţin timp în urmă am crezut că a murit... Însă după tot ce s-a întâmplat, ne îndoim că este aşa: nu ştiu

cum, nu ştiu unde, dar este viu şi manevrează de la distanţă madeii! Ceea ce se întâmplă în acest oraş este opera lui.

Se opri şi căută în privirile uluite ale celor prezenţi un semn de participare emotivă, care însă întârzia să se manifeste.

— El era în cel mai înalt grad responsabil de lansările de nave în spaţiul cosmic – continuă el. Ultima generaţie de sateliţi a fost proiectată şi lansată de el… Dacă temerea mea este adevărată, înseamnă că el poate controla comunicaţiile radio, creierele electronice şi reţelele lor de legătură. În acest moment oraşul întreg este izolat de restul lumii, până şi telefoanele au fost blocate.

Un râs iritant rupse magica atmosferă de atenţie care se crease.

— Ai dreptate, monstrule – spuse încet o voce. Eşti singur, şi eu te voi zdrobi.

Toţi priviră uluiţi spre corpul nemişcat de pe podea.

— Cum e posibil? Mortul vorbeşte! strigă un agent cuprins de o criză de isterie.

— Dumnezeu este prezent în orice loc, la fel şi conştiinţa lui despre bine şi rău – mârâi vocea. Căiţi-vă, păcătoşilor, nu daţi crezare cuvintelor blestemate ale unui artificial. Nici măcar nu v-a spus îndeajuns despre celălalt proiect… nu v-a spus ce pun la cale, el şi ceilalţi de teapa lui, aici în acest oraş, în inima acestei sărmane şi ignorante naţiuni.

— Aş fi povestit, aş fi spus adevărul – protestă Mosseg în timp ce privea, nevenindu-i să creadă, cadavrul de la picioarele sale.

— Crezi? îl ironiză invizibilul interlocutor. Şi cu toate acestea ai spus că, în ciuda faptului că legea a interzis, voi aţi continuat să procreaţi monştri introducându-i în sânul unor familii neştiutoare, pentru a contamina neamul lui Adam, neamul copiilor lui Dumnezeu. Dar trucurile voastre nu pot învinge puterea credinţei în Salvatorul nostru, nu…

Cuibul de vipere în care v-aţi ascuns va ieşi la iveală; vom zdrobi creaturile inumane care se ascund acolo, toţi micii diavoli vor fi găsiţi şi purificaţi…

— Ajunge! urlă Mosseg. Scoase pistolul şi descarcă întreg încărcătorul în capul lui Leba, care începu să scoată nişte gemete şi nişte sunete slabe şi încâlcite. Apoi, ca un apucat, călcă în picioare craniul ciuruit de gloanţe, până ce în sala de gimnastică nu se mai auzi decât gâfâitul său înăbuşit.

— Aţi înţeles adevăratul sens al descoperirii lui Berthein? Orice om operat devine gura lui, urechile lui, iar cine se află în apropierea lui este hipnotizat şi transformat într-o făptură fără voinţă… Acum însă nu ne mai poate auzi.

O centralistă gemu şi căzu la pământ leşinată; alţii îşi întoarseră capul îngroziţi.

Mosseg, obosit, le dădu dreptate.

— Da, este îngrozitor, dar trebuie să vă daţi seama că ne aflăm aici pentru a hotărî destinul întregii omeniri.

— Ceea ce a spus despre… vipere… – murmură încurcat căpitanul Tarni.

— Proiectul Geneza a fost pus în aplicare – admise artificialul. A fost pus în aplicare în cel mai mare secret, fără să ştie opinia publică şi oamenii politici; nu eram la curent despre asta decât noi cei din Serviciile Speciale şi câţiva oameni de ştiinţă.

— Aţi continuat, în ciuda… – interveni Tarni nedumerit.

— Este unicul motiv pentru care continuăm să trăim – replică vehement Mosseg. Pentru binele copiilor noştri şi a celor care vor veni după ei. Însă de data aceasta am tras învăţămintele necesare din experienţa anterioară şi ne-am îngrijit să nu mai creăm fiinţe frumoase, înalte, perfecte… nu, au fost alese cu grijă genele al căror aspect exterior să conducă la naşterea unor copii mediocri ca înfăţişare fizică, uneori chiar urâţi. Doar creierul rămâne superior mediei.

— Dar unde, unde îi duceţi?

— Proiectul Geneza a fost început în acest oraş, într-un centru secret; copiii artificiali născuţi în felul acesta sunt încredinţaţi unor familii care nu ştiu absolut nimic – le explică Mosseg. Copii pe care nimeni nu-i va arăta cu degetul pe stradă, pe care nimeni nu-i va putea uri, pentru că sunt aidoma copiilor din toată lumea. O dată crescuţi, vor fi nişte persoane normale, şi în scurt timp prin ei să va opri procesul degenerativ al umanităţii. Nici părinţii lor, nici ceilalţi nu vor şti niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Acesta este proiectul Geneza şi pentru el lupt eu. Dacă experimentul va reuşi în acest oraş, el va fi extins la toate celelalte, şi, numai în câteva generaţii, vom atinge scopul pe care ni l-am propus.

— Însă se pare că Berthein ştie unde se află acei copii – îi aminti Tarni cu amărăciune.

— Din păcate, când copiii sunt încredinţaţi ei sunt trecuţi. În registrele de stare civilă. Îmi închipui că este destul de uşor pentru el să ajungă la adresele lor… sau poate că se limitează să-i elimine pe toţi cei născuţi după o anumită dată.

— Este inuman – suspină unul dintre cei prezenţi. Ucid făpturi nevinovate…

— În acest moment este în joc altceva – interveni căpitanul cu răceală. Tu ce crezi?

— Baza noastră secretă este în siguranţă, cel puţin pentru moment. Nimeni nu ştie cu precizie unde se află, în afară de noi, artificialii însărcinaţi cu apărarea ei – răspunse funcţionarul federal. Trebuie să încercăm să ajungem la Garda Naţională şi să o determinăm să intervină înainte ca ei să distrugă totul.

— Chiar dacă Berthein nu ştie unde se află, – mai murmură căpitanul –, o vor descoperi foarte repede: sunt acolo afară sute de mii care o caută.

— Nu trebuie să se întâmple una ca asta – spuse consternat Mosseg. La bază nu sunt decât puţini agenţi de

pază şi Howard, savantul care a iniţiat proiectul, împreună cu asistenţii săi. Sunt singurii în măsură să continue această activitate în cazul în care… Fără ei, totul s-ar sfârşi.

Tarni se simţi foarte hotărât, sigur pe sine, aproape un erou.

— Trebuie să-l împiedicăm pe acel nebun să ducă la bun sfârşit Azeneg-ul său! exclamă el. Oricum, suntem poliţişti, este de datoria noastră. Luaţi cu voi toate armele care sunt aici, Mosseg ne va conduce la baza lor şi vom aştepta acolo sosirea Gărzii Naţionale.

Artificialul privi surprins chipurile celor prezenţi, care parcă se înflăcăraseră.

— Un moment – îi mai reţinu el şovăind. Vreau să vă daţi seama că vă puneţi în pericol viaţa. Acolo, afară, sunt bande de fanatici care nu vor ezita să vă facă bucăţele imediat ce v-ar descoperi… şi pe deasupra, la sfârşit, indiferent cum s-ar sfârşi…

— Vreau numai voluntari! îl întrerupse Tarni. Ne vom împărţi în două echipe: una va încerca să iese din oraş şi va lua legătura cu cei din Comanda Gărzii Naţionale, cealaltă, mai numeroasă, va veni cu mine şi Mosseg. Vom lua automobilele guvernatorului şi ale primarului; sunt blindate, le vom folosi ca pe nişte tancuri. Sunteţi de acord?

Un cor de „da” umplu sala de gimnastică. Mosseg, care nu participa în niciun fel la acea stare de excitaţie, privi cu tristeţe spre poliţiştii care-l înconjuraseră, ridică din umeri şi fu de acord.

— Atunci, să ne grăbim!

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ŞI NOUĂLEA

— Am reuşit! exclamă Tony, care stătea pe locul şoferului. Aici totul merge bine.

— Nu vezi pe nimeni în jur?

Celălalt negă şi trase maşina lângă trotuar, lângă un tomberon cu gunoi; apoi, ajutat de un coleg, luă corpul lui Mada şi îl aruncă în obiectul metalic. Acestea au fost funeraliile Tatălui cel Bun, iar Niac, în timp ce asista, se minună mai mult de propria lui indiferenţă decât de nelegiuirea pe care o vedea. Dar mai avea oare vreun sens să se mai mire de ceva? Pentru el în acest moment totul avea o explicaţie: miracolele, prezenţa Îngerului în capul său, masele acelea de madei strigând la trecerea lor, acel du-te-vino al grupurilor de oameni de la o clădire la alta, tragicele violenţe care urmau, plânsurile disperate. Nu, Mino nu se mai îngrijora de nimic, mintea lui aştepta în linişte un moment care nu putea fi prea îndepărtat, momentul în care îşi va redobândi definitiv libertatea.

Un şuierat care se auzi în radio îi distrase atenţia de la ultimele nenorociri pe care le vedea. Mada murise şi fusese îngropat, rămânea doar el.

— Tony, mă auzi? Se întâmplă ceva în Centrala Poliţiei – afirmă o voce bruiată de descărcări ale circuitelor electrice. Profesorul nu şi-a făcut încă simţită prezenţa. Acolo totul este în regulă?

— Totul se desfăşoară normal, nu vă îngrijoraţi – replică celălalt. Rămâneţi la post.

— Avem un alt necaz – continuă interlocutorul. A izbucnit

un incendiu în zona de nord a oraşului; peste un ceas se va lumina de ziuă, fumul se va vedea de departe. Ce facem dacă intervine Garda Naţională?

— Nu se vor mişca ei pentru atâta lucru, îl asigură Tony. Am terminat.

— Hamilcar este îngrijorat – comentă el apoi adresându-se celui de lângă el.

— Îl înţeleg – conveni Hansen. Profesorul mi s-a părut puţin cam… obosit. Va rezista pe parcursul întregii operaţiuni?

— Se află acolo sus de zece ani, – îl asigură Tony –, şi a rămas totdeauna lucid. Poate să o ducă tot aşa secole de-a rândul!

— Nu uita situaţia în care se află – insistă celălalt. Este doar un creier menţinut artificial în viaţă, legat de un computer… Chiar şi o fiinţă excepţională cum este el are nişte limite: poate doar să gândească, să gândească, să gândească… Niciun fel de senzaţii, absenţa unui trup pe care să-l conducă.

— Uiţi că nu trăieşte numai prin computer ci şi în mintea celor operaţi…

— Da, însă Leba şi Mada au murit! Îţi dai seama ce poate să însemne să supravieţuieşti propriei tale morţi pentru a suferi apoi moartea altora, să încerci aceleaşi tragice senzaţii de mai multe ori? Nu pot să cred, dar o fiinţă normală ar înnebuni.

— Berthein nu este o fiinţă obişnuită – afirmă Tony cu asprime. Şi, pe deasupra, au mai rămas încă doi în care poate trăi şi, după succesul Azenegului, îi vom face rost de alte persoane. Eu însumi mă voi oferi să-l găzduiesc.

— După? Dar va mai fi un după? Cu toţi acei copii… chiar crezi că o vom scoate la capăt?

— După eşecul proiectului Geneza, numai profesorul Berthein va putea să salveze omenirea – îi aminti Tony. Şi noi împreună cu el. O să vezi, totul va fi ca altădată, când

acei imbecili de politicieni depindeau de deciziile, de studiile noastre… Da, după aceea va fi altfel decât acum!

— Deplasaţi-vă toţi la grădina zoologică… şi tu, Tony… este important. Suntem pe punctul de a descoperi baza lor secretă.

Vocea îngerului îl făcu să tresară.

— Imediat, domnule profesor – se grăbi să răspundă cel vizat şi apăsă pe acceleratorul automobilului care îşi reluă cursa nocturnă.

CAPITOLUL AL TREIZECILEA

Întunericul căpătase o înfricoşătoare şi grea alură de ameninţare. Tarni respiră cu greutate aerul rece al nopţii şi iscodi cu oarecare invidie firavele urme de lumină care se strecurau printr-o fereastră închisă. De ce se amestecase în toată această poveste absurdă? Îşi deplânse existenţa de parvenit, de om fără probleme... Un zgomot de paşi îl smulse din tristele-i gânduri; strânse cu putere în mâini patul pistolului mitralieră şi aşteptă.

— Sunt eu, sergentul Baker – şopti o voce, şi puţin după acea umbra masivă a poliţistului apăru în golul din jur. Am spart toate becurile de acolo – continuă acesta gâfâind cu greutate, ceea ce trăda o vârstă care nu se potrivea cu efortul făcut. Putem să începem.

— Dar nu eraţi doi? întrebă Tarni străduindu-se să iscodească ce se ascunde dincolo de chipul interlocutorului său.

— Agentul Huerta a şters-o, domnule – îi explică bătrânul poliţist. Dar este mai bine aşa: este periculos să ai lângă tine un idiot ca el, mai ales dacă este şi înarmat.

Căpitanul fu de acord, ca şi cum răspunsul l-ar fi liniştit. Într-adevăr, entuziasmul voluntarilor scăzuse imediat ce le fuseseră înmânate armele, iar surprizele nu s-au lăsat aşteptate.

— Îmi permiteţi să vă pun o întrebare? zise bătrânul poliţist, care continuă apoi fără să aştepte: Ce speraţi să obţineţi de la noi?

— Nici eu nu ştiu.

— Vedeţi, nu vreau să vă stric ziua, dar este vorba de bieţi oameni care au fost îndepărtaţi din serviciul activ, nişte oameni care cu greutate reuşesc să se mişte de la un birou la altul fără să se rătăcească – zise celălalt. Sau nişte bătrâni ca mine în aşteptarea pensiei; femeile… dacă se va trage, o vor lua la sănătoasa…

Tarni confirmă. Şi el îşi puse aceleaşi probleme şi nu le găsise rezolvarea, dar o îndărătnicie de nestăpânit, care se născuse într-un colţ îndepărtat al minţii sale, îl făcu să nu cedeze.

— Suntem la grea încercare, Baker – răspunse el în cele din urmă, suspinând. Trebuie cel puţin să ne străduim.

— Aşa este, aşa este, domnule – confirmă agentul. Indiferent cum va fi, eu sunt mulţumit. De când am atins o anumită vârstă mi-am dat seama că sunt înconjurat de deficienţi, iar acel individ, prietenul dumneavoastră artificial, m-a făcut să înţeleg că avea dreptate. Oricum se va sfârşi, eu sunt mulţumit.

— Bine, în acest caz putem să ne aruncăm în luptă – zâmbi Tarni şi lovi cu patul armei în uşa din spatele lui.

Aceasta se deschise cu aspre sunete metalice şi din gura ei de beznă se auzi un zgomot de motoare. Patru motociclişti ţâşniră afară şi dispărură în întuneric, apoi continuară să meargă, dar mai încet. Un automobil de reprezentanţă, cu luminile stinse, se opri lângă ei, şi cei doi se grăbiră să urce. Imediat ce plecară, alte cinci automobile îi urmară, formând o suită care se îndepărtă pe străzile oraşului.

— Frumoasă maşină – observă sergentul Baker după o lungă perioadă de tăcere.

— A fost a guvernatorului – comentă Tarni.

— Săracul de el – zise la rândul lui ironic bătrânul poliţist referindu-se la proprietar. În acest moment cred că mă pot considera dat afară din serviciu, nu-i aşa, domnule căpitan? continuă el arătând spre barul mobil care se afla între cele

două scaune din faţă.

Superiorul confirmă, şi după ce încercă zadarnic să sincronizeze radioul de la bord pe un post cu un program relaxant renunţă pentru a se adresa şoferului.

— Este departe acel loc?

Mosseg şovăi. În lumina palidă, care venea dinspre tabloul de bord se putea zări un chip încordat, greu încercat.

— Poate ar trebui să facem un lung ocol. Probabil că cineva ne urmăreşte şi nu aş vrea să fiu tocmai eu cel care îi conduce pe acei fanatici până la centrul nostru secret. Ar fi îngrozitor.

Tarni îi intui frica şi îi adresă un surâs plin de înţelegere.

— Parcă nu mai este nimeni, poate că nici nu sunt chiar aşa de numeroşi cum credem noi.

Ca şi cum ar fi vrut să contrazică acele vorbe, o figură umană răsări pe neaşteptate de pe o străduţă laterală şi le tăie drumul; apoi, văzând automobilul care frână brusc, ţipă din răsputeri şi se aruncă la pământ. Baker, înainte ca să-l poată opri, sări jos din maşină şi cortegiul se opri.

— Este o femeie! exclamă sergentul, în timp ce membrii celorlalte automobile îl urmară. Este maltratată, probabil a fost bătută.

— Idioţilor! Nu staţi acolo ca nişte pari – strigă Mosseg. Dacă ne vede cineva de la vreo fereastră ne curăţă pe toţi cu o singură rafală!

— Întoarceţi-vă în automobile! interveni Tarni.

Ceilalţi poliţişti, nedumeriţi şi înfricoşaţi, se grăbiră să urce; numai Baker mai zăbovi lângă victimă care începuse să-şi revină gemând uşor.

— Mi-au luat copilul… mi-au luat copilul…

— Liniştiţi-vă, doamnă, acum sunteţi cu noi.

— Baker, las-o baltă – îl rugă Mosseg. Avem altceva de făcut.

— Dar această sărmană… se pare că i-au răpit copilul…

n-o putem părăsi chiar aşa.

— Urcă repede! strigă artificialul.

Bătrânul poliţist şovăi, îl privi pe Tarni, iar când acesta, cu un semn, îl îndemnă să asculte, se îndepărtă încet de femeie.

— În treizeci şi şase de ani de serviciu nu mi s-a mai întâmplat să comit o asemenea neruşinare – mormăi el şi, în timp ce cortegiul de maşini porni din nou, se grăbi să soarbă îndelung dintr-o sticlă din frigiderul care se afla în bar.

— De ce fac asta, de ce? bombăni el după ce mai aruncă o ultimă privire mamei înlăcrimate care zăcea ghemuită pe asfalt.

— Sunt lucruri mai presus decât noi, ceva ce poate că nu înţelegem, dar pentru care merită să fim chiar şi nemernici, câteodată – lăsă Tarni să-i scape, absorbit în gânduri care păreau că vin dintr-o minte obosită, înfricoşător de singură şi de îndepărtată. Când sunt în joc chiar principiile după care se desfăşoară propria noastră viaţă, atunci şi numai atunci chiar disperarea unei mame lipsită de fiinţa căreia i-a dat viaţă devine neînsemnată. Durerea ei, împreună cu durerea a mii şi mii de fiinţe omeneşti este doar o formă a tributului pe care omenirea trebuie să-l plătească pentru a putea, în ciuda a tot şi a toate, să meargă înainte.

— Poate fi aşa cum spuneţi dumneavoastră, domnule căpitan, – răspunse cu amărăciune bătrânul –, eu, oricum, aş fi vrut să rămân acolo. La naiba cu principiile!

— Se văd nişte oameni – se bâlbâi Mosseg aparent insensibil la acea dramă.

Drumul lor era întortocheat din cauza a două rânduri de maşini parcate neregulamentar pe marginile străzii. Pe deasupra, pe trotuare, tocmai se forma o mască tăcută de bărbaţi şi femei care umblau în grupuri mari şi ba apăreau, ba dispăreau la întâmplare de pe străzile laterale. În lumina şovăielnică a zorilor, sporită de lumina care venea din

magazine şi de la becuri, toată acea mulţime apărea ordonată, hotărâtă, sigură. Doar puţini dintre ei întorceau capul să privească maşinile care treceau. Unii aruncau blesteme grele.

— Nu-mi place – şopti Mosseg. Credeam că trebuie să mă lupt pentru a putea trece. Nu le-ar fi greu să ne oprească, un camion pus de-a latul, o baricadă…

— Probabil nu au primit ordine în sensul acesta – observă Tarni nesigur. În plus, trebuie să scotocească tot oraşul, nu-i chiar o joacă. Nici măcar nu par înarmaţi…

— Sigur că sunt inocenţi! comentă Baker arătând un automobil al poliţiei răsturnat şi încă *î*n flăcări. Şi când mă gândesc la toţi acei nenorociţi care au fost de patrulă în noaptea asta…

— Indiferent ce ar fi, atâta timp cât este lume în jur Berthein ne poate controla, iar noi nu putem să ajungem la obiectiv – conchise cu amărăciune artificialul. Nu putem să riscăm ajutându-l să-şi atingă scopul.

Timpul parcă încremeni şi toţi se cufundară în propriile gânduri. Numai Baker nu reuşea să se acomodeze cu acea coroană metalică din jurul capului şi cu mulţimea de madei care continua nestingherită să se mişte încolo şi încoace. După o serie de bâlbâieli nearticulate şi suspine gânditoare se hotărî, în sfârşit, să vorbească.

— Chiar caută copiii, să-i omoare? Văzându-i aşa, par oameni normali, parcă nu sunt în toate apele, dar oricum oameni normali.

— Astea sunt doar aparenţe.

— Şi restul oraşului, toţi ceilalţi, cei care nu au fost păcăliţi, ei ce fac?

Tarni dădu din cap.

— Stau închişi în casele lor, speră să nu fie implicaţi. Pe de altă parte, ce ar putea face? Telefoanele nu funcţionează, radioul şi televiziunea nici atât. Nu m-ar mira nici dacă s-au întins în pat aşteptându-şi moartea.

— Ca şi cum s-ar fi făcut întuneric.

— Cam aşa.

Mosseg opri motorul pe o stradă laterală care şerpuia printre aleile neregulate ale unui parc de la periferie. Din locul unde se aflau se zăreau cu greutate, printre coroanele arborilor, vârfurile clădirilor cele mai înalte care se înălţau spre cerul cenuşiu al dimineţii.

— Să coborâm – comandă el cu nervozitate, în timp ce cu pistolul în mână iscodea tufişurile şi cărările pustii care se pierdeau în vegetaţia parcului.

În câteva minute, un grup de chipuri somnoroase se strânse în jurul artificialului. Acesta, după o clipă de meditaţie, individualiza în grup persoanele care nu-i inspirau suficientă încredere şi le ordonă să urce în automobile şi să se deplaseze într-un punct îndepărtat al metropolei, unde ar fi putut să se considere liberi. Cei vizaţi ascultară, lăsând însă să se întrevadă pe chipurile lor priviri încărcate de o incomensurabilă nesiguranţă. Când cortegiul de maşini dispăru, rămăseseră acolo vreo douăzeci.

— Dar suntem pe jos! protestă unul dintre ei.

— Este aproape – îl asigură artificialul. Acum urmaţi-mă şi încercaţi să mergeţi pe unde este mai întuneric. Făcând un semn plin de înţeles, se aventură de-a lungul spaţiilor verzi, iar ceilalţi îl urmară. Tarni, urmând o înţelegere tacită, se aşeză în urma grupului, flancat de sergentul Baker care părea că-l adoptase ca pe un frate siamez.

N-au fost nevoiţi să meargă mult. Ajunşi la marginea parcului trecură furiş peste gardul care împrejmuia grădina zoologică până ce dădură peste o străduţă care se înfunda în nişte ziduri înalte de ciment. În spate, lângă o inscripţie veche pe care scria că acel garaj era rezervat unei firme de călătorii organizate, se vedea o poartă mare. O altă inscripţie, care suferise din cauza intemperiilor şi a loviturilor aplicate de copiii din cartier, conţinea ameninţări drastice împotriva celor care s-ar fi încumetat să treacă

dincolo. Totul se pierdea în anonimat şi avea o înfăţişare întâmplătoare, dar în ciuda acestui aspect Mosseg se apropie ca de un altar. Apăsă pe butonul abia vizibil al unei sonerii şi vorbi la telefonul intern. Poarta se deschise însoţită de un zgomot uşor al motorului electric şi grupul intră cu paşi repezi.

Garajul era parţial ocupat de vreo zece autocare; pe podea, între liniile albe care delimitau spaţiile rezervate diferitelor vehicule, se zăreau dâre de ulei.

— Acesta să fie oare centrul vostru secret? murmură Tarni vădit dezamăgit.

— Ne-am trudit atâta pentru a veni să apărăm nişte autobuze! comentă ironic Baker. Era gata să mai adauge şi altceva, dar nişte paşi îi atraseră atenţia.

Grupul de trei era compus din persoane foarte diferite: o fată care avea trăsăturile perfecte ale artificialilor, un tânăr obez şchiopătând, un bătrân uscăţiv aşezat într-un scaun cu rotile. Primii doi strângeau cu siguranţă în mâini puştile mitralieră şi le ţineau îndreptate spre noii veniţi care păreau mai uluiţi ca oricând.

— Domnule profesor Howard, Ester, Limneo, nu vă temeţi – se grăbi să spună Mosseg. Căpitanul Tarni este poliţist, la fel ca şi ceilalţi.

— Ai comis o imprudenţă foarte gravă aducându-i aici – îi răspunse pe un ton tăios femeia. Generalul Noyent nu va fi deloc de acord.

Artificialul se întristă.

— Noyent a murit – murmură el. Am pierdut legătura cu baza nu ne mai rămâne decât să acţionăm imediat. Berthein este în viaţă şi mă tem pentru proiectul Geneza. M-am gândit că este vital să aduc aici câţiva oameni loiali pentru a proteja Casa Mamă.

Bătrânul îl ţintui cu privirea pe Tarni şi ochii săi dezvăluiră o vitalitate neaşteptată.

— Ceea ce spui este foarte trist şi îngrijorător – comentă

el. Poate că este mai bine să ne povesteşti tot ce s-a întâmplat. Noi suntem complet izolaţi de exterior de ieri seară… Când i-am văzut pe acei fanatici agitându-se pe străzi i-am trimis acasă pe cei care erau în vizită la noi şi am trimis ştafete să ceară ajutor… dar nimeni nu s-a mai întors.

Mosseg îi făcu pe cei prezenţi să retrăiască acele tragice evenimente şi, când ecoul vorbelor sale se stinse, profesorul Howard exclamă:

— Aşadar bătrânul Berthein trăieşte, al dracului om! Acum trebuie să aibă mai mult de o sută de ani, şi când mă gândesc că Noyent era sigur că l-a omo-rât! Dar ceea ce este uluitor este ce a obţinut cu drăciile lui electronice: şi-a creat o armată de nenorociţi gata să-i execute ordinele… Dacă ar fi fost mai rezonabil, acum proiectul Geneza ar fi garantat supravieţuirea acestei sărmane lumi… În schimb, ia-tă-ne în pragul unui eşec!

— Domnule profesor, încă nu am pierdut – protestă artificialul. Casa Mamă este nevătămată şi suntem în măsură să o salvăm până ce va sosi Garda Naţională.

— Toţi copiii noştri… au fost ucişi – murmură Ester cu un tremurat uşor.

— Nu se ştie, poate că unii au fost salvaţi. Oraşul este mare, şi oricât de mulţi ar fi madeii, nu vor reuşi să-l scotocească în întregime.

Bătrânul nu păru convins.

— Berthein nu este genul de om care să facă lucrurile cu aproximaţie. Mă tem chiar şi pentru acest centru, el ştie prea bine că este singurul care există…

Furia îi coloră puţin chipul uscăţiv, apoi se relaxă cu un suspin şi îi privi pe cei prezenţi cu un aer foarte liniştit.

— Domnilor, – continuă el –, nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru tot ce faceţi. Indiferent cum va fi, omenirea vă va rămâne îndatorată. Îmi închipui că v-a fost înfăţişată importanţa acestui loc, în orice caz vă rog să nu

puneţi întrebări în legătură cu cele pe care le vedeţi.

— Nu vom pune nicio întrebare – promise Tarni. Însă mă tem că nu vom putea face mare lucru în cazul în care am fi atacaţi, mă aşteptam la cu totul altceva.

— Nu trebuie să vă temeţi – interveni Ester foarte hotărâtă. Acest edificiu are pereţi construiţi anume pentru a rezista chiar şi la bombardamente, nu există alte ferestre în afară de cele pe care le vedeţi şi nu are decât două intrări: cea din spate, pe unde aţi venit voi, este foarte uşor de controlat; şi în faţă, unde se văd geamurile acelea care sunt construite din cristal în stare să reziste şi la atacuri cu proiectile.

— Şi etajele superioare? se informă Tarni. Ieşirile în caz de pericol?

— Există o singură scară interioară, care duce în garaj – îi explică Ester. Este un loc mai mult decât sigur dar, având în vedere că sunteţi aici, merită să ne daţi o mână de ajutor.

Vorbele fetişcanei îi lăsară cu gura căscată pe poliţiştii care erau deja impresionaţi de toate câte aflaseră. Tarni îşi dădu seama şi îi încurajă.

— Suntem aici ca să ne câştigăm leafa, prieteni, şi poate că se va întâmpla ceva extraordinar. Ne vom împărţi în două grupe: una va supraveghea drumul care duce aici, cealaltă va veni cu mine să controlăm cealaltă latură a clădirii.

— Domnule, – observă un tânăr îngrijorat –, ce trebuie să facem în mod concret?

— Să împiedicaţi pe oricine să intre aici.

— Şi dacă vor insista?

— Trageţi! şuieră Ester.

— Dacă va fi necesar – admise ceva mai dulceag căpitanul; îi făcu un semn lui Baker şi se îndreptă spre fundul garajului unde se vedea începutul unui coridor.

— Limneo, fă te rog loc domnilor – ordonă profesorul Howard, şi tânărul obez îi dădu ascultare imediat.

După nu puţine şovăieli, o parte dintre poliţişti îl urmă, şi grupul se deplasă în linişte până ce atenţia le fu atrasă de ambianţa din jur.

— Pare un teatru – observă Baker arătând marile ecrane albe care acopereau pereţii unui salon în care intrase. Nu reuşesc să înţeleg unde am nimerit.

— Trebuie să dea spectacole deosebit de nostime – râse un agent văzând câteva pătucuri pe rotile îngrămădite într-un colţ al încăperii.

Râsetele se risipiră şi dădură loc altor glume grosolane pe care Tarni le ignoră, preocupat cum era să fotografieze mental ceea ce vedea. În sfârşit, ajunseră într-un birou mobilat elegant şi cu un perete în întregime din cristal, dincolo de care se vedea o stradă aparent pustie. Tinerii încetară să mai glumească şi rămaseră tăcuţi să scruteze noaptea.

— Sunt într-adevăr capabile să reziste la proiectile? se întrebă neîncrezător sergentul pipăind cu încheieturile degetelor suprafaţa transparentă.

Limneo afişă un surâs.

— Aici totul sigur – afirmă el. Noi liniştiţi.

— Ei! Vorbeşte ca un sălbatic! exclamă un poliţist. Tu biet negru, eu stăpân.

— De unde vii? întrebă căpitanul, oprind cu un clipit din ochi alte râsete. Eşti străin?

— Nu, eu născut aici – răspunse tânărul, insensibil la ironiile celorlalţi.

— Bine, din câte se pare teoriile savanţilor despre viitorul fiinţelor omeneşti sunt fondate – conchise Tarni. Acum adunaţi tot mobilierul pe care reuşiţi să-l găsiţi, birouri scaune şi construiţi un fel de baricade le-a lungul geamurilor, pentru orice eventualitate. Baker, mergi împreună cu Limneo şi controlează dacă nu sunt şi alte intrări: acest loc este prea mare pentru a avea doar două intrări.

Ascultară fără să ezite şi, în curând, munca îi făcu să uite neplăcerile nopţii care era pe punctul de a se termina. Sergentul, după o oră, întorcându-se din inspecţia pe care o făcuse, se arătă entuziasmat din cauza descoperirii pe care o făcuse.

— Am descoperit ce loc este acesta – declară el. Este sediul firmei Călătorii în Vis, un fel de agenţie turistică pentru tinerele perechi care vor să-şi petreacă luna de miere şi alte lucruri de felul acesta… O cunosc pentru că un nepot de-al meu a venit aici cu logodnica sa şi mi-a mărturisit că totul a fost încântător. Spune că ar fi vizitat locuri minunate pentru numai trei dolari şi nouăzeci de cenţi… Mi se pare foarte puţin, nu-i aşa? Mai ales că mi-a vorbit despre mare, munte, localităţi exotice… Indiferent ce ar fi călătoria, a mai folosit şi la altceva; ea a rămas însărcinată!

— Sunt oameni acolo jos! strigă pe neaşteptate un agent alarmat.

Toţi se grăbiră să privească afară şi văzură în depărtare, între arborii din parc şi cenuşiile clădiri din cartier, o agitaţie de umbre nedesluşite.

— Nu par prea mulţi – rânji nervos Baker. Poate că nu-i un lucru chiar atât de serios. Cel puţin atâta vreme cât aceste geamuri rezistă…

— Da, – admise Tarni gânditor. Pare să fie un loc sigur… şi nu este vorba decât de a rezista câteva ceasuri până ce vor interveni acei binecuvântaţi militari.

— Măcar să primim câte o medalie… aţi auzit ce a spus domnul profesor? „Omenirea vă va rămâne îndatorată!” Cine ştie la cât se ridică pensia unui erou?

CAPITOLUL AL TREIZECI ŞI UNULEA

„Sunt ca muştele, sunt prezenţi peste tot şi imediat ce se formează ceva dezgustător, ceva putred, ceva scârbos, iată-i că apar, bâzâie în jur, înţeapă şi, acolo unde aparenţele sunt mai revoltătoare şi mai chinuitoare, acolo îşi fac apariţia în roiuri…”

— Doctor Tony, acesta este numele dumneavoastră, nu-i aşa? Dumneavoastră ne-aţi convocat? Din ce cauză?

„Nu au niciun pic de respect pentru suferinţe, pentru oboseală, pentru vinovaţi şi pentru cei neprihăniţi; totul este doar un motiv de curiozitate, de manifestare zgomotoasă, de lipsă de respect sau de false emoţii…”

— Ne puteţi face un rezumat al conceptului fundamental al Azenegului?

„Pot să distrugă un om şi să facă din el un mit, ştiu să creeze ocazii, să strivească speranţe, să manipuleze opinii, şi totul în numele unei libertăţi care le convine lor sau celor care plătesc mai mult…”

— Vreţi cumva să spuneţi că celebrul profesor Berthein se află încă în viaţă acolo sus, printre stele?

— Putem să-l fotografiem?

— Ce fac aici toţi aceşti oameni? Aveţi autorizaţia poliţiei?

— Această manifestaţie are ceva comun cu actualul black-out al liniilor telefonice.

„În lumea cea nouă nu va fi loc pentru ei, dar acum servesc cauzei Azenegului, trebuie să fie prezenţi pentru că lumea trebuie să ştie. Lasă-i pe Tony şi pe Hanse-n să le

explice situaţia…”

— Aţi răpit toţi copiii sub cinci ani din acest oraş… chiar pe toţi?

— De ce aţi făcut-o?

— Chiar speraţi ca noi să vă credem?

— Aşadar, dumneavoastră susţineţi că experimentele artificialilor au fost continuate? Aveţi dovezi în acest sens?

Cei doi asistenţi ai profesorului Berthein făceau faţă cum puteau avalanşei de întrebări pe care ziariştii le puneau.

— Domnilor, vă rog, un pic de ordine – protestă în cele din urmă Tony. O să vă răspundem la toate întrebările, dar mai întâi lăsaţi-ne să vă expunem motivele pentru care am convocat această manifestaţie: acolo jos, în acea clădire care pare să aibă un aspect inofensiv este ascunsă dovada care demonstrează că, împotriva voinţei naţiunii contrariate, nişte nebuni continuă să nască monştri artificiali care contaminează întreaga ţară. Prezenţa dumneavoastră aici este indispensabilă pentru a depune mărturie despre acest adevăr şi pentru a putea face în aşa fel încât să se pună capăt acestei ruşini. Iată adevăratul şi singurul scop al Azenegului, un ideal de puritate pentru care profesorul Berthein s-a sacrificat în favoarea unei vieţi invizibile, încredinţându-se nouă tuturor succesul acţiunii. Noi acuzăm Serviciile Speciale, care, depind direct de preşedinte, că au asasinat în aceşti ultimi ani pe toţi cei care s-au opus ca ei să încalce legea, să submineze ordinea statală şi să instaureze dictatura. Noi, cu ajutorul poporului din acest oraş, avem intenţia de a incendia centrul secret de inginerie genetică al profesorului Howard şi al artificialilor, de vreme ce nu se face deplină lumină în legătură cu nelegiuirile comise de ei. După aceea justiţia ne va judeca şi pe noi şi pe ei.

La sfârşitul discursului o linişte plină de nesiguranţă se aşternu peste grupul ziariştilor. Privirile lor uluite se întoarseră de ia orator spre mulţimea din jur, spre strada

unde se zărea locul incriminat.

Mino ascultase acele cuvinte în paralel cu cele rostite de Înger în capul său. Tot planul Azenegului, cu scopul său, îi apăreau acum cu claritate: era vorba de un vis idealist, un vis din care el nu ar fi câştigat nimic. Cu amărăciune îşi dădu seama că în clipa în care s-ar fi declanşat procesul, indiferent cine ar fi fost învingătorul, Berthein sau adversarii lui, Niac nu ar mai fi fost de niciun folos. Ar fi devenit doar un instrument inutil, probabil ţapul lor ispăşitor...

— Cel din maşină nu este cumva Niac, braţul drept al lui Mada?

Mino tresări. Îi văzu pe ziarişti îndreptându-se spre el, îl orbiră câteva bliţuri.

— Spuneţi-ne, domnule Niac, în ce raporturi sunteţi cu profesorul Berthein?

— Nu aţi fost unul dintre asistenţii săi, nu-i aşa?

— Aţi participat direct la Azeneg?

„Răspunde-le că nu ai nicio declaraţie de făcut şi invită-i să se adreseze lui Tony” – ordonă îngerul în mintea lunganului. „El ştie ce să spună.”

Mino simţi cum creşte în înăuntrul lui un fel de ură surdă. „El ştie ce trebuie să spună.” Retrăi toate experienţele trecute: întâlnirea cu Mada, masacrul, fuga în noapte, corpul Tatălui cel Bun care fusese ascuns cu brutalitate într-un tomberon pentru gunoi... Totul începuse de la gunoaie, probabil tot aşa trebuia să se sfârşească...

„Repede, răspunde cum ţi-am zis” – îi ordonă Îngerul. „De ce şovăi? Nu trebuie, rişti să strici totul cu îndoielile tale.”

„Îndoieli prosteşti” – se gândi Mino, în timp ce bătăile inimii deveneau tot mai intense în pieptul său.

— M-aţi folosit ca pe o marionetă – urlă el. Acum ştiu de ce aţi ales oameni ca mine pentru planurile voastre: sunt un delincvent, un vagabond, o nulitate, unul care poate fi

sacrificat fără riscuri. Randall, Tony, viceguvernatorul… nu, pe ei nu i-aţi operat, dar pe mine şi pe toţi acei nenorociţi, da: cu noi se putea pentru că dacă lucrurile n-ar fi mers bine, oricum noi contam foarte puţin.

„Încetează!” – îi ordonă Îngerul. „Te ascultă. Bagă de seamă că-ţi pot face rău, mult mai rău decât ţi-am făcut până acum…”

— Ticăloşilor! strigă lunganul sărind pe capota maşinii şi privind spre grupul ziariştilor uluiţi. Toţi sunteţi nişte ticăloşi!

Explozia internă se propagă prin tot creierul şi se ramifică în mii şi mii de împunsături chinuitoare de-a lungul şirei spinării. Mino se clătină foarte mult, dar nu căzu şi, cu un geamăt, se forţă să rămână drept. Îşi aruncă ochii plini de furie spre cer, ca şi cum ar fi putut zări acolo pe cel care îşi arogase dreptul de a-l stăpâni. Şi cu cât acela îl chinuia cu metodele sale, cu atât el răspundea cu izbucniri de mânie şi de ură.

„Nu… nu” – gemu, în sfârşit, Îngerul. „Te gândeşti să te răzbuni!”

— Nu! strigară mii de guri, în timp ce mulţimea privea cu ochii holbaţi viziunile necontrolate eliberate din capul lui Niac.

— Ce se întâmplă? murmură Hansen. Acţionează asupra minţilor tuturor acestor oameni… Nu era prevăzut în plan.

— Lasă-l să o facă – îl îmbărbătă Tony cu siguranţă. Domnului profesor i-au plăcut întotdeauna punerile în scenă, poate că este opera lui.

— Nu-mi place deloc – replică celălalt. Noi suntem ecranaţi, dar ziariştii nu! Dacă şi ei vor fi implicaţi, nu vom putea obţine mărturiile de care avem nevoie.

Niac auzea din ce în ce mai slab vocea tânguitoare a Îngerului; nu mai înţelegea tot ce-i spunea, se simţea dezorientat şi în acelaşi timp invadat de o mânie imposibil de controlat. Mulţimea trăia în el, în chipul său care lor li se

părea că este înconjurat de flăcări infernale. Iar el le cerea lor răzbunare.

Desfăcu braţele şi, ca prin farmec, soarele care tocmai se ridicase dincolo de verdele arborilor din parc produse în ochii celor care-l ascultau stranii efecte de lumină. O muzică violentă, barbară, venind de undeva de sus, inundă acea masă de oameni şi făcu inimile să vibreze cuprinse de senzaţii nestăpânite.

— Răzbunare! strigă în cor gloata de oameni. Răzbunare! repetară persoanele care se îngrămădeau pe străzile laterale precum şi cei care veneau dinspre alte cartiere.

Niac le făcu semn că au dreptate, acum el nu mai înţelegea însă unde se termină voinţa sa şi unde începea veninul strâns atâţia şi atâţia ani: ură împotriva societăţii, împotriva duşmanilor de ieri şi de azi, împotriva…

Masa de madei se contractă şi se dilată ca un singur trup imens şi se năpusti ca un fluviu fără maluri spre Jocul indicat.

— Opreşte-i, eşti nebun! interveni Tony sărind pe capotă. Acolo înăuntru sunt oameni înarmaţi, va fi un masacru… Ai înnebunit!

Hansen, cutremurându-se din tot trupul, se dusese la aparatul de radio.

— Domnule profesor, domnule profesor! urla el în aparat căutând zadarnic să se sincronizeze pe post. Opriţi-i! Opriţi-i!

Niac îi zâmbi omului înfuriat care sta în faţa lui şi, cu un gest plictisit, îl împinse jos de pe maşină. Acela blestemă şi se strădui să se ridice din nou, dar sute de mâini îl prinseră cu putere şi-l târâră în mulţimea de oameni unde se mistui cu un geamăt abia perceptibil printre strigătele excitate.

Hansen încetă să mai strige în microfon şi-l privi cu alţi ochi pe orator.

— Ce se întâmplă? Cum de este posibil? Berthein nu ar fi făcut niciodată un asemenea lucru…

Mino îl ţintui cu privirea, furios.

— Profesorul tău Berthein nu mai există.

— Nu-i adevărat, te controlează la distanţă.

— El nu mai controlează pe nimeni!

— Azeneg, noi am luptat pentru Azeneg, pentru a salva lumea…

Lunganul clătină din cap.

— Nu vă gândiţi decât la voi, la carierele voastre de mari creiere… Acum Azeneg sunt eu… eu!

Atraşi de o chemare invizibilă, vreo zece tineri înarmaţi înconjurară vehiculul îndreptându-şi puştile spre Hansen. Înainte de a-l ucide îi dădu un răgaz să poată urla.

CAPITOLUL AL TREIZECI ŞI DOILEA

Rămase doar aşteptarea. Aşteptarea unui eveniment pe care niciunul dintre cei prezenţi nu era în stare să şi-l închipuie. Cum se vor comporta cei de afară? Vor încerca să intre? Şi apoi? Ei vor trage… vor fi morţi, dar de ce? Pentru un garaj pe jumătate gol, pentru cei doi artificiali, un flăcău deficient şi un bătrân savant aflat la odihnă. Nu, nu părea logic, şi Baker nu putu să nu observe acest lucru. Întâi sergentul măsurase cu paşi nervoşi localul, apoi a încercat să-l facă pe Limneo să vorbească, dar n-a scos de la el decât fraze incoerente, stâlcite şi întotdeauna evazive, iar în cele din urmă rămăsese să privească soarele care pătrundea prin geamuri şi da viaţă unui univers evanescent de pulbere care plutea prin aer.

— Domnule căpitan, – murmură el până la urmă –, ce facem aici? Mi-am închipuit că vom găsi un fel de clinică plină de orfani care au nevoie de apărare: speranţele neîntinate pentru minţile noastre înceţoşate… În schimb, suntem doar noi!

Pe Tarni îl încerca aceeaşi stare de nervozitate însoţită de o inexplicabilă dezamăgire, ca şi cum Mosseg şi Howard l-ar fi păcălit. Unde se ascundea adevărata Casă Mamă?

— Ai dreptate – mormăi el plictisit. Rămâneţi aici, eu mă duc să vorbesc cu indivizii ăştia.

O apucă nervos pe coridor şi începu să iscodească atent locurile pe unde trecea, în căutarea unui indiciu revelator. Pe neaşteptate cineva îl chemă, o voce obosită, aproape în agonie. Se opri şi privi golul din jurul său.

— Cine e acolo? şopti el şovăind.

Vocea îi răspunse cu un geamăt de neînţeles. Nu venea din nicio direcţie, avea doar impresia că interlocutorul s-ar afla undeva deasupra lui. Tarni îşi scoase dispozitivul care-i înconjura capul, îl privi şi îl răsuci zadarnic în mâini. Explicaţia nu era acolo. Apoi, pe neaşteptate, o prezenţă dominatoare îi invadă mintea.

„Cine eşti?” – întrebă cu nervozitate prezenţa străină. „Eşti unul dintre acei bastarzi... sau un sărman operat ca şi mine? Credeam că am fost singurul.”

Căpitanul şovăi.

— Sunt de la poliţie – murmură el în cele din urmă.

„Un zbir! Au pus mâna pe un zbir!” exclamă prezenţa. „Un idiot în uniformă care nici măcar nu şi-a dat seama că a devenit o marionetă!”

Tarni se clătină, apoi îşi aminti cele ce i se spuseseră despre pericolul hipnozei, îşi aminti experienţa pe care o trăise şi se grăbi să-şi pună la loc dispozitivul de protecţie.

„Nu-ţi va folosi la nimic când o să vină vremea” – râse vocea. „L-am aranjat deja pe smintitul cel bătrân, acum eu comand, iar tu îmi vei fi de folos pentru a-i aranja şi pe artificialii închişi acolo.”

Poliţistul încercă să reacţioneze, dar fără succes. De prea mult timp renunţase să mai fie el însuşi, era inutil să încerce acum să reziste. Noul stăpân îşi impuse încet-încet voinţa asupra gândurilor sale, iar el simţi cum se risipeşte neliniştea care-l tot rodea, şi îl cuprinse un fel de linişte.

Ajunse la garaj: rânduri de furgonete, o poartă întredeschisă prin care se vedeau nişte adăposturi pentru diverse unelte, cabina paznicului, cu pereţi de. sticlă, un panou cu lumini şi câteva fotografii de automobile împodobite cu nişte nimfe splendide cu forme bine dozate. Howard stătea mai la o parte, resemnat; lângă el Ester părea că moţăie cocoţată pe capota unei maşini. Dar când poliţistul se apropie de ea îi observă ochii atenţi care-l

iscodeau. Tarni schiţă un salut, iar ea îi răspunse rece; omul se grăbi să ajungă la Mosseg şi la ceilalţi poliţişti care se aşezaseră pe pământ, cu spatele lipit de zid, într-o aşteptare deprimantă.

— Totul e în ordine acolo? îl întrebă artificialul invitându-l să se aşeze lângă el.

— Sunt oameni în parc, dar nu lasă impresia că s-ar interesa de noi – îi răspunse celălalt şi, de la o fereastră prevăzută cu gratii, iscodi cu privirea afară.

— Ceea ce nu pot să înţeleg este cum de au reuşit să ne găsească atât de repede – continuă artificialul dezamăgit. Doar nu puteau să ne urmărească de la distanţă fără ca noi să ne dăm seama!

— Să nu vă faceţi vreun reproş în privinţa asta – îl încurajă prietenul. Probabil că deja ştiau.

Se gândi o clipă să povestească ce i se întâmplase. dar totul i se păru atât de îndepărtat, un fapt de viaţă de demult, aparţinând lumii de gânduri inutile.

— Este imposibil. Acest loc este secret; puţini ştiu că există, dar nimeni în afară de noi nu-i cunoaşte adresa. Domnul profesor Howard, pentru a continua proiectul Geneza, trăieşte aici de mulţi ani, practic aceasta este lumea sa.

— Oricum, alături de noi se află în siguranţă, nu vor îndrăzni să ne atace – afirmă Tarni.

Pentru o clipă mintea sa alergă spre o tristă realitate: acela era un loc secret, iar acum el şi ceilalţi poliţişti ştiau despre existenţa lui… Cutremurându-se, se gândi la persoanele eliminate de Serviciile Speciale pentru a proteja acel loc. Când va fi rândul lor?

— Vin! exclamă unul care stătea de pază la fereastră.

Într-o clipă, toţi erau în picioare cu mâinile pe arme în poziţie de tragere. În fumul străzii apăruse o mulţime eterogenă de oameni care înaintau strigând cuvinte de neînţeles. Puţini erau înarmaţi, cei mai mulţi se mulţumeau

să agite în aer simple ciomege sau pumnii goi.

— Nebunii! Nu se străduiau nici măcar să stea la adăpost! observă Mosseg.

— Domnule căpitan, dar printre ei sunt bătrâni, femei, copii – şopti un tânăr poliţist. Ce facem? Tragem?

— Nu trebuie să intre aici – spuse Ester hotărâtă.

— Va fi un măcel...

Tarni îşi dădu seama că lui îi revenea tragica sarcină de a lua o hotărâre.

— Trageţi o rafală în aer – ordonă el în timp ce se simţi cuprins de o stare de excitaţie pe care n-o putea controla. Cred că ajunge să-i risipească.

Ascultară. Dar imediat ce împuşcăturile încetară, urletul mulţimii puse iarăşi stăpânire pe locurile din jur. Pentru o clipă, dădură impresia că s-ar opri. Din zidul de oameni se desprinse o femeie care, alergând, se năpusti asupra gardului şi începu să-l zgâlţâie cu mâini neputincioase.

— Deschideţi focul! porunci Ester. Doar n-aţi venit aici ca la spectacol!

Şi, cu o împuşcătură, doborî femeia încolăcită de gard.

Poliţiştii se dădură înapoi înspăimântaţi; îl priviră întâi pe artificial, apoi pe Tarni. Acesta din urmă luptă cu sine însuşi, răvăşit de sentimente opuse, iar în cele din urmă voinţa lui se stinse.

— Băieţi, aici este în joc ceva care vizează direct viaţa noastră şi pe a lor... Trageţi!

Împuşcăturile transformară strada într-o privelişte de cadavre însângerate. Masa de oameni se risipi încet, se descompuse în râuri de persoane înfuriate care alergau în toate direcţiile; după câteva minute dispăru complet, lăsând în urmă gemetele răniţilor şi târâtul greoi al câtorva care se încăpăţânau să înainteze.

— S-au retras, au fugit – murmură un tânăr poliţist cu faţa plină de lacrimi.

— N-am mai văzut niciodată ceva asemănător – tot

repeta descumpănit un altul.

Tarni nici măcar nu-l auzi; privindu-i pe cei căzuţi îşi dădu seama că nu simţea nimic. Cu gesturi mecanice scoase încărcătorul armei şi puse un altul.

— Mai avem nevoie de muniţie, cea pe care am adus-o de la centrală nu ne va ajunge prea mult – observă el.

Mosseg o întrebă din priviri pe. Ester şi nu primi decât o mută negaţie.

— Trebuie să ne descurcăm cu cele pe care le avem – se resemnă el.

— Mă întorc la Baker, îl voi ruga să ne dea din ale lor – spuse Tarni şi, ca un robot, traversă garajul şi o luă pe coridorul care ducea spre latura opusă a clădirii. În aceeaşi clipă noi urlete se ridicară din stradă.

— Iată-i din nou! ţipă cineva şi împuşcăturile se auziră încă o dată.

CAPITOLUL AL TREIZECI ŞI TREILEA

— Ce dracului se întâmplă în partea cealaltă? întrebă sergentul la apariţia lui Tarni. Priviţi cumva la vreun film de război?

Superiorul nu răspunse. Îl privi o clipă pe interlocutorul său, pe tânărul Limneo, pe toţi ceilalţi care aşteptau de la el o explicaţie. Până la urmă, cu un calm distant, răspunse:

— Nu-i un film.

Trase lovitură cu lovitură, cu eficacitate studiată; la fiecare împuşcătură unul dintre cei prezenţi se prăbuşea. Când toţi căzură la pământ se îndreptă spre uşa care da spre stradă şi o deschise.

— Domnule căpitan… de ce?

Tarni se întoarse să-l privească pe bătrânul sergent îngenuncheat, cu mâinile apăsate pe pântecul însângerat.

— Îmi pare rău, dar aşa trebuie să fac.

— Pui de viperă! mârâi celălalt. Eşti un… nenorocit!

Şi muri ducând cu el propria-i curiozitate tragică.

Poliţistul ridică din umeri în timp ce în mintea sa momente de descumpănire alternau cu altele de siguranţă absolută. Strânse de pe jos încărcătoarele celor căzuţi şi, cu o grabă bine calculată, se întoarse în garaj unde bătălia era în toi. Trecu pe lângă fiecare luptător dându-i muniţie şi spunându-i cuvinte de îmbărbătare. Găsi un tânăr rănit.

— Te doare? îl întrebă cu un glas patern.

— Nu face nimic, domnule – minţi tânărul, conştient de rolul pe care-l avea. Acolo, afară, au început să tragă.

Un zgomot puternic făcu să se cutremure zidurile

garajului şi umplu încăperea cu un subţire nor de pulbere şi fum.

— Au pus explozibil la gard.

Tarni se grăbi să se aşeze lângă artificial şi iscodi de la fereastră: dincolo de fumul exploziei se vedeau mormane de cadavre şi mai departe abia se zăreau figuri ghemuite aşteptând să ţâşnească din nou pentru a înfrunta moartea. Peste tot şi toate se ridica urletul a mii de guri care scandau: „Azeneg! Azeneg!”

— Le-ar trebui altceva pentru, a trece – îl asigură Mosseg. Este suficient să-i ţinem la o anumită distanţă… Totuşi, nu mi-aş fi imaginat niciodată un lucru de felul acesta: nu-i omeneşte să-i laşi să se măcelărească în modul acesta… n-are nicio noimă… e absurd. Berthein trebuie să fie complet nebun.

— Asta cred şi eu – admise căpitanul fără să-şi abată privirea de la scena de distrugeri. Când se dezlănţuie forţele care sunt în spiritul uman, numai Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla: fiinţele fără însemnătate devin giganţi, iar geniile pot să se transforme în moluşte.

Celălalt rămase perplex privindu-l ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Încercă să vorbească, dar evoluţia evenimentelor le atrase atenţia în altă parte.

— Poarta agenţiei este deschisă! strigă Ester, arătând semnalul de alarmă care licărea în ghereta paznicului. Au intrat deja pe coridor… Nu înţeleg de ce grupul celălalt nu ne-a avertizat…

— Pune-l în siguranţă pe profesor – ordonă Mosseg. Repede!

— Se întorc! strigă un poliţist care supraveghea strada, şi imediat după asta răsunară împuşcăturile.

— Limneo este acolo – suspină fata. Nu-l pot lăsa.

— Acum e prea târziu, vin spre noi – replică Mosseg. Trebuie să ne gândim la profesor, la proiectul Geneza… Nu vom rezista prea mult timp dacă ne cad în spate. În

adăpost în schimb…
— Nu, vom muri aici!
— Încetează, Ester! o dojeni Mosseg alergând spre coridor. Numai dacă trăim vor reuşi. Tarni, du-i pe băieţi în fundul garajului şi apără-l pe profesor.
Poliţistul, care până în acel moment fusese un spectator absent, sări ca un arc, îşi chemă subalternii şi, hotărât, o constrânse pe Ester să-l urmeze. Howard, nemişcat în cărucior, se lăsă împins. Când câteva împuşcături muşcară din podea se mărgini să ridice capul şi să surâdă cu tristeţe.
— Mai am puţin de trăit, gândiţi-vă la ceilalţi.
— Ne vom salva cu toţii – răspunse Tarni cu duritate. Ce vrea să facă Mosseg?
— Ne ajută să intrăm în adăpost, intrarea este ascunsă în cămară – răspunse fata. De am reuşi să-i mai ţinem la distanţă încă puţin!
Căpitanul fu de acord. Cămara în care se năpustiră rămase încet-încet fără un perete şi lăsă să se vadă o încăpere iluminată de firave lumini albastre. Toţi se aruncară înăuntru, în timp ce alte explozii zguduiau clădirea. Mosseg sosi ultimul, trase o rafală spre urmăritorii săi, apoi se grăbi să intre în timp ce peretele revenea la locul său.
Rămaseră câteva minute în tăcere, iscodind cu privirea în slaba lumină din jur, peretele dincolo de care îşi imaginau mulţimea furioasă, însetată de sângele lor.
— Băieţi, puteţi să vă odihniţi – interveni în cele din urmă artificialul. Aici suntem în siguranţă.
— Aceasta este Casa Mamă? întrebă Tarni, care nu încetase să spioneze coridorul. Chiar aici se…
— Da, aici – admise bătrânul. Din moment ce vă aflaţi aici, merită să cunoaşteţi pentru ce-aţi luptat.
Cu un semn, o chemă din nou pe Ester lângă el şi o rugă să-l împingă spre fundul încăperii unde, lângă o scăriţă care cobora, se deschidea uşa unui ascensor pentru mărfuri.

Urcară toţi şi imediat oprirea neaşteptată a liftului îi anunţă că au sosit.

— Ne aflăm sub nivelul străzii cu cel puţin douăzeci de metri – le explică apoi călăuza. Mai demult a fost un adăpost antiatomic, noi însă l-am adaptat intereselor noastre.

Uşa se deschise şi apăru o sală în care vreo zece indivizi îi aşteptau în tăcere.

Poliţiştii se arătară uluiţi de ceea ce vedeau acolo.

— Sunt nişte maimuţoi! exclamă un tânăr agent. Maimuţe îmbrăcate în oameni.

Colegii începură să râdă odată cu el. În schimb Tarni se dovedi imun şi se controlă atât de bine încât nu i se putea citi pe chip nici cea mai mică mirare. Împins de o voinţă superioară se apropie de creaturile cu feţe păroase şi le privi hotărât drept în ochi. În acei ochi găsi o lumină neaşteptată, o profunzime care dezvăluia prezenţa sentimentelor: umilinţă pentru ilaritatea provocată, spaimă pentru armele pe care toţi le strângeau în mâini şi atâta tristeţe…

— Da, domnule căpitan, aceste fiinţe sunt foarte diferite de maimuţele pe care le cunoaştem.

Cel vizat se întoarse nedumerit către profesor.

— Sunt inteligenţi?

— Cu mult mai inteligenţi decât oamenii dumneavoastră – sublinie Howard cu o notă de dojană la adresa noilor veniţi care continuau să arate cu degetul şi să facă haz de creaturile pe care le vedeau. Chiar v-aş ruga să le impuneţi un comportament mai serios şi rugaţi-i să depună armele undeva, copiii mei sunt şi aşa destul de speriaţi, nu au mai văzut niciodată atâţia oameni împreună.

Tarni se grăbi să-i facă pe plac bătrânului şi se întoarse să studieze creaturile: nu semănau cu nimic din ceea ce el cunoscuse; erau cu mult diferite de maimuţele îmbrăcate cu haine omeneşti care apăreau în spectacole pentru a

distra publicul. Stăteau perfect drepte, iar pe chipuri, fiecare având caracteristici estetice diferite, se întrezăreau note tipic umane: nasuri ascuţite, fruntea şi pometii traşi…

— Vorbesc? lăsă el să-i scape în cele din urmă.

— Ei încă nu, dar eu da – interveni Ester cu asprime.

— Nu voiam să jignesc…

Howard opri reacţia războinică a fetişcanei.

— Reprezintă un stadiu evolutiv intermediar al unei noi rase umanoide care are drept strămoşi nişte cimpanzei de laborator – îi explică el pe un ton liniştit. Acţiunea asupra ADN-ului ne-a permis să obţinem în numai câteva decenii ceea ce natura ar fi putut obţine doar în ere geologice. Bietul Limneo aparţinea unei trepte superioare, în timp ce Ester, Mosseg şi toţi ceilalţi pe care voi îi numiţi artificiali sunt produsul final: din punct de vedere estetic sunt la fel ca oamenii, dar din punct de vedere biologic sunt diferiţi.

Tarni dădu din cap nedumerit.

— Când am început proiectul Geneza, procesul de degenerare al creierului devenise deja ireversibil, astfel că a fost imposibil să pornim de la culturi de celule umane. De aceea folosim maimuţele: sunt primate la fel ca noi, dar, spre deosebire de noi, şi-au păstrat intact potenţialul genetic. Şi tocmai acest aspect l-am exploatat noi pentru a putea obţine cu intervenţiile de laborator de rigoare o rasă care să aibă calităţi intelectuale comparabile cu ale strămoşilor noştri. Poate că, domnule căpitan, dumneavoastră nu v-aţi dat seama că fiinţa omenească este pe cale de dispariţie: nu există viitor pentru fiii lui Adam, însă descendenţii acestor băieţi ne garantează că putem salva patrimoniul cultural al omului. Mi-am permis să le dau un nume: după *homo sapiens* Pământul va cunoaşte *homo novus.*

— Maimuţe… sunt doar nişte maimuţe – murmură dezorientat poliţistul. Cum de a putut guvernul să autorizeze un asemenea proiect?

— Guvernul a autorizat proiectul Geneza doar în limita a ceea ce eu i-am permis să cunoască. Pe de altă parte, pentru ei asta reprezenta o bună investiţie politică: să obţină o rasă de superoameni gata oricând să asculte de autoritatea umană. Pentru ei era doar o chestiune de putere… Dar proiectul este în afara controlului politicienilor. Noyent a fost primul *Homo novus* pe care l-am creat şi – în calitatea sa de şef al Serviciilor Speciale a lucrat în aşa fel încât a împiedicat orice amestec.

— Dar oamenii au dreptul să ştie! Este lumea lor…

— Oamenii… repetă Howard cu un zâmbet obosit pe buze. O masă de bieţi idioţi pe care cineva rău intenţionat îi poate manipula, corupe, înşela… Oamenii nu au niciun drept, niciunul. I-au refuzat pe artificiali pentru că se înfăţişau prea frumoşi, iar acum îi vânează pe copiii mei pentru că sunt exaltaţi de cuvintele unui nebun.

Emoţia îl epuiză complet pe bătrânul savant care se lăsă tremurând pe spătarul fotoliului.

— Mi-o vor plăti, – hohoti Ester de lângă el –, nu voi mai îngădui alte masacre ca acestea.

— Totul fusese studiat ca nimeni să nu-şi dea seama – interveni şi Mosseg după câteva clipe de linişte apăsătoare. Dar această înfrângere nu ne va opri: când va sosi, Garda Naţională îi va împrăştia pe aceşti fanatici şi noi vom începe din nou, în alt loc.

Lui Tarni nu-i mai rămâneau decât puţine bucăţi pentru a putea completa întreg mozaicul.

— Şi Călătoriile în Vis? întrebă el în şoaptă.

Îi răspunse Mosseg.

— Atrăgeam tinerele perechi cu promisiunea unor călătorii minunate la preţuri foarte scăzute. Imediat ce se urcau în autobuz erau adormiţi şi aduşi aici, unde, în stare de hipnoză, asistau la proiecţii de documentare despre localităţile pe care doreau să le viziteze: între timp noi aveam grijă să implantăm în femeie un ou fecundat din

culturile noastre. Era vorba de o operaţie simplă, nevătămătoare. Perechea ar fi avut în felul acesta un copil aparent asemenea cu ceilalţi, pe care nimeni nu l-ar fi putut depista văzându-l şi care, cu potenţialul său genetic, ar fi garantat un viitor acestei sărmane omeniri. Proiectul Geneza se află în întregime aici: va fi câte o Casă Mamă în fiecare oraş şi, în câteva generaţii, fiii lui *homo novus* îi vor înlocui pe cei ai lui *homo sapiens* fără revoluţii, fără convulsii.

— Nu-mi vine să cred – murmură căpitanul. Cum de vă puteţi gândi că o operaţie atât de complexă poate izbuti? Oamenii sunt în număr de miliarde, vor fi întotdeauna prea mulţi ca fiinţele voastre să-i poată înlocui.

— De ce vorbiţi cu el? interveni Ester pierzându-şi răbdarea. E la fel ca toţi ceilalţi, nu-i datorăm nicio explicaţie!

— Nu este ca ceilalţi – replică Mosseg.

— Aşa este – conveni cu o zvâcnire de vitalitate Howard. Şi-a riscat viaţa pentru a ne ajuta, nu toţi oamenii sunt bestii. Acum că l-am pierdut pe Noyent, şi cine ştie câţi încă, avem nevoie de prieteni noi, iar căpitanul Tarni poate fi unul dintre ei. Noi avem nevoie de încredere, şi aceasta trebuie să fie reciprocă. Sunteţi de acord, domnule căpitan?

Acesta confirmă.

— Sunt de-al vostru, domnule profesor. Numai de-aş putea să înţeleg… Însă acele cuvinte nu mai erau ale sale, acum un regizor îndepărtat îl conducea de-a lungul unei reprezentaţii al cărei sens îi scăpa.

Bătrânul savant cumpăni în tăcere privirea poliţistului şi apoi făcu un semn unuia dintre tinerii cu faţa păroasă, care împinse căruciorul spre o uşă pe care o altă creatură se grăbi să o deschidă.

— Este necesar ca oamenii dumneavoastră să rămână aici, ceea ce vreau să vă spun vă interesează numai pe dumneavoastră.

Păşiră în sala alăturată şi pentru o clipă poliţistul se pomeni privind cu gura căscată încâlcitura de aparate care acopereau pereţii: în centru, în nişte căzi transparente, se întrezăreau forme fetale suspendate prin lichidul opac.

— Un savant nu este niciodată făcut responsabil de aplicarea studiilor sale – începu Howard. Fie că te străduieşti să găseşti o nouă metodă de vindecare a cancerului, fie că proiectezi o armă ucigătoare, el se află întotdeauna deasupra. Vin apoi ceilalţi, oamenii obişnuiţi, şi hotărăsc dacă şi cum să fie folosite descoperirile sale. Gândiţi-vă la acei savanţi care în secolul douăzeci au servit mai întâi nazismul, iar apoi au trecut liniştiţi să lucreze pentru guvernele democrate. Şi eu aş fi putut urma acelaşi drum: să-mi menţin o poziţie neutră faţă de cum ar fi fost utilizate descoperirile mele, dar nu mi-am permis să-i las pe ei să facă totul – continuă profesorul cu o voce obosită. Ei ar fi folosit *homo novus* drept un instrument de putere în mâna primului parvenit fără scrupule. Noua rasă ar fi fost opusă în mod inevitabil celei vechi şi s-ar fi ajuns la distrugerea totală şi a uneia şi a alteia. Nu! Nu am putut.

Se opri o clipă să privească lucrurile din jur.

— Aici eu am ales pentru lumea întreagă, nici mai mult nici mai puţin de cum a făcut Berthein în partea opusă. Singur, ajutându-mă doar de cunoştinţele noastre şi având în faţă obiectivele noastre. Fiii lui *homo novus* se vor naşte din femei neştiutoare şi vor creşte împreună cu ceilalţi oameni. Va fi imposibil să fie recunoscuţi. Dar fructul pe care îl poartă în ei va salva civilizaţia. Poate că la început vor fi prea puţini, aveţi dreptate, domnule căpitan, prea puţini… şi toate Casele Mamă din lume nu ar rezolva problema. Vor fi numai câteva sute de mii, risipiţi în puzderia celor care le seamănă. Dar din ei se va naşte lumea, pentru că aşa am hotărât eu.

— Se vor încrucişa cu alţii, vor naşte hibrizi…

— Nu, domnule căpitan, nu vor putea: creaturile mele

aparţin unei rase noi, orice încrucişare cu oameni normali va fi sterilă – afirmă Howard. Şi nu m-am mărginit la asta: am făcut în aşa fel încât să devină adevăraţii stăpâni ai lumii pentru că le-am programat şi istoria lor viitoare.

O pauză plină de tensiune scoase în relief greutatea frazei.

— Am modificat în aşa fel ADN-ul încât acest lucru este posibil – urmă Howard. Fiecare *homo novus* poartă înscris în celulele sale cum se va dezvolta, ce studii va face, ce caracter va avea. Totul este deja aranjat pentru viitoarele generaţii. Iată adevăratul triumf al studiilor mele: am creat indivizi cu simţul cercetării ştiinţifice, fără complicaţii morale în afara celor dictate de raţiunea pură; vor fi imuni la pasiuni şi la dorinţa de mărire care îi deosebesc de semenii noştri; în mod inevitabil se vor uni şi se vor organiza pentru a garanta lumii pacea la care are dreptul!

— Este inuman! lăsă Tarni zăpăcit să-i scape.

— E necesar – replică savantul. Datoria lor este foarte importantă, pentru a o lăsa în voia instinctelor. Nu uita că noi lucrăm pentru a salva civilizaţia, şi nu masele de brute sălbăticite cu care avem acum de-a face.

— Dar aceste fiinţe noi nu vor fi cu mult deosebite de acei nenorociţi operaţi de Berthein: nu vor avea niciun fel de autonomie în alegerile pe. care le vor face, nu vor fi umani… – observă poliţistul.

— Greşiţi – zâmbi calm profesorul. Omul nu este altceva decât fructul întâmplător al evoluţiei biologice; natura a făcut milioane de încercări înainte de a-l găsi pe individul câştigător, eu am accelerat doar procesul, am anticipat care va fi evoluţia normală a naturii.

— Dumneavoastră vreţi să va substituiţi lui Dumnezeu, – răspunse Tarni exasperat –, la fel cum pretindea şi Berthein înainte de a-l opri: să hotărască peste tot şi toate. Nu, domnule profesor, oricât sunteţi de inteligent şi raţional, oricât aţi fi de înţelept, nu aveţi niciun drept să vă credeţi

mai bun decât alţii.

Acele cuvinte îl loviră în plin pe savant.

— Vorbiţi despre Berthein ca şi cum ar fi mort. Dar nu el este oare cel care-i controlează pe acei zănatici care ne-au atacat?

Poliţistul nu răspunse imediat, şi, cu paşi lenţi, se întoarse spre uşă.

— Marile genii, mereu îngrijorate de ce este bine pentru omenire! îl ironiză în cele din urmă cu un zâmbet trist. În realitate, dumneavoastră nici nu vă pasă de ce se întâmplă; la fel ca şi distinsul dumneavoastră coleg nu vă gândiţi decât la propria persoană. Dumneavoastră ne lăsaţi să dispărem în pacea eternă cu deficienţele noastre mentale, dar vă străduiţi să găsiţi înlocuitori care, ca din întâmplare, nu vor fi altceva decât tot atâtea copii ale profesorului Howard!

— Domnule căpitan, scutiţi-mă de remarcile dumneavoastră personale şi vorbiţi-mi despre Berthein. Ce ştiţi despre el?

— Nu-i mai daţi ascultare – interveni Ester. Să-l omorâm!

— Preţioase calităţi ale noii rase ies la iveală – zâmbi Tarni schiţând o plecăciune. Oare câte persoane care încercau să afle adevărul aţi ucis pentru binele omenirii?

— Nu schimbaţi vorba – protestă Howard care se încordase pe neaşteptate. Vorbiţi-mi despre Berthein!

— Cum doriţi, domnule profesor – se supuse poliţistul. Eu însumi am avut ghinionul de a sfârşi în ghearele acelui nebun: s-a întâmplat, cu puţin înainte ca artificialii dumneavoastră să sosească în sectorul meu, să fiu victima unui accident rutier organizat de ei. Salvarea m-a dus într-o clinică aflată sub controlul asistenţilor săi şi, fără ca eu să ştiu, am fost operat.

— Aţi fost operat pe creier? se alarmă Howard.

— Eu am fost printre primii care au fost supuşi unui tratament complet, cel cărora ei îi spun de tipul A şi de

atunci am devenit, din nenorocire pentru mine, un pion pentru Berthein. Şi el era un mare savant, şi el îşi făcuse planuri; totul fusese calculat de aşa manieră încât artificialii dumneavoastră să vină în sectorul meu şi să mă considere de-al lor. Cu acel blestemat de dispozitiv în cap eu am continuat să transmit clipă de clipă tot ce ştiam pentru a vă permite vouă să vă desfăşuraţi lupta pe pielea altora…

— Deci tu ai fost cel care ne-ai atras în cursă – interveni şi Mosseg. Tu m-ai convins să vin aici pentru a-i putea călăuzi pe madei până la Casa Mamă.

— Da, am făcut chiar mai mult.

— Spune tot. Unde era sau unde este Berthein 7?

Căpitanul se relaxă. În timp ce vorbise trimisese spre minţile înceţoşate ale poliţiştilor impulsuri din ce în ce mai puternice care trecură dincolo de barajul dispozitivelor de protecţie. Percepea în gândurile lor nervoase dorinţa de a se elibera de căşti, iar el urmă acest impuls. Acum era suficientă doar o comandă.

— Berthein nu a fost cu nimic mai prejos decât dumneavoastră în a proiecta lucruri măreţe, domnule profesor – continuă el. Va fi un semn al timpurilor că, în vreme ce toţi devin deficienţi, voi doi aţi ajuns pe culmi de neînchipuit.

— Fără divagaţii – îl întrerupse savantul. Unde este acum?

— Unde vreţi să fie!? Când a aflat că Serviciile Speciale manevrate de dumneavoastră intenţionează să-l elimine a pus în aplicare un proiect pe care-l gândise de multă vreme: a fost operat de unul dintre trepăduşii lui, iar creierul a fost separat de corp şi trimis într-un loc unde nimeni nu va putea ajunge vreodată.

— Pe un satelit artificial! A fost închis în satelitul artificial de comunicaţii pe care l-au lansat înainte de a… Omul dracului, a reuşit! exclamă uluit Howard.

— De necrezut, nu-i aşa? conveni Tarni. În timp ce

dumneavoastră v-aţi îngropat de viu în acest cavou, el s-a dus în spaţiu. Numai mintea lui, se înţelege, dar legată prin intermediul unor circuite cibernetice de sistemele de comunicaţie de pe Terra. Din spaţiul cosmic el putea să controleze totul: transmisii secrete, calculatoare, în timp ce asistenţii lui credincioşi continuau să aplice studiile pe care el, acolo sus, avea tot timpul să le pună la punct. Iar apoi, pe măsură ce opera oameni ca mine, îşi amplifica din ce în ce mai mult puterea sa de a asculta, de a vorbi, de a acţiona…

— Nici nu-mi mai trebuie altceva! conchise savantul satisfăcut. Acum ştiu unde se află: voi lansa o rachetă balistică antisatelit şi vom pune capăt madeilor şi nebuniilor pe care le fac.

— Povestea încă nu s-a terminat – continuă Tarni hotărât. Dumneavoastră, ca şi el de altfel, uitaţi că oamenii nu sunt doar nişte marionete în mâna unor şmecheri. Unul şi-a închipuit că are de-a face cu un biet vagabond prostit, iar apoi a descoperit că se află în faţa unei minţi mai puternice…

— Domnule profesor – îl întrerupse Mosseg. Ordonaţi să fie omorât. Cei care au fost operaţi sunt capabili să-i subjuge pe ceilalţi…

Dar nu putu să termine. Poliţiştii, la strigătul „Azeneg” intrară în sală şi se năpustiră asupra artificialilor. Cineva trase, un glonţ îl atinse pe Tarni care ţâşni afară şi intră în ascensor. Simţi un junghi foarte dureros la un picior înainte ca uşa ascensorului să se închidă. Urmă lenta mişcare de coborâre însoţită de loviturile furioase ale unor mâini care izbeau în pereţi. Când ajunse în coridorul cu lumină albăstruie se opri să-şi tragă răsuflarea. Mai făcu vreo câţiva paşi lăsând în urmă o dâră roşie. Se pomeni clătinându-se. Zăbovi o clipă şi, în timp ce sângele izbea cu putere în tâmple, auzi paşi grăbiţi de oameni care urcau pe o scară de evacuare. Puternica voinţă care îl controla îl făcu

să se mişte, dar căzu, apoi iar se ridică. Acum totul dispărea în jurul lui: zidurile de ciment, luminile albastre, acel panou metalic din perete pe care îl folosise Mosseg pentru a închide peretele mobil. După o veşnicie ajunse la el. Îi fu uşor să-l deschidă, dar îi fu imposibil să distingă între diferitele butoane pe cel pe care ar fi trebuit să apese. Întinse mâna la întâmplare: luminile deveniră roşii, dar mai palide, sau poate că el era cel care nu mai vedea bine. Urmă o nouă împuşcătură: de data aceasta nu putu să mai facă altceva decât să ducă mâinile la cap şi să cadă. În ultimele clipe de viaţă zări cum peretele se dădea în linişte la o parte şi auzi urletele neomeneşti ale mulţimii care pătrundea în Casa Mamă.

Muri fericit.

CAPITOLUL AL TREIZECI ŞI PATRULEA

Niac coborî în clădire între două rânduri de oameni tăcuţi: aveau feţele obosite, golite de orice dorinţă. Trecu peste mai multe trupuri înainte de a ajunge la cel care-l interesa, care era răsturnat la pământ într-un strat de lichid lipicios care continua să iese din resturile unor enorme căzi de plastic. Ceva mai departe, văzu căruciorul pentru invalizi răsturnat şi corpul frumos al unui artificial desfigurat.

— Domnule profesor Howard, sunteţi încă viu? întrebă Mino.

Bătrânul se cutremură. Avea fruntea plină de vânătăi şi buzele despicate; iar un dinte, pe care doar un subţire fir de carne îl mai ţinea legat de gingie, spânzura încă.

— Berthein a murit? şopti el cu greutate.

— Este ca şi cum ar fi – îl asigură Niac.

— Cum… cum s-a întâmplat?

— Era deja mort când i-au separat creierul de restul corpului… Continua să gândească, să proiecteze, dar nu mai era decât un creier, un fel de maşină lipsită de suflet – îi explică Niac. Când a făcut legătura dintre mintea lui şi a mea nu şi-a dat seama că, în afară de a primi ordine, şi eu la rândul meu puteam să-i dau lui. Astfel, încetul cu încetul, am devenit conştient de posibilităţile pe care le aveam şi în cele din urmă l-am înlăturat de la Azeneg-ul său şi i-am luat locul. Acum el este cel care mă ascultă şi m-am folosit de el pentru a controla mulţimea asta de oameni şi pe căpitanul Tarni.

— Dar tu, cine eşti?

— Sunt doar un nenorocit, domnule profesor – admise celălalt cu amărăciune. Unul care nu contează.

Howard păru că nu înţelege. Zadarnic se strădui să mişte capul, nu reuşi. Implacabil totul fugea…

— Proiectul meu… Geneza… nu trebuie să se termine…

— Niciun proiect, domnule profesor, nicio Geneză. Omul va rămâne aşa cum este. Dacă destinul vrea ca el să dispară, va dispărea. Iar, la urma urmelor, pentru univers nu va fi o pierdere importantă.

Cuvintele lui răsunară inutil în liniştea din Casa Mamă; profesorul murise deja. Niac dădu din umeri, apoi se adresă celor de faţă care se îngrămădeau acolo cu feţe rătăcite.

— Întoarceţi-vă acasă, prieteni, şi uitaţi dacă puteţi.

— Azeneg! strigă unul dintre ei, dar vocea i se stinse în indiferenţa generală.

Încet, toţi se îndreptară spre ieşire.

EPILOG

— ...Nu cunoaştem numărul precis al morţilor şi poate nu-l vom afla niciodată: câteva incendii sunt încă nestinse şi cartiere întregi au fost aruncate în aer cu explozibil.

— Dar cum de nu a intervenit Garda Naţională? Am pus-o în stare de alarmă.

— Domnule preşedinte, au fost întrerupte toate comunicaţiile, atât prin cablu cât şi radio prin satelit. Oamenii noştri nu au putut primi ordinele de plecare.

— Dar generalul Noyent, l-aţi găsit?

— A dispărut, la fel ca toţi artificialii. Probabil i-au vânat şi omorât unul câte unul.

— Totuşi, nu s-a găsit niciun indiciu care să confirme asta.

— A fost o forţă de nebunie colectivă de o violenţă nemaiauzită; s-au înverşunat împotriva a orice semăna cu un artificial. N-au cruţat pe nimeni, nici pe femei, nici pe copii.

— Măcar aţi descoperit cine sunt responsabilii?

Mada este căutat, dar nu există nimic despre el în arhivele Poliţiei. Pentru ceilalţi este imposibil să acţionăm, ar trebui să arestăm câteva milioane de suspecţi.

— În concluzie, după o săptămână de dezastru care a distrus tot oraşul nu suntem capabili să punem mâna pe vinovat! Ce să le spun ziariştilor? Că a fost o calamitate naturală?

— Din păcate totul era în mâna Serviciilor Speciale: se numea proiectul Geneza, o afacere strict secretă.

Preşedintele Statelor Unite dădu din cap obosit. Moştenise proiectul Geneza de la înaintaşii lui; nu-i cunoştea bine scopurile, ştia doar că într-o anumită zonă a ţării un oarecare profesor Howard continua, în cel mai mare secret, experimente de interes naţional. Fusese prevăzut un buget astronomic pentru asta şi nimeni nu era capabil să se opună. Pentru o clipă se întrebă dacă trebuie să se îngrijoreze. Mai bine nu, nu merita. Cu un semn îl concedie pe secretarul de stat şi, imediat ce rămase singur, se grăbi să dea drumul la televizorul de la birou. Mai era puţin până la telenovela sa preferată: n-ar fi renunţat la ea pentru nimic în lume!

SFÂRŞIT

Luigi
MENGHINI

AZENEG !

9

Homo sapiens este fructul unei evoluţii ale cărei rădăcini se află în însăşi originea vieţii; ce se poate întîmpla dacă această evoluţie a atins apogeul dezvoltării biologice şi deja de o vreme a început să decadă?

Azeneg! transferă această ipoteză în realitatea unui viitor situat imediat după începerea declinului. Guvernanţii unei ţări mari au fost informaţi în legătură cu această ameninţare teribilă şi au decis să stopeze fenomenul. Cei mai de seamă savanţi au fost solicitaţi să găsească o soluţie.

Numai că există divergenţe în alegerea soluţiei optime, fapt care nu este lipsit de grave consecinţe. În faţa progresivei degradări a inteligenţei umane, cine are dreptate şi care principii vor călăuzi salvarea civilizaţiei omeneşti? Din această întrebare ia naştere o succesiune de întîmplări în care personalităţi importante şi oameni mărunţi sînt implicaţi într-o gradaţie ascendentă de tensiune, conflicte şi acţiuni imprevizibile care au ca fundal drama unei societăţi care este, poate, iremediabil destinată pieirii.

I.S.B.N. 973 - 9043 - 14 - 3